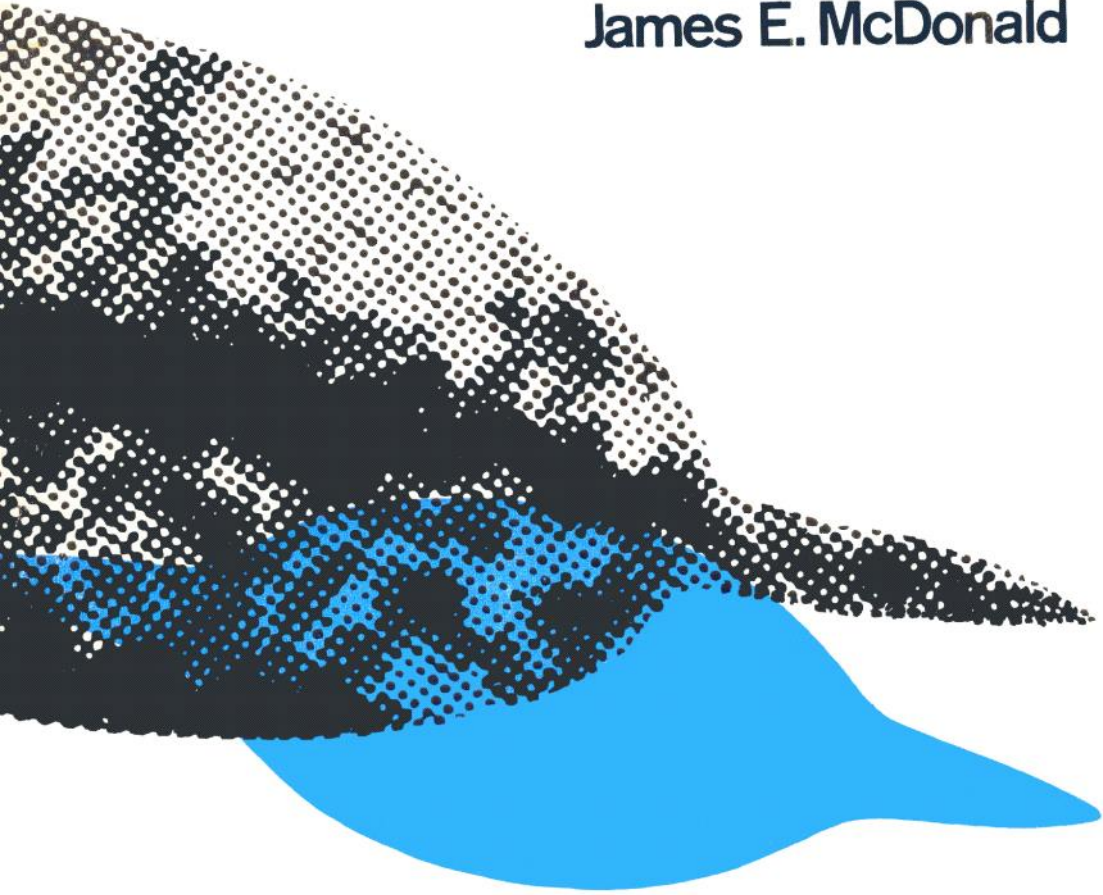

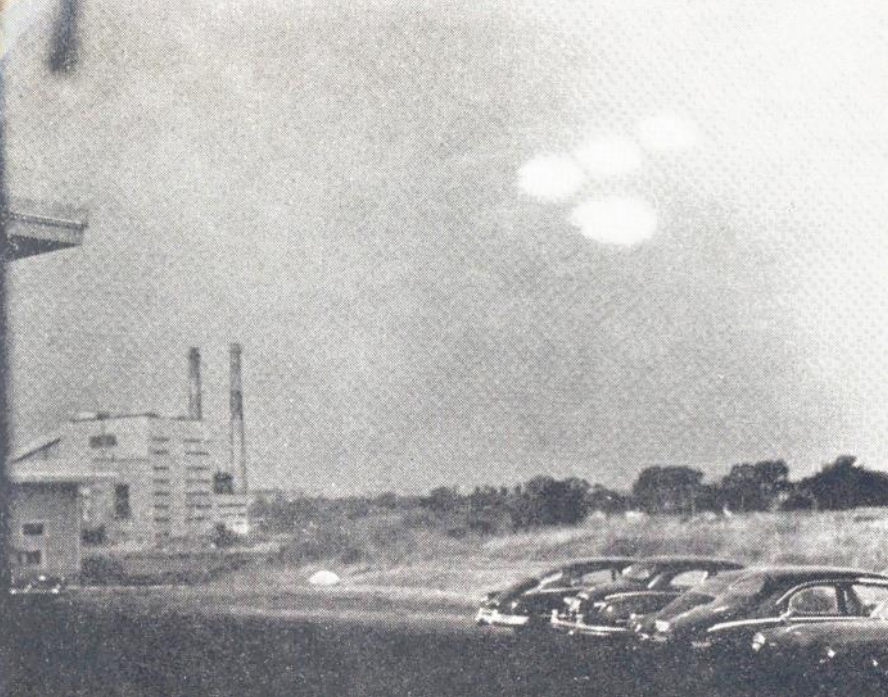
James E. McDonald

UFOer

-det største
videnskabelige problem
i vor tid?

UFO-NYT's FORLAG

Public information division
U. S. Coast Guard
WASHINGTON 25, D. C.
Official U. S. Coast Guard photograph - 5554

For immediate release
1 august 1952

FØRSTE DAGSLYS FOTO AF - HVAD ER DE?

En U. S. Coast Guard (kystbevogtnings) fotograf ved Salem flyvepladsen i Mass. tog dette enestående fotografi d. 16. juli 1952, kl. 09.35 gennem en vinduesrude.

Han befandt sig i stationens fotolaboratorium i færd med at rense et kamera, da han bemærkede adskillige klare lys på himlen. Han iagttog dem i en 5-6 sekunder og kaldte så på en anden Coast Guard mand i den nærliggende sygeafdeling og bad ham komme og se det mærkelige lys. I disse få sekunder var det stærke hvide i lyset dæmpet noget, men da det pludselig blev kraftigt igen, greb han kameraet, tog et billede, og dette fotografi er resultatet. Læg mærke til lysskæret, som synes at opstå foran og bagved de runde "objekter", som ses i V-formatjonen.

Billedet blev taget med super xx film med en 4/5. Apparatet på uendeligt, 1/50 sekund og f. 4,7. Navnene på de to nævnte personer er: Shell R. Alpert - menig - fotograf. Thomas E. Flaherty, sygepasser - vidne. Credit - U. S. Coast Guard official photo.

JAMES E. Mc DONALD

UFO'ER

*- det største videnskabelige problem
i vor tid?*

UFO-NYT's FORLAG

Oversat efter:

UFOs: »GREATEST SCIENTIFIC PROBLEM OF OUR TIMES?«

Rapport tilrettelagt med henblik på fremlæggelse ved årsmødet 1967 for The American Society of Newspaper Editors, Washington, D.C., den 22. april 1967.
James E. MacDonald

**THE UNIVERSITY OF ARIZONA, TUCSON, ARIZONA,
INSTITUTE OF ATMOSPHERIC PHYSICS**

Dette hæfte blev udgivet i 1967.

Denne e-udgave af »*UFO'er - det største videnskabelig problem i vor tid?*«, er scannet fra den oprindelige udgave og sat op på ny i samme format. Teksten er kun redigeret, så den lever op til nutidens retskrivning.

Indholdet fra den oprindelige bog afspejler den tids ufo-forskning og holdning til ufoerne i almindelighed.

Omslag af John Mortensen
Oversættelse og redaktion: Iver O. Kjems

Trykt hos LITO BOGTRYK, Svendborg

copyright for Danmark:
UFO-NYTs FORLAG, 1967

Forord

Dette hæfte, som er baseret på et foredrag, den amerikanske professor James E. McDonald den 22. april 1967 holdt i Washington for The American Society of Newspaper Editors om sit syn på fænomenet ”De flyvende Tallerkener”, er på en måde en slags ufologisk ”Hvidbog”.

Professor J. E. McDonald, der i over et år har helliget sig studiet af UFO’er, gør ikke blot op med den benægtelsespolitik, som i 20 år har været drivkraften bag det amerikanske luftvåbens UFO-undersøgelser, men han piller også mange af de ”gængse bortforklaringer” fra hinanden, idet han blandt andet påviser, at Dr. Menzels mange såkaldte videnskabelige »forklaringer« er uvederhæftigt videnskabeligt arbejde, det rene nonsens.

J. E. McDonald retter også en appel til pressen og offentligheden om at medvirke til, at myndighederne får øjnene op for, at ”UFOerne” er vor tids største videnskabelige problem« og derfor bør ofres den videnskabelige interesse, det fortjener.

Ufologer over hele verden kan kun være enige med denne videnskabsmand i hans konklusioner, og vi er ham alle tak skyldig for denne indsats. Det er vort håb, at dette hæfte må medvirke til en mere saglig og nøgtern behandling af sagen, end vi hidtil har oplevet fra videnskaben og officielt hold. Lad fornuften komme i højsædet under undersøgelserne, fri os fra latterliggørelsens byrde og lad fremtidige observatører vederfares den værdige og retfærdige behandling, som både videnskaben og myndighederne skylder enhver borger.

Frank Pedersen.

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORORD ved major, ingeniør M. ing. F. Frank Pedersen	5
SAMMENDRAG	7
INDLEDNING	7
ROBERTSON-RAPPORTEN OG CIA	9
LUFTVABNETS REGULATIV 200-2	12
TILBAGEBLIK PÅ 1953	16
SAMMENSVÆRGELSES-HYPOTEBEN	17
VIDENSKABSMÆNDS SYN PÅ UFOER	21
UFO-BEVISMATERIALETS KARAKTER	29
BEHOVET FOR EN KONGRES-UNDERSØGELSE	32
UNIVERSITY OF COLORADO-PROGRAMMET	33
OMPLACERING AF ANSVARET FOR FORSKNINGEN	33
PROBLEMETS VERDENSOMSPÆNDENDE KARAKTER	37
NOGLE KARAKTERISTISKE UFO-RAPPORTER	39
PRESSENS KOMMENTARER	58
ER DER MULIGHED FOR, AT UFO'ERNE KAN VÆRE INTER- PLANETARISKE SONDER?	61
HVAD MÅ DER NU GØRES?	63
LITTERATURHENVISNINGER	65
TILLÆG I. HVEM ER DENNE MAND?	66
TILLÆG II: LUFTKAPTAJN NASH SVARER DR. MENZEL	69
TILLÆG III: UOMSTØDELIGE UFO-FOTOGRAFIER	73

Sammendrag

En intensiv analyse af bemærkelsesværdige UFO-rapporter i hundredvis har, sammen med personlige samtaler med snesevis af betydningsfulde vidner til vigtige observationer, fået mig til at konkludere, at UFO-problemet er af overordentlig stor videnskabelig vigtighed. Langt fra at fortjene betegnelsen: ”nonsens-problem”, som det har haft gennem tyve år under officiel misrøgt, berettiger det til opmærksomhed fra videnskab, presse og offentlighed - ikke blot inden for de Forenede Stater, men over hele verden - som et alvorligt problem af allerstørste vigtighed.

Den besynderlige måde, hvorpå dette problem er blevet holdt ude af syne og i miskredit, er her undersøgt. Hovedansvaret for dets systematiske fordrejelse påhviler (U.S.) Luftvåbnets plan: Project Bluebook, som jeg, på grundlag af første-håndsviden, kun kan betegne som gennemført på helt overfladisk og inkompetent måde i den sidste halve snes år (dozen).

År efter år med forsikringer fra Luftvåbnet har til stadighed givet offentligheden, pressen, kongressen og de videnskabelige kredse den fejlagtige opfattelse, at UFO-problemet blev undersøgt med grundighed og videnskabelig ekspertise. Jeg har fundet, at dette er fuldstændig forkert. Dette vil blive påpeget gennem belysende eksempler, hentet fra et meget stort materiale.

Det fremhæves, at det er på høje tid, vi får en meget indgående kongres-undersøgelse af UFO-problemet, er undersøgelse, hvor personer uden for det officielle luftvåbens rækker kan fremlægge den forbløffende beretning om, hvordan et problem af muligt enorm videnskabelig vigtighed er blevet indsvøbt i en dyne af latterliggørelse og fordrejelse i to årtier.

Den hypotese, at UFOerne kan være interplanetariske rumfartøjer, bliver, trods dens tilsyneladende ringe sandsynlighed **a priori**, fremlagt som den mindst utilfredsstillende hypotese til forklaring af det UFO-bevistmateriale, der nu er tilgængeligt.

Indledning

Den 24. juni 1967 markerer tyve års jubilæumsdagen for det, man med et lidt snurrigt udtryk kunne kalde ”Den flyvende tallerkens fødsel”. For netop tyve år forinden, den 24. juni 1947 om eftermiddagen, rapporterede Kenneth Arnold, en Boise-forretningsmand, der fløj i sin privatmaskine, at han havde set en formation på ni diskoslignende genstande, der med stor hastighed strøg af sted mellem ham og Mount Rainier-bjergene. Han fortalte, at de bevægede sig på ukonventionel måde: *”som en tallerken (egl. underkop) ville gøre, hvis man slog smut med den hen over vandet”*. En journalist, som interviewede Arnold, da han samme aften

var land et i Pendleton, Oregon, skabte udtrykket "Flying saucers," for at gøre artiklen om en observation, som denne erfarne pilot med bestyrtelse havde berettet om, ekstra sensationel - og en journalistisk æra var derigennem oprundet.

Når man graver sig tilbage gennem UFO-problemets senere historie, bliver det åbenbart, at en bølge af UFO-observationer i virkeligheden begyndte adskillige dage før Arnolds observation; men det var ikke før omkring den 4. juli, at pressens interesse repræsentativt set blev vakt, og "flyvende tallerkener" blev en nyhed med store overskrifter over hele landet. Jeg har for nylig haft lejlighed til at gennemlæse en samling af UFO-observationer fra disse første få uger af det, som sædvanligvis betragtes som starten på UFO-observationer. Samlingen var tilrettelagt af T. R. Bloecher med henblik på udgivelse senere i år, formentlig gennem The National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP). Om end jeg allerede var bekendt med en stor del UFO-historie, da jeg begyndte at undersøge Bloechers materiale, blev jeg forbløffet over at se det store antal rapporter om ukonventionelle, hurtigt flyvende genstande, som strømmede ind til presse-redaktionerne over hele land et i dette tidlige tidsrum; i langt større udstrækning end jeg overhovedet havde forventet. Kun en lille del af rapporterne blev bragt via de store presse-bureauer, så det har været nødvendigt for Bloecher at grave ned i gamle avisarkiver i mange større byer i U.S.A. for at bringe omfanget af denne observations-bølge frem i lyset.

Jeg omtaler denne tidlige periode som eksempel på meget af det, der siden er hændt, selv om de fleste af denne periodes rapporter aldrig er blevet efterkontrolleret, som de senere sager blev det; man kan derfor ikke betragte bevismaterialet for alle 1947-observationerne som afgørende. En blanding af dementier førte til et ret hurtigt fald i de "flyvende tallerkeners" nyhedsværdi ved slutningen af 1947. Svindel fik omtrent lige så store overskrifter som rapporter fra erfarne observatører. De offentliggjorte rapporter aftog, og for en tid så det ud, som om man bare havde været vidne til endnu et "agurketids-fænomen" (silly season phenomenon), som nogle journalister kaldte det.

Men overraskende nok begyndte UFO-rapporterne igen at dukke op. De blev omtalt i pressen her og der, for det meste i lokalbladene. I 1948 kom der betragteligt flere rapporter ind, og den militære opmærksomhed (som formentlig ikke på noget tidspunkt havde manglet) var ansvarlig for, at der blev etableret en officiel undersøgelsesplan, »Project Sign« (ofte unøjagtigt omtalt som "Project Saucer"). Sign blev oprettet den 22. jan. 1948 og fik hovedkvarter på Luftvåbnets Wright-Patterson base, inden for rammerne af det dengang nyoprettede United States Air Force. Denne dato markerer starten på Luftvåbnets ansvarlighed for undersøgelserne af UFO-fænomenerne, en ansvarlighed, det har haft lige til i dag. Jeg synes, det er meget betegnende, at USAF var nøjagtigt syv dage gammelt, da det fik overdraget UFO-problemet i 1948.

Project Sign blev i februar 1949 erstattet af »Project Grudge«, og Grudge fortsatte, mere eller mindre intensivt, indtil omkring marts 1952, da det blev afløst af »Project Bluebook«, en organisatorisk enhed, der stadig eksisterer, og som stadig

har hovedkvarter på WPAFB (Luftvåbnets Wright-Patterson Base). Sommeren 1952 gav os en af de største registrerede bølger af UFO-rapporter, og den første chef for Bluebook, Captain E. J. Ruppelt, har berettet (Litteratur-henv. 1) om de hektiske anstrengelser, hans stab på omkring 10 mand fra Luftvåbnet havde med at holde trit med de rapporter, der strømmede ind til WPAFB den sommer. De berømte observationer over Washington National Airport den 19. Og 26. juli 1952, der også omfattede observationer på CAA radar og observationer fra jorden, skabte det nærmeste til en panik-situation, der nogensinde er blevet fremkaldt af UFO-rapporter. Efter en forespørgsel fra Det Hvide Hus og talrige anmodninger fra kongressen og pressen om en redegørelse, blev der indkaldt til en pressekonference, og hele observationsrækken blev ”forklaret” som forårsaget af unormale radar-forstyrrelser og lysbrydning-fremkaldte luftspejlinger (mirage-type refraction events). (Jeg har undersøgt disse officielle forklaringer omhyggeligt og finder dem i øvrigt aldeles utilstrækkelige). Selv om pressens opmærksomhed, stillet over for disse forsikringer, aftog, fortsattes Luftvåbnets opmærksomhed bag kulisserne, og i begyndelsen af det næste år blev der dannet et udvalg af videnskabsmænd, som skulle bedømme situationen.

Robertson-rapporten og CIA

Robertson-Udvalget (ledet af Caltech theoretical physicist H. P. Robertson) samledes i januar 1953 og gennemgik udvalgte UFO-rapporter - øjensynligt omkring otte detaljerede og omkring femten andre på resume-basis. To arbejdsdage med gennemgang af sager, efterfulgt af to dage med sammenfatning og rapportudkast, udgjorde dette udvalgs hele virksomhed i tiden fra 14.-17. januar 1953. Jeg har beskrevet dette udvalgs arbejde mere end blot i forbigående, fordi jeg mener, at **Robertson-Udvalget betegnede et vendepunkt i UFO-udforskningens historie.**

Under det første af tre besøg ved Project Bluebook på WPAFB sidste sommer (1966) bad jeg om at måtte se hele Robertson-Udvalgets rapport, og denne rapport blev overdraget mig af den nuværende leder af Bluebook, Major Hector Quintanilla. Han oplyste mig om, at han forinden havde ”frigivet den rutinemæssigt” på grundlag af ”12 års (forældelses)-reglen”, der var gældende for DOD-dokumenter. Jeg tog udførlige notater fra den og drøftede dens indhold med Major Quintanilla. Under mit næste besøg ved Bluebook, den 20. juni, bad jeg om en fotokopi af rapporten. Kopien blev lavet til mig, men jeg fik den ikke udleveret, for en overordnet officer mente, at de - eftersom ”en anden afdeling” - var indblandet - måtte forhøre hos dem, inden de frigav den til mig. Jeg erindrede dem om, at jeg allerede havde fyldige notater fra den, og at jeg allerede havde drøftet indholdet af den med mange kolleger blandt videnskabsmænd rundt om i landet. De forsikrede mig, at deres forespørgsel var rent pro forma, og at jeg ville få tilsendt kopien om en uge eller 14 dage.

Sandheden er den, at jeg aldrig har fået den. Den ”anden afdeling”, Central Intelligence Agency, bestemte, at dette dokument ikke faldt ind under ”12-års reglen” og klassificerede det atter (som hemmeligt). Selv om en såkaldt ”renset udgave” senere blev frigivet, er hele dokumentet stadig ikke afsløret. En række afsnit fra den ”rensede udgave” er blevet udgivet af John Lear, som anmodede om fuld frigivelse, men kun fik den beskærede udgave. (Ref. 2).

Jeg undersøgte den fuldstændige udgave, mens den var frigivet. Den militære og videnskabelige stab på WPAFB har i flere måneder været klar over, at disse oplysninger var i min besiddelse. Jeg har drøftet dem med mange videnskabsmænd. Jeg betragter dem som frit tilgængelige oplysninger, der på ingen måde berører de Forenede Staters sikkerhed, og jeg vil nu beskrive rapportens indhold her. Jeg henstiller indtrængende, at pressen og kongressen kræver fuldstændig og øjeblikkelig frigivelse af Robertson-rapportens fulde ordlyd, herunder også CIA's anbefalinger, som har haft så kraftig indflydelse på den måde, hvorpå Luftvåbnet senere har behandlet UFO-problemet, således at andre videnskabsmænd selv kan vurdere, på hvilken måde UFO-problemet blev afskåret fra videnskabelig efterforskning i 1953.

De videnskabsmænd, som Robertson-Udvalget bestod af (Robertson, Luis W. Alvarez, Lloyd V. Berkner, Samuel A. Goudsmit, Thornton Page), udtalte på baggrund af, hvad jeg vil betragte som en alt for kortvarig undersøgelse af det bevismateriale, der allerede befandt sig i Luftvåbnets arkiver pr. januar 1953 (for det første):

at der ikke var bevis for nogen fjendtlig handling i forbindelse med UFO-fænomenerne. I særdeleshed udtalte de (for det andet),

at der ikke var beviser for eksistensen af nogen ”af en fjendtlig, fremmed magt fremstillede genstande” i nogen af de optegnelser, de havde fået forelagt, og (for det tredje)

anbefalede de et uddannelsesprogram, der skulle gøre den store offentlighed bekendt med karakteren af forskellige naturlige fænomener, som kunne ses på himlen (meteorer, kondens-striber, ”korona-fænomener”, baller osv.), med det formål at få ”fjernet det skær af mystik”, som de uidentificerede genstande ”uheldigvis” havde fået.

I betragtning af det ret begrænsede omfang af det UFO-bevismateriale, der blev lagt frem for dette udvalg, var sådanne konklusioner måske berettigede. Den altafgørende mangel var denne: Der er intet, der tyder på, at blot en af disse fem mænd tidligere havde stiftet noget omfattende bekendtskab med UFO-problemet. Ikke medtaget blandt de hovedtilfælde, de undersøgte, var nogle af de mest interessante og betydningsfulde rapporter, der allerede på det tidspunkt var optegnet (f. eks. United Airlines, 1947; Chiles-Whitted, 1948; C. B. Moore, 1949; Tombaugh, 1949; Farmington, 1950; Chicago & Southern Airlines, 1950; TWA Airlines, 1950; Seymour Hess, 1950; Mid-Continent Airlines, 1951; Nash-Fortenberry, 1952; og mange andre betydningsfulde observationer i 1952). Og sølle to dages gennemsyn af UFO-data (forud for møderne helliget rapport-

udkast) ville ikke være tilstrækkeligt for alle videnskabens Newton'er til en udredning af dette problems indviklede natur. Den eneste af de videnskabsmænd, der var til stede ved disse møder, og som allerede havde undersøgt et betydeligt antal rapporter, var et (løst) tilknyttet medlem af udvalget, Dr. J. Alien Hynek. Da jeg i juni sidste år spurgte ham, hvorfor han ikke råbte op dengang på baggrund af de fem års erfaring, han på det tidspunkt havde erhvervet sig som ledende videnskabelig konsulent for Luftvåbnet vedrørende UFO-forhold, svarede han, at han var "kun nul og niks (small potatoes) dengang", og at det ville have været umuligt for ham at øve indflydelse på den betydningsfulde kreds. Når jeg ser tilbage på alt det, jeg har lært under mit arbejde med dette problem i det forløbne år, betragter jeg dette, Robertson-Udvalgets firedages møde, som vendepunktet i UFO-historien. For i stedet for at anbefale, at problemet blev taget fra Luftvåbnet (under hensyn til UFOernes ikke-fjendtlige karakter) og overgivet til en eller anden videnskabelig afdeling, så det kunne blive udforsket tilfredsstillende, blev der fremsat en yderst beklagelig fjerde anbefaling, foruden de tre ovenfor nævnte, en anbefaling givet efterspeciell anmodning fra repræsentanter for CIA, der var til stede under dette udvalgs afsluttende møder. (CIA-repræsentanter, anført i den rapport, der blev givet mig den 6. juni 1966, indbefattede Dr. H. Marshall Chadwell, Mr. Ralph L. Clark og Mr. Philip G. Strong). Den førende tilstedeværende repræsentant for (US) Luftvåbnet var Brigadegeneral Garland, leder af The Air Technical Intelligence Command. F. C. Durant og J. A. Hynek var "tilknyttede medlemmer" af udvalget).

Medens de tre første anbefalinger senere blev afsløret (omend først efter fem års forløb), er den fjerde anbefaling aldrig blevet meddelt på en måde, så den kunne vurderes af pressen, publikum, kongressen og videnskaben.

Der er imidlertid i Lears oversigt over den "rensede udgave" beskrevet tilstrækkeligt meget af denne fjerde anbefaling til, at også personer, der ikke som jeg har set det fuldstændige dokument, kan fornemme, at der måske i januar 1953 er blevet skabt en mindre tragedie for videnskaben.

Den fjerde anbefaling, formuleret af CIA, anmodede om, at man systematisk "benægtede de flyvende tallerkener", som det faktisk er udtrykt i dokumentet. Og det erklærede formål med "benægtelsen" var at "mindske offentlighedens interesse for flyvende tallerkener".

Nu vil jeg gerne gøre det helt klart, at jeg på baggrund af min undersøgelse af denne fjerde anbefalings fulde ordlyd ikke betragter denne som en skjult organisations mørke og alvorlige handling for at bedrage nationens borgere. Begrundelsen, der ligger bag denne beklagelige afgørelse (som Project Bluebook lige siden synes at have handlet så overordentlig trofast efter), var snarere fuldt forståelig, når den blev betragtet fra et rent og skært national-sikkerhedssynspunkt. Bølgen af UFO-rapporter i 1952, der var uden fortilfælde, med alene godt 1500 i de officielle Bluebook-arkiver, belastede Luftvåbnets efterretningsfolk og -maskineri i foruroligende grad. Da de havde hørt videnskabsmændenes opfattelse: at der ikke var bevis for, at UFOerne stammede fra nogen jordisk magt, der var U.S.A.

fjendtlig stemt -, forekom det sikkerhedsfolkene overordentlig vigtigt at få mindsket denne ”larm”, som måske kunne overdøve de virkelige ”(fare)signaler”, der kom ind via efterretningsvæsnets kanaler. Derfor lød det ud fra en ensidig sikkerhedsmæssig betragtning fornuftigt, at man fik denne larm undertrykt. Den er i sandhed blevet effektivt undertrykt i de påfølgende femten år.

Luftvåbnets regulativ 200-2

Inden for nogle få måneder efter, at CIA's anbefaling var blevet indføjet i udvalgets konklusion som det fjerde punkt, blev et meget vigtigt Luftvåben-regulativ, AF 200-2, indført (august 1953). Dette regulativ indeholder ordret citeret disse bemærkninger: ”procenten af uidentificerede skal reduceres til et minimum”, et mål, som i rigt mål er blevet nået. AF 200-2 blev fulgt op af et andet regulativ, JANAP-146, der effektivt gjorde det til en forbrydelse, der kunne straffes med op til 10 års fængsel og 10.000 dollars i bøde, dersom nogen, tilknyttet Luftvåbnet, afslørede nogen oplysning om noget ”uidentificeret”. Støtte-regulativer gjorde de andre værn ligestillede med Luftvåbnet i UFO-forhold, således at alle rapporter fra alle de militære værn skulle indgå til Project Bluebook på WPAFB. De enkelte militærforlægninger kunne til pressen eller interesserede borgere frigive oplysninger om de rapporter, der var givet kendte (naturlige) forklaringer på, men alle ukendte skulle sendes til Bluebook.

Dette havde en virkning, velkendt for alle, der har undersøgt dette problem omhyggeligt. I Bluebook blev der givet de mest oprørende uvidenskabelige ”forklaringer” på vigtige observationer. Sager, som ikke havde den mindste lighed med fjerklædte skabninger, blev benævnt ”fugle”, og nogle af de mest usandsynlige ”Ballon”-fænomener i hele ballonfartens historie kan findes i Bluebooks arkiver. ”Astronomiske” blev klistret på forhold, der ikke er mere astronomiske, end de er ornitologiske; og så fremdeles. ”Procenten af uidentificerede” blev efter ordre fra videnskabeligt uskoledede Bluebook officerer støt ”reduceret til et minimum”. Og til H.... med videnskaben.

Jeg kunne i timevis blive ved at nævne særlige detaljer fra de tilfælde, der er rapporteret siden 1953, hvor Bluebook har givet aldeles urimelige ”forklaringer”, sager, jeg har gennemgået omhyggeligt, og hvor jeg personligt har interviewet mange af kronvidnerne. Det eneste ikke-militært tilknyttede menneske, der til stadighed har haft lejlighed til at undersøge disse sager, var konsulenten for Bluebook, Dr. J. A. Hynek, som har siddet på denne post uafbrudt i hele atten år. Jeg har drøftet nogle af de berømte ”brølere” med ham og med folk fra Luftvåbnet. Og jeg kan her kun sige, at jeg aldeles ikke er tilfreds med de svar, jeg har kunnet fravryste dem.

I disse Bluebook-arkiver har der ligget i hundredevis af rapporter, der ikke er blevet undersøgt videnskabeligt forsvarligt; sager, der ofte er blevet bortforklaret på så latterlig vis, at selv amatør-astronomer og lægfolk offentligt har klaget over

det latterlige i de officielle forklaringer. Og endnu mere nedslående har de tilfælde været, hvor folk i god tro har meldt væsentlige sammentræf med uidentificerede genstande på nært hold, genstande, som unddrog sig forklaring i sædvanlige videnskabelige eller tekniske vendinger, blot for at få officielle forklaringer fra Pentagons pressebureau med benævnelser som "blinkende stjerne", "(temperatur) inversion", "luftspejlinger", "ballon", "flyvemaskine, der får påfyldt brændstof i luften" og lignende. Sådanne forklaringer, fremsat som om de var resultat af omhyggelige undersøgelser fra Luftvåbnets side, fik de mennesker, der rapporterede at have set mærkelige genstande, til at føle sig "som idioter", som et af ofrene udtrykte det over for mig. Jeg tror faktisk ikke, folk i Luftvåbnet på WPAFB eller Pentagon kan have nogen forestilling om den bitterhed, de har sået hos folk, der er blevet gjort til genstand for latterliggørelse i kraft af denne "benægtelses"-politik, der så klart har sit udspring i afgørelserne i 1953.

Det kontante udbytte af denne politik og fremgangsmåde gennem årene har været fuldt forståeligt. Chefredaktørerne ved aviserne - der end ikke havde folk at sende ud for at kontrollere observationer i deres eget område på en måde, der kunne kaldes videnskabelig, og som ikke havde nogen rimelig grund til at tro, at Luftvåbnet på overfladisk vis skulle opfinde forklaringer, praktisk taget uden videnskabelig baggrund - de blev hurtigt overbevist om, at der ikke kunne være noget hold i UFO-fænomenerne. Da først denne overbevisning var temmelig godt grundfæstet, førte journalisternes naturlige tilbøjelighed til at foretrække "lettere kronikker" fremfor saglige beretninger om uforklarlige fænomener til, at de "lave de sjov med" det, og dette medførte endnu mere latterliggørelse. Dette fik til gengæld den skarpsindige borger til at indse, at dersom han virkelig så en stor rød, glødende genstand på 100 fods længde over en mark ved siden af en øde vej om natten, og uden andre vidner til at "bakke sig op", så måtte han hellere holde sin mund. Og der blev holdt mund i hundredevis af tilfælde, som enhver, der seriøst har udforsket UFO-fænomenerne, udmærket ved fra stadigt tilbagevendende eksempler på afsløringer af "skjulte UFO-rapporter".

En "skjult UFO-rapport" er en, som et menneske aldrig har omtalt for nogen, måske med undtagelse af en eller to venner eller til nogen i sin nærmeste familie før han tilfældigvis støder på en seriøs forsker, hvis fornemste mål ikke blot er at latterliggøre UFO-vidner. Så vil han måske afsløre sin hidtil skjulte rapport. Jeg har truffet på mange skjulte UFO-rapporter, som iagttageren havde valgt ikke at omtale, selv ikke til sin familie; så stærkt har latterliggørelsen virket. NICAP får ofte skjulte UFO-rapporter, når folk tilfældigvis læser om denne organisations alvorlige bestræbelser for at løse UFOernes gåde. Det er ikke så mærkeligt, at det ikke er de store antal skjulte rapporter, man finder betroet Bluebook!

Således voksede denne metode sig stor og stærk. I stedet for at få en strøm af sammenfaldende rapporter med mange vidner, der havde set en given hændelse fra forskellige punkter (klart uvurderligt ved videnskabelig analyse af et tilfælde), i stedet fik man et næsten fuldstændigt ophør af rapporter, eller også forekom den ulykkelige situation atter og atter, at man kun så et eneste vidne komme frem i

lyset i et område, hvor sandsynligheden for yderligere observationer forekom meget høj. "Procenten af uidentificerede" blev "reduceret til et minimum", og latterliggørelse var en af de mægtigste årsager til denne reduktion. Luftfartsselskabernes piloter har haft bitre erfaringer for, at Luftvåbnet har bragt deres rapporter i miskredit, som for eksempel i det berømte tilfælde med Killian (den pilot fra American Airlines, som sammen med flere andre flybesætninger den 24. februar 1959 så tre UFO'er over Pennsylvania). NICAP's arkiver og den betydningsfulde bog »The UFO Evidence« (Ref. 3) fra NICAP har adskillige gode eksempler. I slutningen af 1950'erne sås virkningen klart af luftfartsselskabs-piloternes modvilje mod at rapportere observationer, en modvilje, der i nogle tilfælde blev forstærket gennem instrukser fra luftfartsselskabernes ledelse, hvori deres piloter fik påbudt ikke under nogen omstændighed offentligt at rapportere nogen uidentificeret flyvende genstand, de måtte se under deres flyvninger. Dette reducerede yderligere procenten af uidentificerede på et område af stor potentiel vigtighed.

Endnu en overordentlig uheldig virkning af AF 200-2 har været, at radar-observationer af uidentificerede genstande ikke kan meddeles offentligheden eller pressen fra personalet i de lokale lufthavne. Det sker, at radar-observationer slipper ud under perioder med hyppige observationer, men i så fald kommer der almindeligvis officielle dementier dagen efter, som i tilfældet med den bemærkelsesværdige bølge over Midtvesten i begyndelsen af august 1965. Radar på Tinker AFB og Carswell AFB rapporterede, at de havde ukendte genstande på positioner, der stemte overens med rapporter fra mange færdselsbetjente i Oklahoma og Texas, hvilket blev oplyst ved direkte telefonopringninger fra Oklahoma Department of Public Safety midt under ophidselsen (Ref. 4). Men den næste dag blev det fortalt pressen, at disse (observationer) havde været forårsaget af "(temperatur)inversioner" og "fejl i det elektroniske udstyr", som det tidligere var hændt i så vigtige tilfælde som Red Bluff, Calif.-observationerne den 13. august 1960, eller tilfældet i Redmond, Oregon, den 24. september 1959, eller det i Skowhegan, Me., den 11. februar 1966, etc. Ved episoden i Midtvesten i august 1965 var der det interessante, at Wichita Meteorologiske Instituts radar, der ikke faldt ind under AF 200-2, også sporede mange af de ukendte og at de, ligesom de senere benægtede radar-observationer hos US. Luftvåbnet, passede nøje sammen med visuelle observationer fra jorden. I visse tilfælde har der været tilgængelige FAA-radar observationer, der kunne bekræfte visuelle observationer; i andre tilfælde får man det indtryk, at FAA's frigivelser har begrænsninger ikke ulig dem, der gælder for Luftvåbnets baser.

Ingen anden enkeltvirkning af AF 200-2 har været så skæbnesvanger, videnskabeligt set, som tilbageholdelsen af radar-data. Her er et allerede tilgængeligt elektronisk måleapparat, placeret i stort tal ud over landet, som vides at være i stand til at opdage UFO'er. Denne sidste påstand kan fuldt ud retfærdiggøres gennem afsløringerne fra tiden før 1953 af Luftvåben-radar-observationer af genstande med store hastigheder, for hvilke der aldrig nogensinde blev givet tilfredsstillende forklaringer. I virkeligheden var et af de problemer, der gentagne gange

blev omtalt i Robertson-udvalgets rapport (se Ref. 2) netop ”hurtig-sporings” problemet, som klart bekymrede såvel CIA som Luftvåbnet i 1953. Det burde det også, som man snart kan forestille sig ved at læse Ruppelts bog (Ref. 1), eller den lange oversigt over radar-observationer af genstande med hastigheder på mange tusinde miles i timen, der er sporet, og som er udfærdiget af NICAP (Ref. 3). Et nyere tilfælde, som jeg har efterforsket personligt, forekom ved Patuxent River Naval Air Station den 19. december 1964, hvor to uidentificerede genstande blev sporet med hastigheder på over 7000 miles i timen (11.200 km/t). Selv om Søværnet fremkom med en erklæring, der bekræftede radar-operatørens oplevelse, og selv om det vagthavende personale erklærede, at der ikke var fejl ved udstyret, sagde Luftvåbnets talsmand til Senator Harry F. Byrd, som rettede en forespørgsel til Luftvåbnet om sagen, at det var en uerfaren operatør, der havde haft tjeneste, og at udstyret ikke fungerede ordentligt. (Ref. 5).

Og det er ikke alene amerikansk radar, der har opfanget hurtigt flyvende genstande, der har udført manøvrer, som unddrager sig forklaring; det har også radar fra andre lande. For at omtale et enkelt af disse tilfælde: Det sydafrikanske luftvåbens radar sporede en genstand, der med hastigheder på 1.000 miles i timen (1.600 km/t - skal nok være 16.000 km/t) foretog gentagne overflyvninger over Kap det gode Håb den 23. maj 1953 under omstændigheder, der fik regeringen til officielt at erklære den for ukendt, en status, som de for nylig atter har bekræftet. Desuden er der optegnelser, både i U.S. Luftvåbnets arkiver og andetsteds, om mange tilfælde af kombinerede visuelle og flyver-radar observationer fra militær og rute-flyvemaskiner. Det berømte tilfælde ved Rapid City, South Dakota, den 12. august 1953 (Ref. 1 og 3) kan tjene som et godt eksempel på ikke-forklarede Luftvåben-observationer. Efter at en UFO var blevet observeret af en mand ved Ground Observer Corps, der havde nat tjeneste, blev to F-84 jagere dirigeret ind på genstandens position, der kunne aflæses på GCI-radar fra jorden. Begge piloter fik låst deres flyver-radar fast på og så også visuelt den glødende genstand, men kunne ikke komme den på nært hold. Mange flere sådanne observationer kan nævnes, men ikke for tiden fra efter august 1953, hvor AF 200-2 udelukkede yderligere oplysninger om militære observationer.

Omtalen af andre nationers radar-observationer fører uundgåeligt det spørgsmål med sig, hvorfor andre landes regeringer ikke har foretaget uafhængige undersøgelser af UFO-problemet. Der synes overhovedet ikke at være tvivl om, at UFO-fænomenet er globalt, så hvorfor har ikke England, eller Frankrig, eller Australien undersøgt dette problem? Jeg har ikke noget endeligt svar, men jeg spurgte en fransk UFO-forsker, Dr. Jacques Vallee, om den franske situation i særdeleshed. Han forklarede, at når som helst franske forskere på UFO-området rettede en opfordring til regeringen, fik de den besked, at De forenede Staters Luftvåben omhyggeligt havde undersøgt dette problem i årevis og påvist, at der ikke ligger noget bag det! Det bliver mig fortalt, at situationen i Australien ikke er forskellig herfra. Kan det tænkes, at AF 200-2 har haft held til at reducere procenten af uidentificerede ikke blot her (U.S.A.), men over hele verden? Det har jeg stærkt

på fornemmelsen, omend det er en formodning, jeg ikke kan bevise, men kun sandsynliggøre ved hjælp af mange eksempler.

Luftvåbnets Regulativ 200-2 fik et nyt nummer for nogle få måneder siden; det hedder nu AF 80-17. Den eneste betydelige ændring var, at det lod Colorado Universitetet få adgang til oplysninger om uidentificerede på luftbase-plan. Lad os håbe, at denne ene vigtige ændring snart vil bane vejen for en klarlægning af radar-observationer gennem militærets radar-udstyr. Men i femten år har 200-2 været en overordentlig effektiv hindring for fri offentliggørelse af netop den form for observationsdata, som kunne have bragt det længst i retning af at vække den videnskabelige interesse for UFO-problemet - nemlig radarobservationerne. Der kan siges meget mere om radar-problemet, men her har den blokerende virkning af ”benægtelses-ordren”, der førte til 200-2, været det spørgsmål, der havde størst interesse.

Tilbageblik på 1953

Når man ser tilbage - og vurderet på baggrund af den store mængde af uforklarlige fænomener, der siden 1953 er rapporteret uden for militære kredse forekommer de anbefalinger, der hidrører fra Robertson-Udvalgets fem videnskabsmænd, yderst beklagelige.

Bør de bebrejdes deres handlinger? Det mener jeg ikke. De tilfælde, de gennemgik, var udvalgt af andre, formentlig efterretningsfolk fra Luftvåbnet eller muligvis repræsentanter fra CIA (skønt jeg understreger, at jeg betvivler dette og ikke kender til noget materiale, der kunne tyde på, at CIA dengang foretog eller nu foretager videnskabelig udforskning af UFO-fænomenernes enkeltheder). Jeg er ganske overbevist om, at dersom jeg ikke havde noget forudgående kendskab til enkeltheder vedrørende UFO-observationer, og jeg pludselig blev anmodet om at udfærdige en anbefaling, blot baseret på tre dages betragtning af UFO-tilfælde, så ville jeg ikke nå frem til at beskrive dem som det største videnskabelige problem i vor tid. Man kunne imidlertid have ønsket, at deltagerne i udvalget havde anmodet om bedre muligheder for at gennemse flere tilfælde; og man kan givetvis spørge, om ikke den ikke-fjendtlige karakter af UFOerne understregede behovet for at få hele problemet fjernet fra den store strøm i vort militære efterretningsvæsens kanaler og ført ind på overvejende videnskabelige baner, hvor problemet kunne blive mere tilfredsstillende undersøgt.

Dette sidste forslag blev uheldigvis ikke stillet af udvalget. Formentlig var deltagerne travle folk, som tænkte, at hele historien faktisk var blevet grundigt efterkontrolleret af personale fra - og konsulenter for - Luftvåbnet. Måske stillede de sig afvisende overfor at anerkende observationer, foretaget uden for de videnskabelige laboratorier, som videnskabeligt gyldige. Måske var der andre overvejelser.

Men i hvert fald betegnede januar 1953 en brat ændring af forholdene. Bluebooks arbejde under Kaptajn E. J. Ruppelt syntes i 1952 at have ført i retning af en form for systematisk undersøgelsesmetodik, der måske kunne have bragt hele

problemet frem i videnskabens søgelys. Men efter at 200-2 kom i august 1953 og Ruppelt kort tid derefter forlod Bluebook, begyndte en sand periode med ”mørke tider” hos Bluebook. Mængder af gode rapporter vedblev at indløbe, hvad man let kan overbevise sig om ved at gennemgå disse arkiver. Men frit opfundne ”forklaringer” blev dagens orden, og ”benægtelsen” for at mindske offentlighedens interesse for flyvende tallerkener gik rask fremad. Organisationer, såsom NICAP, forsøgte at fremtvinge offentlighed om problemet, men deres anstrengelser blev af Luftvåbnets personale behandlet, som om det drejede sig om galmandsværk, en opfattelse, jeg opdagede var temmelig grundigt befæstet i Luftvåbenkredse, da jeg begyndte på en indgående undersøgelse af dette problem i april 1966. Hvorvidt denne indstilling senere har ændret sig mærkbart bag kulisserne, skal jeg ikke kunne sige. Jeg kan imidlertid nævne, at jeg gentagne gange over for de folk i Luftvåbnet, der beskæftiger sig med UFO-problemet, har erklæret, at NICAP's undersøgelser, siden de blev indledt i 1958, har været - og er - langt at foretrække frem for Bluebook's, og jeg vil gerne her gentage den påstand. Den er baseret på en hel del førstehåndskendskab, og på grundlag af omhyggelig undersøgelse af mange tilfælde, der har været efterforsket af henholdsvis NICAP og Bluebook. Førend i juni 1966 havde jeg ikke noget førstehåndskendskab til hverken NICAP eller Bluebook. I juli 1966 var det blevet helt klart, at Bluebook er blevet drevet på næsten utroligt uvidenskabelig basis, hvorimod NICAP's arbejde virkelig fortjener megen ros, især når man ser det på baggrund af det meget snævre budget, de har arbejdet med.

Sammensværgelses - hypotesen

Jeg må nu berøre et meget besnærende aspekt af spillet mellem Luftvåbnet og grupper såsom NICAP, nemlig spørgsmålet om ”sammensværgelses-hypotesen”. Blandt dem, der har foretaget et vist mål af efterkontrol af UFO-rapporter, udvikler der sig uvægerligt en indgående beskæftigelse med det, jeg vil kalde ”fortielse versus forsømmelse”-striden.

Nogle mener på baggrund af betydeligt kendskab til UFO-historien, at der har været så mange veldokumenterede tilfælde, hvor Luftvåbnets personale har spredt forvirring i deres behandling af UFO-observationer, at der må være en mægtig sammensværgelse, en eller anden form for ”fortielse”, på højt plan. NICAP, og især deres leder, Major Donald E. Keyhoe, har omtalt snesevis af tilfælde, der synes at tyde på en sådan fortielse på højt plan. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan tilbagevise disse individuelle tilfælde med specielle oplysninger; jeg er enig i, at mange tidligere handlinger set udefra synes at pege på et mønster af næsten konspiratorisk fortielse. Men jeg kan for nærværende ikke tegne mig for hypotesen om ”den store fortielse”.

Jeg tror ikke, som nogle UFO-forskere, at CIA eller endnu højere stillede sikkerheds-grupper »ved alt om UFOerne«, ved, at de er af ikke-jordisk oprindelse,

og at de skjuler dette for såvel offentligheden som videnskabsmændene. Jeg har egentlig set en stor mængde materiale, meget af det af overbevisende karakter, som får mig til at forkaste hypotesen om ”den store fortielse”. Jeg tror, at det i stedet er en **stor ”forsømmelse”**, udvist af folk med meget begrænset videnskabelig kompetence, stillet over for et meget forkludret og temmelig kildent problem. (Hvilken luftvåbens-officer, amerikansk, engelsk, russisk eller kinesisk, ville bryde sig om at indrømme, at der i lufrummet over hans land manøvrerer genstande af ukendt art, der i ydelses-karakteristika langt overgår noget, hans venner flyver med!) Jeg har ligeud fortalt personale i Luftvåbnet, at jeg mener, det er en ”forsømmelse”, ikke en ”fortielse”, og indtil jeg ser nye beviser for det modsatte, vil jeg tegne mig for denne opfattelse.

Som følge af nøje efterforskning af Bluebooks fremgangsmåde - efter med egne øjne at have set, hvor lidt videnskabelig ekspertise, der er blevet gjort brug af i Bluebook, og efter ikke at have kunnet finde nogen i noget kontor inden for Luftvåbnet, som udviser noget mærkbart kendskab til UFO-problemets hele historie - har jeg ganske langsomt dannet mig mit eget indtryk af, hvad der formentlig er sket i denne langvarige ”fortielse versus forsømmelses”-strid. Jeg forstår, at grupper som NICAP, der i årenes løb ihærdigt har undersøgt UFO-problemet, har været ude af stand til at forestille sig, hvor inkompetent problemet faktisk blev grebet an inden for Luftvåbnet. De kunne kun tænke sig, at alt det, de vidste, givetvis også var Bluebooks forskere bekendt, og at alle disse falske forklaringer, der trodsede elementære videnskabelige principper, kun kunne være bestræbelserne fra ikke alt for forsigtige officerer, der havde til opgave at iværksætte tilslørings-propagandaen.

Men - efter at have set, hvad der er foregået hos Bluebook - efter at have talt med højerestående personale ved WPAFB, der næsten var fuldstændig uvidende om, hvad der foregik i 3-mands afdelingen (1 major, 1 sergent og 1 sekretær); og efter på mest overbevisende måde at være blevet forsikret om, at Bluebook har været et projekt med uhyre lav prioritering (en af omkring 200 funktioner under Foreign Technology Division på WPAFB, som det i de senere år har været underlagt), så danner jeg mig et ganske andet billede. Mit billede af alt dette er ikke nogen skummel (cloak-and-dagger) sammensværgelse, ingen bestræbelse på at forhindre panik hos offentligheden over UFOernes ”virkelige natur”, ingen dækorganisation ved navn: Bluebook, som bag sig skjuler en undersøgelse på højere plan af UFOerne. I stedet ser jeg blot den ene inkompetent og overfladisk undersøgte sag efter den anden blive puttet af vejen.

Det er lykkedes Bluebook uden konspiratorisk behændighed at føre os alle bag lyset. Et af deres mest vellykkede taktiske greb kan man kalde ”fem-dages-forsinkelsen”. Efter en betydningsfuld observation, der på en eller anden måde er nået frem til pressebureauerne (vi er mange, der undrer os over, hvorfor visse tilfælde opnår den ære, mens så mange andre forbliver upåagtede), sætter Bluebook og Pentagons pressetjeneste sig bare ned og venter. Når så pressens opmærksomhed om emnet har gennemløbet sin karakteristiske ”halveringstid” på

omkring to eller tre dage, fremkommer de med en eller anden ”forklaring” og tilføjer højtidelige forsikringer om, at Luftvåbnet i de forløbne ti år har undersøgt så og så mange tilfælde, og at ud af disse er en så og så lillebitte procent blevet regnet for uidentificerede; og atter en gang trækker publikum og redaktørerne på skuldrene, glemmer observationerne og tænker, at der sandelig må være en masse tosser i landet, når der kan meldes om sådanne aparte ting, når dog Luftvåbnet pligtskyldigt bliver ved at kontrollere dem og finder frem til, at de er forårsaget af blinkende stjerner og meteorer. Det fungerer godt nok. Spørg jer selv i egenskab af bladudgivere, om det ikke fungerer!

Og alt imens har grupper som NICAP omhyggeligt fremdraget kendsgerningerne, almindeligvis langt mere detaljeret, end Bluebook eller konsulenterne her har gjort, og de undrer sig over, hvordan så oprørende officielle forklaringer kan blive praktet offentligheden på, med mindre... og deres mistanke om, at der **må** være en tilsløring på højeste plan, vokser og vokser. Jeg tror, at dette i forening med den militærfolk iboende tendens til at holde sig inden for sikre rammer og hemmeligholde tingene, når de er i tvivl om en kilden situation, har affødt mistanken om en omhyggelig planlagt sammensværgelse. Når jetjagere i en fart bliver sendt på vingerne i forsøg på at følge en UFO, og alt senere bliver nægtet, tror jeg, det bare er en eller anden oberst, der holder sig inden for sikre rammer. Jeg bebrejder ikke, gennem min forkastelse af hypotesen, dem, der har følt sig tvunget til at antage den i kraft af en vag tro på dets ”image” af videnskabelig ekspertise, der så omhyggeligt er blevet bygget op af utallige medarbejdere ved pressetjenesten i Pentagon og andetsteds. Men på UFOernes område ser det for mig ud til at være et fuldstændig forkert ”image”, ja, så forkert, så man næsten må le ad det. Jeg kan forsikre Dem om, at U.S. Luftvåbnet har en mængde førsteklasses videnskabelige begavelser til sin disposition. Det har bare ikke benyttet nogen af dem på UFO-problemet i mindst femten år, så vidt jeg kan se. Jeg har ofte spekuleret på, om Public Information-officererne ved Pentagons pressetjenester måske i virkeligheden tror, at Bluebook med alle de tekniske og videnskabelige begavelser, der kan stilles på benene på Wright-Patterson AFB, også må have en mængde af disse begavelser til rådighed. Dette kunne i det mindste forklare, hvorfor Pentagons pressetjeneste i de senere år pligtskyldigt - til et undertiden overordentlig rasende lokalt borgerskab - har udleveret ”forklaringer” af den mest tydeligt meningsløse art. Jeg kunne tilføje, at endnu et kraftigt argument, der taler mod hypotesen om tilsløring på højt plan, er selve tåbeligheden i Bluebooks ”forklaringer”. Dersom CIA og U.S. Luftvåbnet virkelig ønskede at skjule UFOerne, kunne de meget let til Bluebook-afdelingen have knyttet begavede, videnskabeligt skolede officerer, som kunne have opfundet antagelige ”forklaringer” fremfor absurde. Dette er med sikkerhed ikke blevet gjort. Var der endelig nogen vanvittig bestræbelse fra CIA's og USAF's side på at lukke af for UFOernes hemmelighed, ville NICAP - og endog et menneske, der har arbejdet så meget med at efterkontrollere sikre tilfælde af observationer på nært hold, som jeg har gjort - givetvis støde på mange tilfælde, hvor kronvidnerne var blevet omhyggeligt forhørt af erfarne folk, der var ude efter at få hver lille stump (bevis)-materiale fra et sikkert tilfælde. Den

diametralt modsatte situation er fremherskende; atter og atter opdager man, at når kronvidner risikerede latterliggørelse og rapporterede en observation til Luftvåbnet, blev der ikke foretaget nogen efterforskning af nogen art. Lad mig omtale et enkelt eksempel, som jeg kontrollerede så sent som i sidste uge (april 1967).

En rapport i den seneste bulletin fra NICAP (Ref. 7, (skal være 6)) viser, at: **”Det meddeles, at en UFO den 22. november 1966 blev set over de Forenede Nationers bygning i New York City. Blandt vidnerne var der mindst otte ansatte fra The American Newspaper Publishers Association, som så (genstanden) fra deres kontorer på 17. etage på Tredje Avenue nr. 750 kl. 16.20 en dag med klart og solrigt vejr. UFOen var en rektangulær, pudeformet genstand... (som) kom sydpå over East River, derefter holdt sig svævende over FN-bygningen.... Den vibrerede og hoppede som et skib i høj søgang”.**

Navngivne vidner var D. R. McVay, Assistant General Manager (vicedirektør) i ANPA, og Mr. W. H. Leick, direktør for ANPA's Publications Department. Jeg ringede til ANPA's kontorer og talte i nogen tid med Mr. Leick om observationen. Han bekræftede, at der var otte eller ni mennesker ude på terrassen på 17. etage, der havde set genstanden svæve over FN's bygning i nogle minutter, mens den vuggede og tilbagekastede solens stråler med et gyldent skær, før den hævede sig og fløj bort. Jeg spurgte Leick, om de havde meldt det til nogen gren inden for Luftvåbnet, og han sagde, at A. A. LaSalle ringede til et luftvåbens-kontor i New York og var blevet forsikret om, at en officer den næste dag ville komme og interviewe dem. Men der kom aldrig nogen. Dette er karakteristisk for den flid, med hvilken Luftvåbnet prøver at finde frem til enhver nok så lille oplysning om UFOerne. Næsten en halv snes ansvarlige vidner ser en ualmindelig genstand svæve over centrum af Manhattan, de fortæller det til Luftvåbnet, og der gaber man! Leick tilføjede, at de også ringede til en avis i New York, ”som jeg vil undlade at navngive”, men ”de var ikke interesserede”. Det nåede frem til NICAP næsten ved et tilfælde, og NICAP fremsendte deres standardspørgeskemaer, som Leick fortalte, de alle udfyldte så omhyggeligt, de kunne*.

Dersom dette var et isoleret tilfælde, kunne man more sig over det; men det er desværre alt for karakteristisk. Så jeg ser ikke sporene efter et vanvittigt kapløb med tiden for hemmeligt at løse UFOernes gåde.

Dersom min opfattelse er forkert, dersom der virkelig er en tilsløring på højt plan, så vil jeg blive en af et meget stort antal videnskabsmænd, både fra ind- og udland, som meget gerne vil have en virkelig god forklaring på, hvorledes man har kunnet betragte et videnskabeligt problem af så stor potentiel interesse som

- - - - -

* I øvrigt belyste min telefonopringning til Leick en anden ting - den fremkaldte endnu en af de mange ”skjulte UFO-rapporter”, jeg har fået. Leick og hans hustru havde for flere år siden, da de om natten kørte på Ohio Turnpike, set en lysende, ukonventionel genstand med en cirkulær række lys. Efter at have holdt sig svævende i ca. 5 minutter, fløj den skråt opad med meget stor fart. ”Jeg har aldrig set noget så hurtigt”, sagde Leick. Han havde aldrig meldt det, da han, som han forklarede, ikke nærede noget ønske om at blive latterliggjort for sin observation.

UFO-problemet, som et retmæssigt domæne for bedrageriske handlinger uden sidestykke i fortiden. Men jeg gentager: **Jeg tror simpelthen ikke på**, at sådanne handlinger er blevet udført. (I en nyligt udgiven bog (Ref. 7) forkaster også L. J. Stanton "sammensværgelses-hypotesen", men af årsager, der for mig synes at genspejle et ufuldstændigt kendskab til sagens fakta. Stantons bog kan anbefales som en stort set holdbar analyse af UFO-problemets historie og begrænsningerne i de officielle undersøgelser).

Det er således ikke UFOerne, men derimod Luftvåbnets efterforskning, der er til grin, sådan som jeg nu opfatter det.

Den 7. juni 1966 efter mit første besøg ved Bluebook og efter, at jeg fuld af vantrø havde tudbrølet over en 150-200 sager, tilfældigt udvalgt fra Luftvåbnets UFO-arkiver, gjorde jeg Brig. Gen. Arthur W. Cruikshank, lederen af Foreign Technology Division på WPAFB, opmærksom på, at når det fuldt ud kommer frem, hvordan Luftvåbnet har forkludret UFO-problemet, så vil "Luftvåbnet blive meget, meget ked af det". Jeg regner stadig denne forudsigelse for gyldig, nu ti måneder senere. Gen. Cruikshanks reaktion var rosværdig. Han satte tre officerer på den opgave at foretage en hurtig gennemgang af Bluebook. Jeg samarbejdede på alle mulige måder med denne trio af officerer sidste sommer, og derefter hørte jeg ikke mere til sagen. Jeg fandt da ud af, at Gen. Cruikshank (som syntes at være meget interesseret i på sit kontor at høre en rigtig levende videnskabsmand udtale, at der måske kunne ligge meget mere i UFO-problemet end det, der nogensinde var faldet Luftvåbnet ind) var blevet overført til en anden forlægning på Vestkysten, som led i en rutinemæssig omplacering af personale. Heri ser man endnu en facet af Luftvåbnets dilemma. Ingen har nogensinde opholdt sig tilstrækkeligt længe ved dette problem til at opfatte dets virkelige omfang. Der har været et halvt dusin Bluebook-ledere siden Ruppelt. Ingen af dem synes at have haft nogen nævneværdig videnskabelig baggrund. Kun den førende videnskabelige konsulent har været der i alle de atten år, og til de seneste måneder synes Dr. Hynek ikke at have taget den enorme mængde vigtige rapporter, som man finder stuvet sammen i de kæmpestore arkiver på Bluebooks kontor, særlig alvorligt. Og sådan er årene løbet, og UFO-problemet har vi stadig. Ja, mere end det, der kommer stadig flere troværdige UFO-rapporter om observationer på nært hold, og dette på trods af "latterliggørelsens lås og slå", som det forhærdede Luftvåbens miskreditering har forsynet sagen med.

Videnskabsmænds syn på UFOer

Efter at have fremørt den formodning, at pressen og offentligheden er blevet vildført af den af CIA ønskede benægtelse, som Bluebook i de sidste 12-13 år har ført ud i livet, er turen nu kommet til det spørgsmål, hvorfor videnskabsmænd ikke har gennemskuet fordrejelserne. På det tidspunkt, hvor dette skrives, ville det givet være overilet at påstå, at mere end nogle få procent af landets videnskabs-

mænd tager UFO-problemet alvorligt. Dersom den reelle procent er højere, kan jeg kun sige, at de fleste af tilhængerne sandelig har forstået at holde sig godt skjult. I modsætning hertil er de, som udtaler sig spottende om UFOerne - som en masse nonsens, som et udtryk for menneskets behov for mirakler, eller som uerfarne lægfolks mistolkede observationer - både talrige og højroastede.

Når man skal prøve at finde en forklaring på dette mønster, må man atter give Luftvåbnets Project Bluebook hovedansvaret for, at de ikke har givet videnskabsmændene anledning til at betvivle, at problemet blev overordentlig grundigt undersøgt. Videnskabsmænd er travle folk; de har altid mere at lave, end de har tid til, og når de i aviser og tidsskrifter læser, at Bluebook har bortforklaret alle rapporter på nær en meget lille procentdel, og at der for de fleste af disse sidste formentlig kunne være givet en forklaring, såfremt der havde været mere fyldestgørende oplysninger, så er de ikke tilbøjelige til yderligere at forfølge sagen. Videnskabsmændene havde, så lidt som kongresmedlemmerne og offentligheden, nogen grund til at mistænke, at alle disse Pentagon-forsikringer var uden baggrund i virkeligheden; så de fleste af dem ignorerede problemet.

Andre har uden førstehåndskendskab til det faktiske UFO-bevismateriale og uden selv at have efterforsket noget større antal UFO-rapporter desværre følt, at de **ex cathedra** har kunnet tillade sig at udtale, at ”folk har behov for mirakler, så hvad er da mere naturligt i en videnskabelig tidsalder end videnskabelige mirakler” og så fremdeles. Mange - som har set den yderst iøjnefaldende rand af okkultister og skøre sjæle, der tror på UFOerne som sendebud fra det ydre rum - er grundløst gået ud fra, at dette var gældende for hele UFO-billedet. Andre har simpelthen fra deres lænestole luftet deres opfattelse, næppe med noget kendskab af nogen art, idet de kun har talt ud fra videnskabelig ortodoksi, når den er værst.

I NICAP og i tilsvarende andre grupper, såsom APRO (Aerial Phenomena Research Organization), har der været et beskedent antal videnskabsmænd, der har fulgt UFO-problemet med nogen interesse, omend ingen synes at have hellet arbejdet med sagen deres fulde tid og arbejdskraft. Ingen af dem kan klassificeres som af Nobelpris-vinder-klassen, ingen er førende inden for amerikansk videnskab, formoder jeg; og de fleste af dem har været uvillige til at udtale sig på baggrund af deres personlige kendskab, selv om de har haft mistanke om, at der blev ladet hånt om videnskabelige værdier i denne vanrøgt af UFO-spørgsmålet. Jeg var selv, groft taget, i denne sidste kategori, indtil jeg for et år siden besluttede at prøve på at foretage en intensiv udforskning af problemet og finde ud af, om der virkelig var noget i alle disse rapporter, der syntes at blive ved at dukke op. På trods af næsten 10 år med periodisk kontrol af lokale UFO-rapporter fra området omkring Tucson, havde jeg set for få eksempler på overbevisende tilfælde til at føle, at jeg kunne tillade mig at ekstrapolere særlig langt. Jeg var fuldstændig uforberedt på det, som jeg fandt frem til, næsten umiddelbart efter, at jeg foretog en personlig undersøgelse af NICAP's arbejdsmetoder og rapportarkiver, og efter at have gjort det samme hos Bluebook. Jeg føler mig overbevist om, at mange andre videnskabsmænds reaktion vil blive tilsvarende min, så snart de kan blive

overtalt til selv at undersøge den virkelige karakter af UFO-bevismaterialet i enkeltheder. Jeg finder, at det ikke er så let at få dem hertil, som man kunne håbe.

Jeg kan sige, at jeg aldrig har truffet nogen videnskabsmand, der, når han har foretaget det, jeg ville kalde en tilfredsstillende undersøgelse af UFO-problemet, overhovedet føler sig tilskyndet til at tale hånligt om problemet. Dersom jeg fandt en, ville jeg være overordentlig interesseret i at høre hans bevæggrunde herfor.

Der findes en videnskabsmand, der har skrevet om og forelæst meget over UFOer, og som givet har set en mængde tilfælde efter uden at blive overbevist om, at UFO-problemet indebærer noget af stor videnskabelig interesse overhovedet. Det er Dr. Donald Menzel, tidligere chef for Harvard College Observatory. Dr. Menzel har udgivet to bøger om UFOerne, der begge har haft til formål at forklare UFOer overvejende som fejltolkede meteorologiske og astronomiske fænomen (Ref. 8 og 9). Jeg er uhyre forvirret over disse to bøger, især den nyeste.

Jeg er forvirret, fordi jeg er klar over, at Dr. Menzels baggrund inden for fysik og astronomi er veldokumenteret gennem hans forfatterskab til en mængde stof og henvisninger på disse felter. På trods af denne baggrund synes han, når det kommer til en analyse af UFO-rapporter, roligt at kaste velkendte videnskabelige principper overbord, næsten løssluppet, i en bestræbelse af alle kræfter for at sikre sig, at ingen UFO-rapporter overlever hans angreb. Man har inden for optik en ganske god forståelse af brydnings-processer, og atmosfærens brydningsgenskaber er givet lige så velkendte inden for astronomi som meteorologi, om ikke mere. Alligevel tager Menzel i "forklaring" efter "forklaring" i sin bog hårdhændet på elementære optiske hensyn, når han fastslår, at sådanne ting er spejlinger og tilbagekastninger af lys. For eksempel bliver den interessante observation, som Dr. Clyde Tombaugh gjorde i august 1949 - hvor han sammen med to medlemmer af sin familie så en besynderlig række matte lys bevæge sig med stor fart over Zenit på himlen over dem i Las Cruces, New Mexico, og forsvinde på den sydøstlige himmel - af Menzel skødesløst tilskrevet "spejlinger af lys fra jorden mod kanten af et inversionslag i luften". Den vanskelighed, at disse lys bevægede sig hurtigt og på regelmæssig måde hen over Tombaugh's himmel, forklarer Menzel (Ref. 9, side 269) ved at hævde, at det var dannet af "en krusning i det tynde dislag". Det vil sige "denne krusning kunne, ved at dreje dislaget i en let vinkel, have genspejlet de oplyste vinduer i et hus; som krusningen med en bølgelignende bevægelse gik hen langs laget, ville genspejlingen have bevæget sig, ligesom de rektangulære lys gjorde det". Nu ville dette måske glide ned hos lægmand, men for enhver, som overhovedet kender til spejlings-fysik og især til egenskaberne ved den atmosfære, gennem hvilken generationer af astronomer med held har betragtet et stort antal astronomiske hændelser, er den udtalelse, at der er "dislag", der har tilstrækkelig stort refraktions-indeks til at give synlige spejlinger af lys fra vinduer, simpelthen absurd. Men efter Menzels forklaring at dømme, er tilbagekastninger af lys fra atmosfæriske dislag i sandhed et syn at skue. Jeg må tilstå, at jeg simpelthen ikke forstår dette, eftersom man her ikke beskæftiger sig

med en vag skønssag. En sådan næsten normal genspejlings-proces viser sig simpelthen ikke i vor atmosfære - og ingen burde vide dette bedre end en erfaren astronom.

Spejlings-forvrængninger af stjernebilleder er en velkendt kilde til besvær for astronomer, og de omstændigheder, der betinger disse forvrængninger, er ret velkendte. Og spejlings-forskydningers og -svingningers størrelsesorden er absolut overordentlig velkendt. Alligevel taler Dr. Menzel (Ref. 9, side 61) indgående om et ”spejlbillede af Sirius”, som han selv udtaler at have observeret, mens han i en af Luftvåbnets maskiner fløj over Nordpols-området. Her skal spejlings-effekten have forstørret Sirius til en tilsyneladende kant-diameter på omkring 12 bueminutter eller mere (svarende til, hævder han, en kugle på en eller to fod i diameter i en afstand af 300 fod). Vi får ikke fra Menzel noget fingerpeg om, nøjagtigt hvordan en sådan grad af spejlingsindeks - med den axial-symmetri, der er fornøden for at forstørre en stjerne til en cirkelrund skive med en relativt set så enorm diameter - overhovedet kunne udvikle sig inden for vor atmosfære, i Nordpolsområdet eller andetsteds. Han stiller heller ikke sig selv den gåde, hvordan det kan være, at hans stadigt skiftende optiske bane hele tiden, mens han fløj afsted, kunne give ham denne form for spejlings-indeks-mønster af aksial-symmetri, på trods af, at han så gennem stadigt skiftende luftbælter! Men efter at have erklæret sit synspunkt, benytter han det som baggrund for en afstandtagen fra UFO-observationer fra erfarne piloter, der, som han antyder, igen og igen ser spejlings-fænomener af nøjagtig samme art. Dette er det rene vrøvl.

Den vigtige Nash-Fortenberry-observation fra d. 14. juli 1952*), hvor første- og anden-piloten på en DC-4 fra Pan-American observerede seks rødglødende skive-formede genstande, der med høj fart og på ukonventionel måde manøvrerede under deres fly ved Chesapeake Bay, bliver af Menzel let forklaret (Ref. 9, side 256 ff) som projektørlys, der rammer et ”inversionslag”. Han taler om, hvad ”en omhyggelig undersøgelse af situationen viste”, men alt imens man læser videre, bliver det tydeligt, at alle hans argumenter kun gælder for dannelsen af de almindelige inversionslag, der om natten hviler tæt over jordens overflade. Men de to erfarne piloter fra Pan-American beskriver ganske tydeligt (og dette gentages i Menzels bog side 258) den måde, hvorpå de observerede lysende genstande ”pludselig foretog en brat stigning op til en højde større end flyets”, et syn, det er udelukket, at et hypotetisk projektørlys, der skinner på et hypotetisk inversionslag nær jordens overflade, kan fremkalde. Men der bliver i Menzels inversionslags-forklaring gået let hen over mange andre enkeltheder ved observationen, som Nash og Fortenberry udtrykkelig omtaler, såsom de glødende skivers skarpkantede udseende og deres formations-stabile manøvrer. En sådan letkøbt negligering af væsentlige enkeltheder i de tilfælde, han behandler, kendetegner mange andre eksempler, man kunne citere.

*) se Tillæg 11, ??

Menzels forklaring på den berømte Chiles-Whitted observation er et andet strålende eksempel på hans argumentations-metoder. En DC-3 fra Eastern Airlines, fløjet af Kaptajn C. S. Chiles med J. B. Whitted som andenpilot, mødte den 24. juli 1948 i de tidlige morgentimer en raket-lignende, glødende genstand, der nærmede sig dem fra nordøst over Montgomery, Alabama. Genstanden blev beskrevet som over 100 fod (30 m) lang og dobbelt så tyk som en B-29's skrog; den havde noget, der mindede om blåtlysende huller (vinduer) og ildudstødning strømmende ud af bagenden; og netop som den passerede forbi flyet og herunder fik DC-3'eren til at vugge, fløj den opad i en brat stigning og forsvandt ud af syne gennem det pletvise skydække over dem. Alle disse detaljer er optegnede i rapporten hos Luftvåbnet, og berettes igen i Menzels bog (Ref. 9, side 108). Menzel mener, at dette var en ildkugle (et meget stærkt lysende meteor). Han går meget let hen over den rapporterede vuggen af DC-3'eren og ignorerer fuldstændigt den meget u-meteoriske opad-flyvning og lodrette forsvundet opad. Men det, der er vanskeligst at forstå ud fra et astronomisk synspunkt, er, at han fortsætter med over flere sider at påvise, at eftersom hændelsen fandt sted på omkring samme tid som Delta Aquarid-meteorersværmen, blev disse piloter narret af en ildkugle fra denne sværm. Nu har for det første kun meget få sværme meteoritter, der er tilstrækkeligt store til at nå ildkugle-kategorien (mere lysende end størrelsesorden - 5), og Delta Aquarid sværmen hører ikke til dem, der er kendetegnet af dette. Men meget mere overraskende er det, at Menzel givetvis undlod at efterkontrollere sine beregninger over sværmens position og bane, for dersom han havde, ville han have fundet, at Delta Aquarid-radianten kulminerede omkring 40° over den **sydlige** horisont, mens DC-3'eren fra Eastern Airlines gik i **nordøstlig** retning. Havde Chiles og Whitted set et Aquarid-meteor på himlen **forude**, ville det have set ud til at bevæge sig stort set i samme retning som deres fly, mens derimod alle beretninger, indbefattet Menzels egen version, melder, at den kæmpestore, glødende genstand kommer direkte hen mod flyet! Der er således en oplagt fejl på omkring 180° i Menzels Aquarid-meteor-forklaring. Men Menzel afslutter sin færdigsyede diskussion af dette tilfælde (Ref. 9, side 112) med erklæringen: ”der kan ikke være nogen tvivl om, at Chiles og Whitted fejltolkede tilsynekomsten af et usædvanlig stærkt lysende meteor.”

Fænomenet radar-forstyrrelser forårsaget af luftlag med en høj grad af fugtighed og temperatur, er ganske velkendt. For at afgøre, om der kan forekomme betydelig tilbagekastning af stråler, ser man på radiosonde-data for at finde ud af, nøjagtig hvilken indeks-grad, der var rådende. Menzel diskuterer et antal UFO-rapporter, i hvilke han giver radarforstyrrelser skylden, men i intet tilfælde fremlægger han bevis for, at han har undersøgt kvantitative aspekter. Falske argumenter opbygges let på kvalitative argumenter; men man finder, at kvantitative overvejelser praktisk taget ikke findes i Menzels behandling af UFO-observationer. I nogle tilfælde skyder han skylden for fænomenerne på ekko fra fly-radar, fænomener, ukendte for militær-piloter og uforklarlige i meteorologisk og fysisk sammenhæng. For eksempel sporede jord-radar i den betydningsfulde observation ved

Port Huron, Michigan, en hurtigt-flyvende ukendt, og derefter indfangede næse-radaren på den F-94 jager, der var dirigeret ind på den ukendte, et ekko og låste sig fast på det; endelig så piloten selv en hurtigt-flyvende, glødende genstand på denne position. Menzel forklarer let (Ref. 9, side 160) det synlige billede som stjernen Capella, og jord-radar-fikseringen og flyets radar-fastlåsen bortforklarer han som ”spørgelses-reflekser forårsaget af vejrforholdene”. Øjensynligt undersøgte ikke han, som jeg, de tilgængelige radiosonde-data, gældende for den dato og det område, for der var absolut ikke nogen mulighed for forstyrrelser, der kunne fremkalde falske tilbagekastninger til det radar-udstyr på jorden, som oprindeligt opfangede dette hurtigt-flyvende og besynderligt manøvrerende objekt. Men endnu mere forvirrende er hans påstand om, at F-94’erens fly-radars fastlåsen skyldtes ”vejrforholdene”. Indeks-gradienter, tilstrækkelige til at give mærkbar over- eller under-spejling (super-refraction or subrefraction) er ukendte i den frie atmosfære. Endnu mere væsentligt er det, at man ikke kan få nogen tilbagekastning, selv ikke ved større indeks-gradienter, med mindre den afbøjede stråle rummer en fast radar-reflekterende genstand. Nær jordens overflade er det genstande af en eller anden art på jorden, der giver disse falske genstande fast karakter; men oppe i luften ligger der ikke spredt sådanne faste genstande, der kan tilbagekaste et falsk ekko. Resultatet er, at ”tilbagekastninger fra jorden” er totalt ukendte oppe i luften, og man behøver blot at spørge en erfaren Luftvåbenpilot for at få bekræftet, at Menzel her (og i andre lignende tilfælde, såsom den bemærkelsesværdige B-29 observation over Mexicos Golf den 6. december 1952, omtalt side 5 i Henvisning 9) påberåber sig et fænomen, der **simpelthen ikke forekommer**.

Man kunne citere mange andre eksempler på letkøbte slutninger; undladelse af at kontrollere de relevante data om vejrforhold; og skodesløs efterladenhed med enkeltheder i rapporterne. Han taler (Ref. 9, side 179) om det ”lunefulde vejr”, og om alvorlig elektrisk aktivitet ved Levelland, Texas, natten mellem den 2. og 3. november 1957, hvor der inden for et tidsrum på to timer af ti vidner uafhængigt af hverandre blev observeret en stor lysende, æggeformet genstand, som svævede over marker eller veje og afbrød tændingen på 8-9 biler. Efter uden dokumentation at have hævdet, at det lynede voldsomt i området, går han videre og siger, at de genstande, der af forskellige vidner blev bedømt til at være fra 100 til 200 fod (30 til 61 m) lange, blot var ”kuglelyn”. Og at våde tændingssystemer stoppede bilerne.

Det faktum, at motorerne atter kunne startes, lige så snart genstandene for bort, kan naturligvis slet ikke harmonere med våde tændingssystemer; men dette træk i observationerne ignoreres. Værre er det, at de faktiske vejr-data for den nat og lokalitet ignoreres. Jeg gravede vejrberetningerne og nedbørsdata frem.

Et stort højtryksområde bevægede sig i sydlig retning over Texas Panhandle, fuldstændig i modstrid med varmeledende aktivitet og lyn under nogen form - og en kontrol af en halv snes stationer i nærheden afslørede, at der end ikke faldt nogen regn i dette tidsrum; ej heller var der faldet mere end en lille mængde samme dag nogle timer tidligere, da en koldfront passerede.

Luftvåbnet giver i øvrigt samme absurde forklaring på Levelland UFO-rapporterne, og Dr. J. A. Hynek, der var med til at formulere Luftvåbnets forklaring på denne hændelse, har over for mig erklæret, at den var en smule "uheldig". Tilfældet Levelland belyser udmærket, hvorledes pressen er blevet udnyttet af Luftvåbnet i dets bestræbelser på at "pille glorien a". Tilfældet i Levelland plus adskillige andre steder i Sydvesten samme nat blev slået stort op i aviserne over hele landet den 3. og 4. november 1957. Der kom ingen reaktion fra Luftvåbnet de næste fire dage, tilstrækkelig længe til, at redaktionernes interesse aftog en smule. Så den 7. november 1957 gentog en meddelelse fra Associated Press det sædvanlige: "Luftvåbnet udtaler, at dets undersøgelser af 5.700 rapporterede observationer af flyvende tallerkener i de sidste 10 år ikke har givet hverken fysisk eller materielt bevismateriale' for, at sådanne ting eksisterer".

I **Tucson Daily Citizen** fik den meddelelse overskriften "5700 Nittere Duds". Når man blader videre fra Menzels ordning af tilfældet Levelland, ser man, at han på næste side igen benytter kuglelyns-forklaringen til afgørelse af et andet tilfælde, observationen ved Loch Raven dæmningen den 26. oktober 1958. Han ignorerer fuldstændig det forhold, at en bilmotor også her blev standset; men vidnernes rapport om en stor lysende genstand med en skønnet længde på omkring 100 fod (30 m), der svævede over en brokonstruktion, begrundes han i mere kuglelynsaktivitet. For at få dette sidste til at se mere korrekt ud, kalder han genstanden en "kugle" på trods af vidnernes bemærkninger om, at den meget lignede "et lille luftskib/en spærreballon fra flåden" (Ref. 10, side 192). Desuden er kuglelyn en lysende masse med en diameter på kun en eller to fod (30-61 cm), så det er langt fra klart, hvordan Menzel mener, det kan opnå en størrelse på 100 fod. Men den virkelige irrelevans i hele "forklaringen" kommer først frem, når man gennemgår vejrberetningen fra omtalte dag og finder ud af, at der lå et højtryksområde over Østkysten, der udelukkede alt, der kunne minde om den atmosfæriske elektriske aktivitet, som Menzel så skødesløst fremmaner.

Jeg kunne med lethed fortsætte længe endnu med specifikke indvendinger mod Dr. Menzels metoder ved forklaring af UFO-tilfælde, men ovennævnte skulle være tilstrækkeligt til at vise arten af mine kraftige protester mod hans skrivelser om dette emne. Jeg betragter dem simpelthen ikke som væsentlige videnskabelige analyser af UFO-fænomenerne. **Jeg mener, de burde ignoreres.**

De er imidlertid slet ikke blevet ignoreret. Man kan finde henvisninger i skrifter fra andre videnskabsmænd, som citerer hans arbejde som den autoritative analyse af UFO-problemet, og jeg kan kun gå ud fra, at disse andre, som har accepteret hans konklusioner, ikke har undersøgt de faktiske enkeltheder i hans argumenter, for disse vil nemlig slet ikke kunne stå for en nøjere efterforskning. Efter min opfattelse og efter opfattelsen hos en række andre, der har kendskab til UFO-problemet, har Dr. Menzel haft en ødelæggende indflydelse på videnskabelige fremskridt i retning af en opklaring af de uidentificerede flyvende genstandes gåde. Jeg tror, at Bluebook-folkene har formet mange af deres forklaringer med "blinkende stjerne" og "ildkugle" efter de forklaringer, der kan findes i Menzels bøger - og man kan måske nok sige, at det for officerer med meget begrænset vi-

denskabelig baggrund ikke var urimeligt at opfatte hans skrifter som pålidelige, i betragtning af hans prestige-betonede tilhørsforhold og hans tidligere publikationer om mange videnskabelige emner. Men uanset disse sidste hensyn er hans skrifter om UFO-problemet efter min opfattelse videnskabeligt set upålidelige. **Jo før et stort antal andre videnskabsmænd går den forbløffende beskaffenhed af hans analyser nøje efter i sømmene, jo før vil de blive kasseret som værende uden virkelig relevans for løsningen af UFO-mysteriet.**

For nylig har en anden skribent indledt et angreb på UFOerne på en måde, der i mange henseender minder om Dr. Menzels. Mens Dr. Menzel mener, at optiske fænomener formentlig er forklaring på størstedelen af UFO-rapporterne, har Philip J. Klass, medarbejder ved **Aviation Week**, forsøgt at argumentere for, at stort set alle UFO-rapporter kan forklares ved forhold som plasma-fænomener, beslægtede med korona-udladninger langs højspændingsledninger, eller som kuglelygn (Ref.11). Ligesom Menzel undlader han kvantitative vurderinger. Ligeledes som Menzel ignorerer han temmelig flot mange hovedtræk i rapportererne fra vidner, som har set uidentificerede genstande, eller også forvrænger han dem uden betænkeligheder, så de passer med hans egne fortolkninger. Endelig mener jeg, at han har ignoreret det meste af det, der vides om kuglelygn. Der er ganske vist en mulighed for, at nogle få blandt de tusinder af rapporterede UFOer kan have været koronafænomener eller kuglelygn, men man kan ikke tage Klass' bestræbelser på at bortforklare hele problemet som fænomener af plasma-typen, alvorligt. Jeg har drøftet hans fremgangsmåde med adskillige kolleger med atmosfærisk elektricitet som studieområde, hvoraf mange ligesom jeg har haft personlige meningsudvekslinger med Klass; og de er alle enige med mig i min afvisning af hans hovedargumenter.

Det er helt rigtigt, at kuglelygn er et meget lidet belyst atmosfærisk fænomen. Men dersom der er nogen blandt dem, der arbejder med atmosfærisk elektricitet, der ligesom Klass mener, at kuglelygn kan dannes uden tilstedeværelsen af overordentlig kraftigt tordenvejr, så er sådanne synspunkter undgået min opmærksomhed, da jeg for nylig takket være Klass' angreb foretog en indgående gennemgang af kuglelygn-problemet. Klass har citeret en halv snes tilfælde af lynudladninger i klart vejr, som om dette på en eller anden måde beviste rigtigheden i hans påstande, men intet af disse tilfælde syntes at vise det, man normalt kalder kuglelygn. Han ignorerer det forhold, at rapporter om kuglelygn drejer sig om lysende plasmoider med en diameter, der sjældent overskrider nogle få fod, almindeligvis af størrelse som en basket-bold eller mindre; derimod føler han sig berettiget til at udtale, at genstande, der efter udtalelserne har haft en ti til hundrede gange større diameter, er ”kuglelygn”.

Tilfælde som den interessante observation i Red Bluff, Calif., den 13. august 1960, hvor to politimænd fra California Highway Patrol stod mindre end hundrede meter fra en metallisk skinnende genstand med en skønnet længde på ca. 100 fod (30 m), og forsynet med kæmpestore lys - eller det veldokumenterede (vel-rapporterede) Exeter-tilfælde (Ref. 14) fra den 3. sept. 1965 - kunne, selv ikke hvor nogen normal videnskabsmand anspændte sin fantasi til det yderste, henfø-

res til kuglelyen - og endnu mindre, når man bemærker, at vejrforholdene var så rolige, at Luftvåbnet i sin officielle forklaring benyttede denne omstændighed i forsøget på at skyde skylden for begge disse tilfælde på inversions-spejling af stjerner. Forklaringen kan heller ikke bruges på snesevis af andre observationer i **dagstlys** og absolut klart vejr, hvor observatørerne meldte om faste, metallisk udseende genstande, der med stort fart bevægede sig i den frie atmosfære (langt fra Klass' korona-fremkaldende højspændingsledning og uden med rimelighed at kunne forklares som "kuglelyen").

Jeg kender ikke nogen videnskabsmand inden for området atmosfæriske forhold, der nærer alvorlig tiltro til Klass' bestræbelser på at presse alle UFO-rapporter gennem korona-og-kuglelyen-nåleøjet (shoehorn into pigeon-hole); men for nylig er der blevet givet hans argumenter omfattende tidsskrifts- og dagbladsdækning. Dette er yderst beklageligt derved, at det yderligere vil bringe forvirring i de virkelige stridsspørgsmål. Denne beredvillighed hos redaktører til at optage tvivlsomme argumenter fra de ingeniører og videnskabsmænd, der kommer med argumenter, der **stempler** UFOerne som nonsens, står i skarp modstrid med deres almindelige uvillighed til at tage meget mere pålidelige bestræbelser alvorligt - fra grupper som NICAP, der på sin vis udfører netop det arbejde, som journalisterne udmærket kunne gøre - nemlig omhyggeligt at rapportere usædvanlige hændelser, som til stadighed forekommer overalt i landet. Men kan man rette alvorlige bebrejdelser mod journalisterne på dette punkt? Formentlig ikke, eftersom man på bunden af alt dette endnu en gang ser en forvisning om, at der virkelig ikke kan ligge noget bag al denne snak om uidentificerede flyvende objekter, da vort luftvåben jo ellers ville have fundet frem til det for mange år siden.

UFO - bevismaterialets karakter

Som de fleste videnskabsmænd foretrækker jeg at basere videnskabelige konklusioner på kvantitative observationer, opnået gennem kontrollerede eksperimenter i laboratoriet. Men videnskabsmænd får ikke altid deres problemer således serveret på en sølvbakke. Seismologer må ofte gå ud og interviewe lægfolk i jordskælvsområder for at kunne få enkelthederne med i deres isoseismiske diagrammer. Meteorologer kan ikke frembringe tornadoer i deres laboratorier; de må undersøge dem, når de tilfældigvis forekommer, og hyppigt stole på anekdotiske beretninger fra øjenvidner. Astronomer (Meteoriticists), som forsøger at lokalisere formodede meteoritters nedslagspunkter, finder ofte lægfolks rapporter forvirrede og kendetegnet ved visse karakteristiske fejl som undervurdering af afstande etc.; alligevel lykkes det astronomerne at lokalisere berørte områder og nedslagspunkter ved at kombinere store mængder af rapporter fra lægfolk og ved omhyggeligt arbejde med at skille klinten fra hveden.

På samme måde vil det for UFO-problemets vedkommende desværre være nødvendigt for videnskabsmændene indledningsvis at lytte omhyggeligt til beret-

ningerne fra mange uskoledede observatører, og at gøre deres bedste for at skille klinten fra hveden. Efterhånden som man får erfaring, lærer man øjeblikkelig at kassere et interview med en dårlig observatør; et vidne, der ikke kan udtrykke sig; eller et, der overdramatiserer sin beretning. Ved flittig søgen finder man, at der gemt blandt observationerne fra utrænede er nogle virkelige observationsperler, foretaget af ganske erfarne observatører, ofte med betragtelig videnskabelig skoling. Og langsomt opbygger man et fond af bevismateriale, der viser en bemærkelsesværdig grad af almindelig overensstemmelse. NICAP, som netop arbejder på denne måde, fandt for nogle år siden, at bevismaterialet til gunst for UFOernes eksistens var meget tungtvejende - men ingen inden for videnskaben ofrede det synderlig opmærksomhed, fordi det ikke kom fra nogen videnskabelig organisation.

Faren ved at forkaste rapporter, der fortrinsvis stammer fra ikke-videnskabsmænd, er en fare, videnskaben tidligere er bukket under for. Den mest berygtede parallel ligger i meteorit-"opdagelsens" historie. Forud for ca. år 1800 var jævnligt tilbagevendende rapporter, hvor bønder havde påstået, at sten var faldet ned fra himlen, blevet latterliggjort af akademikerne. Mange steder i Europa blev jernstykker (egl. genstande), der efter sigende var faldet ned fra himlen, æret som kirkerelikvier, og dette bekymrede Oplysningstidens akademikere, som prøvede at bryde ud fra fortidens overnaturlige klima. Som følge heraf nærede næppe nogen videnskabsmænd i årevis tiltro til disse påstande fra lægfolk om bevidnede nedfald.

Men endelig i 1802 kom der i L'Aigle, Frankrig, en usædvanlig byge af meteor-stumper, og ikke alene alle bønderne bevidnede nedfaldet, men også mange gejstlige og lokale politikere tilføjede deres vidnesbyrd. Så sendte det Franske (Videnskabernes) Akademi en fremragende fysiker, Biot, til L'Aigle for at foretage en undersøgelse. Hans rapport, der var baseret på mange menneskers beretninger, overbeviste endelig den videnskabelige verden om, at der virkelig er sten, der falder ned fra himlen. Akademiets oprindelige utilbøjelighed til at tro på en så besynderlig påstand havde i væsentlig grad sin baggrund i dets forestilling om en vidunderlig enkel urværks-teori (Clock-winder) om solsystemet, baseret på den Newton'ske syntese. Tanken om klippestykker og andre stumper, der fløj rundt i de planetbaner, hvis bevægelser Laplace og Lagrange så klart havde gjort rede for, var afgjort ubehagelig for dem. Men Biots analyse bragte forholdet frem i lyset, og i 1803, det år hans rapport blev udfærdiget, blev studiet af meteorer anerkendt som et legitimt videnskabeligt forskningsområde.

På samme måde finder de fleste af os det i dag ubehageligt at tænke på, at der måske i vor atmosfære kan findes virkelige genstande af overordentlig ukonventionel natur, der fungerer og manøvrerer på en måde, vi ikke med vor nuværende viden kan gøre rede for. I vort ubehag synes de fleste af os at springe over, hvor gærdet er lavest og sige, at de simpelthen ikke kan eksistere; og vi anser endog dem, der hævder at have set disse ting, for mentalt set lidt ude af balance. William James udtrykte det ubehageligt godt, da han sagde: **"Når vi støder på fænomener, der er så omvæltende, at de vil gøre en alvorlig omvurdering af vore forudfattede meninger nødvendig, er det langt det almindeligste, at vi**

enten ignorerer dem fuldstændig, eller at vi skælder ud på dem, der vidner om fænomenerne". Lad mig skynde mig at tilføje, at jeg ikke er den rette til at prædike over dette tema; jeg er sikker på, at jeg har gjort mig skyldig i den samme fejltagelse i mit eget videnskabelige arbejde. Den eneste forskel er, at jeg i tilfældet UFOerne nu har set for mange beviser til, at jeg længere kan ignorere det alvorlige i det problem, at vi kollektivt vender ryggen til alle disse rapporter.

Episoden i 1803, der førte til anerkendelsen af meteoritter, er faktisk kun en dårlig parallel til vore dages UFO-situation; for UFOerne udgør med deres tilsynkomst ikke blot endnu et geofysisk eller astronomisk fænomen af endnu uopklaret art. Næsten enhver, der omhyggeligt har gennemgået bevismaterialet kritisk, bliver tvunget til meget alvorligt at overveje hypotesen, at UFOerne er **en eller anden form for interplanetariske sonder**. Jeg er bange for, at denne hypotese er langt mere foruroligende end noget i retning af "klipper, der falder ned fra himlen". Den har, hvis den er sand, langt mere vidtrækkende konsekvenser; dens sandsynlighed **a priori** synes at være langt mindre end sandsynligheden for klippestykker, der faldt ned fra himlen; den har i sig så meget mere dynamit, der kan sprænge vor hyldede opfattelse af vor position i Universet.

Ikke desto mindre bliver jeg - når jeg prøver at se bort fra alle de forudfattede meninger, jeg har været tilbøjelig til at dele med mine ortodokse videnskabskolleger - og når jeg prøver at holde blikket fast på den forbløffende art og forbløffende mængde af UFO-bevismateriale, jeg har undersøgt i de sidste tolv måneder - tvunget til at slå følge med mange andre, der i den interplanetariske hypotese ser den for tiden eneste plausible forklaring på de nu-tilgængelige fakta. Jeg vil imidlertid gentage, at jeg kun behandler det som en hypotese, der kan forkastes, hvis kendsgerningerne taler derfor.

Jeg har opdaget, at blot dette at anvende det som slet og ret en hypotese, er at indbyde til en beskyldning om at gå langt ud over det, det tilgængelige bevismateriale retfærdiggør. Det er en forståelig beskyldning, men alligevel ikke nogen retfærdig beskyldning. Jeg har bemærket, at nogle af mine kolleger har gjort sig skyldig i den fejl at bedømme det "tilgængelige bevismateriale" ud fra det ubetydelige fragment af det faktiske, tilgængelige materiale, **de** har kendskab til. Ubevidst er de tilbøjelige til at tænke, at det fuldstændige, eksisterende bevismateriale ikke kan være mere afgørende og bestemmende end de stumper af oplysninger, de selv har læst, for det meste i aviser. Denne reaktion, foruden den interplanetariske hypoteses meget lille **a priori**-sandsynlighed, får uvægerligt de fleste videnskabsmænd til at vige tilbage fra at tage den hypotese alvorligt. Dette forstår jeg så godt.

Men det faktiske, tilgængelige materiale, som ret kraftigt peger i denne mærkværdige retning, udgør et isbjerg af troværdige rapporter fra pålidelige mennesker, et isbjerg, hvis lille synlige del giver et fejlagtigt indtryk af dets sande omfang og betydning. Kernen i problemet er spørgsmålet, hvordan man får et stort antal højt kvalificerede videnskabsmænd til at dykke ned og med stor omhu undersøge den enorme masse under vandoverfladen; den store mængde af bevis-

materiale, som findes, men som ikke er blevet dyrket med henblik på anerkendelse fra den videnskabelige verden. Så længe videnskabsmænd mener, at alt dette bare er en masse nonsens, så længe vil de stort set ignorere det. Det er lige netop her, at De, mine herrer bladudgivere, kan spille en overordentlig betydningsfuld rolle ved selv at foretage en vis kontrol, ved at læse nogle af de grundlæggende værker om UFOer (f. eks. først og fremmest Ref. 3), og ved på alle de måder, De kan, at presse på for at få en tilfredsstillende og langt mere omfattende undersøgelse af UFO-problemet.

Behovet for en kongres-undersøgelse

Fordi, som jeg nu næsten har sagt det ad **nauseam** (i ”kvalmende grad”), så meget af den urigtige fremstilling af dette problem må lægges Luftvåbnets Project Bluebook til last, anmoder jeg indtrængende om, at der øjeblikkeligt tages skridt til en tilbunds gående kongres-undersøgelse, så vi kan få udforsket den sande karakter af dette problem. Som følge af protester fra mange indbyggere i Michigan-området (efter nogle kun i moderat grad interessante observationer i marts 1966) pressede nogle kongres-repræsentanter fra Michigan på for at få - og opnåede, at der sidste år blev - afholdt en høring for The House Committee on Armed Services (De væbnede styrkers regerings-kommission). Men hvis der nogensinde har været afholdt en ensidig høring, så var det denne. De tre personer, der var indkaldt som vidner, var sådanne der allerede havde en indlysende kapitalinteresse i at fortælle Kongressen, at problemet har været i ret gode hænder - nemlig Air Force Secretary Brown, Bluebook-manden Major Quintanilla og Bluebooks ledende konsulent Dr. J. Allen Hynek (se Ref. 12). Selv om NICAP i årevis havde presset på for at få lejlighed til at fremlægge sin velunderbyggede sag for en kongres-komite (se f. eks. en oversigt over disse bestræbelser i Ref. 3, side 173 ff), blev de ikke indbudt til at vidne ved høringen i april 1966 over for The Armed Services Committee. Lykkeligvis indsendte en del NICAP-medlemmer materiale til protokollen, hvilket i nogen grad var en formildende omstændighed ved disse høringer - ellers Luftvåben-dominerede - protokollat; men ingen NICAP-repræsentant fik anmodning om selv at vidne.

Jeg vil gerne understrege, at NICAP og mange seriøse forskere af dette problem her og nu har så mange oplysninger til rådighed, at der er nok til en halv snes kongres-undersøgelser. Men vi har fra pressens side brug for et krav om øjeblikkelig klarlæggelse af status for dette tyve år gamle mysterium, der af Project Bluebook er blevet indhyllet i et latterliggørelsens og fordrejelsens slør. Og den metode, hvorved vi hurtigst kan få en klarlæggelse, vil efter min øjeblikkelige opfattelse være en kongres-undersøgelse. Det er givet, at det ikke vil løse problemet **videnskabelig set**; men jeg er bange for, at den i videnskabelige kredse rådende tro på Luftvåbnets forsikringer gennem 20 år er så stærk, at vi ikke vil kunne opleve noget, der blot minder om en tilfredsstillende videnskabelig opmærksomhed om

UFOerne, før Kongressen har fået blotlagt den utrolige beretning om Bluebooks misrøgt af UFO-problemet. Herigennem kan videnskabsmændene komme til klarhed over det faktum, at de gennem to årtier er blevet vildledt i det spørgsmål, som meget vel kan være vor tids største videnskabelige problem.

University of Colorado - programmet

Nogen vil givetvis fremføre den indvending, at det ikke er på sin plads at tilskynde til en kongres-undersøgelse på et tidspunkt, hvor University of Colorados program netop er løbet af stablen. Jeg deler nu ikke denne opfattelse. Først og fremmest har jeg gentagne gange udtalt, som jeg stadig gør, at Colorado-programmet langt fra er omfattende nok til at kunne magte et problem, der åbenbart er så omfattende. Jeg mener, at dette program, når det først har tiltrukket sig en vis opmærksomhed, vil bevæge sig hen imod en lige så seriøs beskæftigelse med UFO-problemet som min. Men jeg er oprigtig talt utilpas ved at se den meget begrænsede arbejdskraft, der er til rådighed for Colorado-gruppen, og de er nu nået igennem en tredjedel af deres første kontrakt-periode på 15 måneder. Så vidt jeg har forstået, er for øjeblikket kun 4 mennesker heldagsbeskæftigede med programmet, og ingen af dem har uddannelse på Ph.D.-niveau (nærmest Dr. Phil.); de adskillige andre (for størstedelen psykologer), der er medarbejdere ved programmet, arbejder kun på deltids-basis - i gennemsnit, har jeg forstået, mindre end 30-40 pct. af tiden. For flere uger siden besøgte jeg i nogle dage tre af de heldagsbeskæftigede medlemmer af Colorado-holdet, og over for dem pointerede jeg det samme som her, nemlig at dette problem fortjener langt større videnskabelig opmærksomhed end den, deres program i øjeblikket er i stand til at ofre på det. Det er yderst glædeligt, at de snart vil føje to eller tre mand med betydelige videnskabelige kvalifikationer til gruppen; men selv dette vil næppe kunne få Colorado-holdets bestræbelser til overhovedet at stå i noget rimeligt forhold til UFO-problemets vigtighed.

Selv hvis Colorado-programmet kunne 4-doble sin stab af videnskabsmænd i løbet af det kommende par uger, ville jeg stadig sige, at vi må have endnu flere gode folk sat på dette program. Det er alt for alvorligt til, at vi kan lade det være, som det er nu. Intet mindre end en omfattende forøgelse af højt-kvalificeret videnskabelig arbejdskraft, som kan tage fat på UFO-gåden, vil være tilstrækkeligt for at opnå noget virkeligt fremskridt på dette punkt.

Omplacering af ansvaret for forskningen

Jeg er af den opfattelse, at hovedansvaret for UFO-undersøgelser burde fratages Luftvåbnet og overdrages til en stærk **videnskabeligt orienteret organisation**.

NASA (den amr. rumforsknings-institution) skulle synes at være den logiske plads for dette arbejde.

Besyderligt nok har reaktionen fra NASA - selv om jeg har udtalt dette såvel der som under ret vidt refererede diskussioner med videnskabelige kolleger (f.eks. Ref. 13) - alligevel været praktisk taget lig nul. Måske er også de (NASA) sikre på, at dette kun er et nonsens-problem og ikke har nogen sammenhæng med deres rumforsknings-projekter, deres "søgen efter liv i Universet". NASA har travlt med at fortælle os, at der er en stor sandsynlighed for liv i Universet, men det findes alt sammen langt derude, ikke her. Når man betragter UFO-materialet indgående og i længere tid, spekulerer man oprigtigt talt på, om det måske ikke kan tænkes, at noget af dette liv har fundet **os**, snarere end **omvendt**. Men til dags dato synes mine bestræbelser for at få NASA til at overveje den fængslende mulighed at være blevet ignoreret. Endog et forsøg på at få en lille gruppe inden for NASA til at foretage en studiekreds-undersøgelse af den tilgængelige, offentliggjorte indsats, synes ikke at have fremkaldt nogen mærkbar reaktion. Jeg er naturligvis klar over, at der kan være halv-politiske hensyn, der kan gøre det ubejlejligt, at NASA fisker i disse vande lige nu - men dersom det er dette, der sinker NASA i deres alvorlige videnskabelige beskæftigelse med UFO-problemet, er der så meget mere grund til, at Kongressen hellere må foretage et godt og grundigt overblik over problemet og få blandet kortene igen.

Interessant nok har jeg i løbet af de måneder, jeg har gravet ned i UFO-problemet, fra en række kilder, jeg ikke må citere, erfaret, at Luftvåbnet længe har næret ønske om at blive befriet for det besværlige UFO-problems byrde og to gange har forsøgt at "falbyde" det til NASA, men uden held. Jeg er ked af, at jeg ikke har tilladelse til at henvise til mine kilder på dette punkt, men jeg betragter dem som fuldt pålidelige. Et ønske fra Luftvåbnet om at blive fri for UFOerne ville stemme fuldstændig overens med den faste opfattelse, jeg ud fra mange oplysningskanaler har dannet mig, nemlig at ingen på nogen vigtig post inden for Luftvåbnet betragter UFOerne som virkelige eller betydningsfulde.

Et sådant standpunkt passer ligeledes sammen med alt det, jeg har haft mulighed for at erfare om, hvorledes University of Colorado-programmet blev til. Alt tyder på, at Luftvåbnet betragter deres UFO-ansvar som en "public-relation"-forpligtelse, som de meget gerne ville blive kvit en gang for alle; og Colorado kan måske hjælpe dem hertil. Anmodningen om, at en gruppe inden for The Air Force Scientific Advisory Board (AFSAB) skulle samles og gennemgå UFO-problemet, kom ikke fra The Systems Command, hvorunder Bluebook er en funktion. Den kom fra General E. B. LeBailly, Director of Information i sekretariatet for Luftvåbnets Informationskontor (SAFOI). General LeBaillys anmodning blev fremsat den 28. september 1965 (se Ref. 12, side 5995), nogle uger efter en stor bølge af UFO-observationer over hele Midtvesten. Denne bølge fremkaldte store overskrifter i hele landet, og Bluebooks "blinkende stjerne"-forklaring blev udleet, da lederen af The Oklahoma City Planetarium forsigtigt påpegede, at Major Ouintanilla endnu en gang havde set forkert på sit stjernkort

og havde skudt skylden for observationerne på stjerner, som endnu ikke fandtes på himlen over Midtvesten. Også dette nåede frem til overskrifterne, og mange ledende artikler i Midtvesten kritiserede USAF's behandling af hændelsen. Der- som dette bag kulisserne havde resulteret i bestræbelser fra Luftvåbnet på at for- søge at klare arbejdet med kontrol af et virkeligt videnskabeligt problem på bedre måde, da kunne Systems Command nemt have fundet snesevis af mænd netop der på Wright-Patterson AFB, som kunne være trådt til og straks have højnet Bluebooks arbejde op mod et par hundrede procent.

Men en sådan handling fulgte ikke. Det var derimod generalen, der ledede USAF's public-relation, der bad AFSAB om at skaffe sig et overblik over situa- tionen, hvilket de gjorde den 3. februar 1966 (Ref. 12, side 5996). En gruppe, ud- peget af AFSAB, O'Brien-komiteen, ofrede kun en dag på deres overvejelser og kom end ikke med en opfordring om en udtalelse fra Bluebooks ledende viden- skabelige konsulent. Begge disse punkter kan tjene som en slags målestok for deres videnskabelige bekymring om UFO-spørgsmålets alvor. Det var denne gruppe, der anbefalede, at et "universitets-team" nærmede sig problemet, hvilket endte med at blive den nuværende tilnærmelse fra kun et universitet, det med sæde i Colorado. Alt hvad jeg har set, peger mod denne følgeslutning: at hele denne bestræbelse hovedsageligt tog sigte på at befri Luftvåbnet fra en besværlig byrde - "public-relation"-forpligtelsen for UFOerne. Ingen i O'Brien-komiteen tog, så vidt jeg ved, UFOerne alvorligt. (Jeg kan tilføje, at jeg morede mig over, at Bluebooks videnskabelige konsulent klappede sig selv på skulderen, (Ref. 15) over sin "lille følelse af personlig triumf og retfærdiggørelse", da US-Luftvåbnet bekendtgjorde Colorado-programmet. Jeg havde et førstehånds kendskab til nogle af de overvejelser, der lå bag eftersøgningen efter et universitet, der kunne stå for Luftvåbnets UFO-undersøgelse. Jeg er bange for, at det kun fortjener en for- svindende "lille følelse af personlig triumf og retfærdiggørelse" i bevidstheden hos netop det menneske, der måske kunne have ført dette problem ind på rette spor kort tid efter, at han indledte sin 18-års konsulentvirksomhed i 1948!

Såfremt noget af dette lyder som en beskyldning om "at vaske sine hænder", så lad mig indskyde, at det mener jeg overhovedet ikke. Først og fremmest ved jeg, at Dr. Edward P. Condon og University of Colorado-gruppen ikke ville have rørt ved problemet, dersom det var blevet overdraget dem under sådanne om- stændigheder. Men for det andet har jeg ikke fundet noget, der kunne støtte en formodning hos mig om, at Luftvåbnet betragter UFOerne som andet og mere end en masse fejltolkede naturfænomener, balloner, flyvemaskiner og alle de andre ting, de omtaler i pressemeddelelserne fra Pentagon. Jeg ville ikke et øjeblik vige tilbage for at sige det, hvis jeg for alvor mente, at de forstillede sig; men det mener jeg overhovedet ikke.

Det er min opfattelse, at USAF i dag virkelig ikke tror, at der ligger noget bag al denne snak om uidentificerede flyvende objekter. Jeg tror, de ønsker at blive denne irriterende affære kvit en gang for alle, og at de for alvor ønskede at ud- vælge en uangribelig videnskabsmand og en velrenommeret læreanstalt, der kun-

ne påtage sig arbejdet med en gang for alle at vise, at der ikke ligger realiteter bag, og at de så kunne glemme det og vende tilbage til det, de betragter som deres egentlige opgave, nemlig at forsvare landet mod fjendtlige magter.

Hele denne opfattelse har jeg ikke dannet mig fra den ene dag til den anden. Jeg har brudt min hjerne med den besynderlige historie om Luftvåbnets behandling af UFOerne i næsten lige så høj grad, som jeg i det forløbne år har spekuleret over selve UFOerne. Og jeg har, før jeg dannede mig ovennævnte opfattelse, drøftet disse forhold med mange velinformede mennesker. Man kan nemt få mig til at indrømme, at meget bevismateriale tyder på, at mange folk inden for USAF, heraf nogle med høj rang, engang først i halvtredserne havde en anelse om, at UFOerne måske kunne være interplanetariske, omend jeg ikke her kan begynde at fremlægge beviser for det. Men da man først havde passeret vendepunktet: Robertson-udvalget og CIA's benægtelsesordre i 1953 - og personalet var blevet udskiftet og blandet nogle få gange, tror jeg, at Luftvåbnet blev offer for sin egen UFO-propaganda. Jeg tror, at efterhånden som en Bluebook-officer blev erstattet med en anden og ordrene fra højere sted skiftede, blev der ingen, bortset fra den ledende videnskabelige konsulent, tilbage, som havde noget kendskab til den måde, hvorpå tingene var blevet ændret i overensstemmelse med benægtelsespolitikken. Og jeg går ud fra, på baggrund af mine drøftelser med den ledende videnskabelige konsulent, Dr. J. A. Hynek, at selv han beskæftigede sig så tilpas lidt med hele problemet, at han ikke betragtede begivenhederne i 1953 som særligt afgørende.

I samme retning peger ydermere det faktum, at jeg ikke fandt noget til støtte for, at der var nogen på højere poster ved WPAFB, der i 1966 overhovedet vidste noget om Robertson-udvalgets rapport. Under mit tredje besøg hos Bluebook den 30. juli 1966 fortalte Major Quintanilla mig, at CIA på ny havde rubriceret rapporten som hemmelig, og at jeg derfor ikke kunne få min fotokopi (de sendte den til Washington med kurer, eftersom CIA ikke havde nogen kopi og åbenbart ikke vidste, hvad det var, WPAFB talte om, da CIA blev anmodet om at give tilladelse til, at jeg fik kopien udleveret!) Derfor spurgte jeg på dette tidspunkt Quintanilla, om den daværende tjenstgørende general for Foreign Technology Division, som Bluebook har sorteret under, Brig. General A. W. Cruikshank, nogensinde havde anmodet ham om at få Bluebooks materiale om udvalget udleveret. Det havde Cruikshank ikke, sagde han. Så spurgte jeg, om denne afdelings ledende videnskabsmand, Dr. A. J. Cacciopo, nogensinde havde bedt om at få det at se, og Quintanilla svarede, at det havde han ikke. Jeg tror, udskiftningen af personale er foregået i et så hurtigt tempo, at ingen af de folk, som har haft noget direkte ansvar, i de sidste mange år har været helt klar over den rolle, CIA's afgørelse fra 1953 spillede; at arbejdet simpelthen var blevet degraderet til sin nuværende ringe status, og at Bluebook er blevet styret af folk, som troede på det, de læste i aviserne - deres egen UFO-propaganda.

Dersom der havde været **nogen som helst**, der på kompetent, videnskabelig måde havde set på de stadig indløbende UFO-rapporter; dersom nogen som helst

havde haft et indgående kendskab til radar-forstyrrelsernes fysik - meteorologisk optik - meteor-fænomener - aerodynamik etc., og havde efterprøvet enhver ny rapport i forhold til det brede spektrum af videnskabelige overvejelser, man er nødt til at anlægge for at få sorteret de sandsynlige fra de usandsynlige forklaringer på UFO-rapporter; så tvivler jeg meget på, at den nedadgående tendens, der begyndte efter 1953, nogensinde kunne være fortsat. Men der synes ikke at have været nogen med en sådan kompetence i arbejde, og jeg tror, at tingene helt naturligt degenererede til et punkt, hvor enhver ny Bluebook-mand simpelthen må have fulgt efter inden for de rammer, der var angivet af hans forgænger; har talt om "stjerne-funklen", "temperatur-inversioner" og "spejlinger", uden noget egentligt videnskabeligt kendskab til disse ting, og har givet oplysningerne til de Public Information-folk i Pentagon, som med stort besvær frembragte de forsikringer, vi nu har haft så rig lejlighed til at læse.

Så jeg tror, kort fortalt, at Luftvåbnet gabende af kedsomhed betragter UFO-problemet som et "public-relation"-problem, ikke som et videnskabeligt. Jeg mener, at Luftvåbnets nuværende støtte til de beskedne bestræbelser, der nu skal udfoldes i Colorado, er god - men langt fra tilstrækkelig. Jeg tror ikke, vi vil blive vidne til nogen større udvikling i de videnskabelige bestræbelser på at tage fat på dette problem, før sandheden om den tidligere misrøgt af det kommer frem og får i det mindste Kongressens garanti-stempel. Og det bekymrer mig. For jeg ser i UFO-problemet en udfordring til videnskaben af et omfang uden fortilfælde. Jeg er utryg ved, at vi videnskabsmænd i det store og hele - for at sige det mildt - ignorerer det, som om det ikke eksisterede, alt imens rapporterne vedblivende strømmer ind - og, ser det ud til for mange af os, med mærkbart øget tempo; og de passer sig ind i mønstre, der gør nogle af os betænkelige. Vi er nogle stykker, der er en lille smule ubehageligt til mode over, hvad vi ved - og hvad De, mine herrer bladudgivere, Kongressen og landet som helhed, **ikke** ved. Vi ønsker, at der **hurtigt** må kunne findes en måde, hvorpå man kunne få verdens virkelig fremstående videnskabsmænd til for alvor at tage fat på dette problem - ikke sådanne andenrangs folk som jeg, der aldrig vil kunne lodde dybden i et så sammensat problem.

Jeg vil derfor bede Dem være med til, indtrængende at opfordre til øjeblikkelige høringer i Kongressen, dersom De kan være enig med mig i, at det formentlig vil være den hurtigste vej til at få tvunget problemet helt frem i den videnskabelige forsknings søgelys, såvel i USA som i andre lande.

Problemets verdensomspændende karakter

Jeg kan selvfølgelig ikke personligt stå inde for UFO-rapporter fra alle dele af kloden, sådan som jeg kan det for et betragteligt antal amerikanske rapporter, jeg selv har kontrolleret. Men efter at have undersøgt en stor mængde udenlandske rapporter, kan jeg kun drage denne ene konklusion: Karakteren, tætheden og hyp-

pigheden af UFO-rapporter er tydeligt nok omtrent den samme i klodens andre egne som her i landet. Vi har ingen særstilling som specielt overvågede.

Det har fængslet mig at høre Dr. Jacques Vallees behandling af de franske rapporter, og jeg vil tilbringe denne aften i hans hjem i Chicago, hvor vi vil fortsætte drøftelserne af de franske undersøgelser. Franske UFO-rapporter ligner stort set vore. Jeg har for nylig været i ret nær forbindelse med den ledende, private australske UFO-forskningsgruppe, som har hovedsæde i Melbourne. De har sendt mig pressemeddelelser om australske observationer, og også disse ligner meget dem, der atter og atter dukker op her i landet - skiver og cigarformede genstande, metallisk udseende konstruktioner, hyppigt med kupler o.s.v. Mennesker, jeg efter sigende må betragte som pålidelige, beskriver UFO-rapporter fra Sydamerika med intensitet og karakter, der ligner dem fra Frankrig, Australien, England og andre lande.

De amerikanske aviser bringer meget få lokale nyheder fra andre lande - og praktisk taget ingen UFO-rapport fra udlandet; så de fleste amerikanere bliver forbløffede, når man fortæller dem, at UFOerne synes at vise sig over hele verden. Jeg har lige fået en omhyggeligt udarbejdet rapport på 45 sider fra New Guinea, der er nedskrevet af en anglikansk missionær i det derværende papuanske reservat. Heri gives en oversigt over en spændende række rapporter fra New Guinea i 1959, hvoraf flere på nært hold. Jeg havde tidligere hørt om dem, men efter at have set Pastor Cruttwells udtømmende originalrapport, er jeg blevet endnu mere tilbøjelig til at tro på, at alle disse observationer i Boianai, Menapi og Samarai rent faktisk **kan** have fundet sted! Når jeg får pakker fulde af aktuelle australske avisudklip om observationer over afsidesliggende fårefarme og lignende steder, finder jeg det vanskeligt at opretholde min provinsielle skepsis og får efterhånden mistanke om, at alle disse rapporter måske er fuldt ud så virkelige som dem, jeg til stadighed kontrollerer pr. tlf. her i Tucson. Inden De beskylder mig for at være naiv, så prøv selv at **kikke** på UFO-udklippene fra udlandet. De vil måske også få Dem til at føle Dem lidt ilde til mode.

Der ligger en fare her, som jeg hellere må klarlægge. De, mine herrer bladudgivere, tror formentlig, at De ved, hvad der foregår her i landet, og at De nok er klar over, at der dukker en enkelt UFO-rapport op hist og her; men De tænker måske, at mine bemærkninger om rapporter, der ”strømmer ind”, er temmelig overdrevne. Mit svar er enkelt og ligetil - dersom De kun læser det, De får over fjernskriveren, vil De overhovedet ikke kunne forestille Dem, hvad der i virkeligheden foregår på UFO-rapport-fronten her og i udlandet. Den eneste måde, hvorpå man kan få et lille indblik i, hvad der virkelig foregår, er ved at abonnere hos et udklips-bureau, der medtager (egl. klipper) **lokale** pressemeddelelser fra Excelsior Springs Daily Standard, Eagle Valley Enterprise, Marion Weekly Leader o.s.v. (for blot at citere navnene på nogle få af de blade, jeg netop har modtaget ud klip fra, takket være en aftale med NICAP's udklips-service). Dersom De kun læser New York Times, Deres egen avis og fjernskriver-meddelelserne, får De end ikke et lillebitte brudstykke af sagerne - for lederne af pressebureauerne er for

længe siden blevet klar over, at UFOerne er en masse nonsens, og de medtager næsten aldrig telegrammer om alt det nonsens. En enkelt gang imellem gør de det af årsager, der ikke altid ligger klart; men i det store og hele vil jeg antage, at kun en eller to procent af de lokalt-rapporterede UFO-observationer bliver læst uden for den læserkreds, der dækkes af den nærmeste provinsavis. Heri ligger en del af forklaringen på, at dette problem ignoreres. Hvis alle de større byers aviser hver dag kom med en fyldestgørende beretning om **alle** de amerikanske UFO-rapporter fra de sidste 24 timer, så ville offentligheden, inden der var gået en uge, råbe vagt i gevær og kræve, at Kongressen fandt ud af, hvad der foregår. Men den nederste og største del af isbjerget flyder uset af sted, fordi lederne af pressebureauerne for længst har erfaret, at disse rapporter bare er ”agurketids-stof”, så hvem bryder sig om, hvad en eller anden landmand ude i Sauk Center så lige over sin lade i går aftes. (Det minder mig om, at Ruppelt i sin bog, (Ref. 1) omtaler, at Bluebook en kort tid i 1952 abonnerede på udklip fra et bureau; men de fik så mange rapporter, at de ikke kunne holde rede på dem, og de blev nødt til at annullere abonnementet).

For nylig talte jeg på vort universitet med en afrikansk studerende, og det morderede mig at høre, at observationer - ikke forskellige fra dem, som temmelig regelmæssigt finder sted i Iowa, Oregon og Georgia - rapporteres i Afrika. Jo, jeg tror, det, når alle kendsgerningerne bliver samlet, vil blive klart, at usædvanlige genstande svæver langt nede over bondegårde, kraftstationer og biler i næsten alle områder af vor klode, og at de i de senere år har gjort dette med stadig større hyp-pighed - mens embedsmændene, journalister og videnskabsmænd har ignoreret ”bønderne”. Må vi da nødvendigvis afvente et nyt L'Aigle?

Eller vil De, mine herrer bladudgivere, presse på nu for at få handling?

Nogle karakteristiske UFO - rapporter

Det er ikke muligt på tilfredsstillende måde at fremlægge et retfærdigt billede af det nu tilgængelige UFO-(bevis)materiale uden at gå meget i enkeltheder og fortælle om mange observationer, diskutere vidnernes troværdighed og omhyggeligt vurdere sandsynligheden for hver enkelt af en række hypotese-alternativer til forklaring af den enkelte observation. Pladsen her tillader ikke en så udtømmende præsentation. Dersom De efterlyser en offentliggjort oversigt, der er nået et langt stykke ad vejen mod målet, så se Ref. 3, The UFO Evidence, redigeret af R. H. Hall fra NICAP. Heri beskrives over 700 rapporter fra NICAP's arkiver, og materialet er kryds-tabuleret på flere, meget hensigtsmæssige måder. Jeg har personligt efterkontrolleret et temmelig stort udsnit af de i bogen omtalte tilfælde, og jeg kan på denne baggrund stå inde for, at den i henseende til akkuratessse og pålidelighed ligger på et imponerende højt plan. Ingen anden bog om UFOer kan, taget alene, måle sig med denne med hensyn til dokumentation, fuldstændighed og pålidelighed - omend der findes en del andre ganske gode behandlinger af emnet.

Jeg vil nedenfor ret kortfattet behandle en række UFO-rapporter, hvoraf jeg selv på den ene eller anden måde har efterkontrolleret størsteparten. Hvor jeg ikke personligt kan stå inde for rapporten, vil dette være tilkendegivet. Eftersom der nu er mange tusinde UFO-rapporter hos Luftvåbnet, NICAP og i andre arkiver, må det erindres, at følgende kun udgør en minimal del af hele materialet. De punkter, der er lagt vægt på, varierer fra sag til sag, eftersom de er blevet udvalgt af flere forskellige årsager.

1. Portage County, Ohio, den 17. april 1966.

Omkring kl. 05.00 den 17.4.1966 foretog to betjente fra Portage County, Dale Spaur og W. L. Neff, en rutineundersøgelse af en forladt bil syd for Ravenna, Ohio. Pludselig kom en stor, lysende, flyvende genstand frem over en skovklædt bakke; den svævede over dem, idet den lyste op i mørket før daggry, og fjernede sig derefter et lille stykke bort fra dem. Betjentene afgav over radioen melding til hovedkvarteret og fik af den vagthavende besked om at følge efter genstanden, indtil en fotovogn kunne afløse dem. Så begyndte en besynderlig jagt, der efterhånden førte betjentene helt ud af Ohio og ind i Pennsylvania, strakte sig over mere end 70 miles (112 km), og varede næsten 1½ time. Endnu to af lovens håndhævere, Wayne Huston fra politiet i Palestine, Ohio, og Frank Panzanella, politimand fra Conway, Pennsylvania, blev indblandet i jagten, før den var forbi. Genstanden blev af politimændene beskrevet som ca. 40 fod i diameter, klart-lysende og tilsyneladende forsynet med noget i retning af en halefinne på bageste del af oversiden. Et diffust, konisk lysskær kom ud fra dens underside. Jeg har personligt udspurgt Neff, Huston og Panzanella, og NICAP's afdeling i Pittsburgh har udfærdiget en meget detaljeret (125 siders) rapport om mange aspekter i denne ene vigtige sag.

Genstanden blev af politimændene beskrevet som ca. 40 fod (12 m) i diameter, klart 2000 fod (610 m) over jorden, mens den bevægede sig afsted, og iflg. rapporten fløj den fra den ene side af Highway'en til den anden med bevægelser forskellige fra enhver almindelig kendt genstands. Huston kom med i forfølgelsen, da han opfangede opkaldet til Portage Co's kontrolbord. Han blev klar over, at Spaur og Neff måtte komme i retning mod ham ad Route 14, kørte derud og parkerede for at holde øje med landevejen mod nordvest; snart efter så han en lysende genstand, der fløj af sted efterfulgt af en hurtigt kørende bil. Da genstanden og bilen kørte forbi, svingede han rundt og fulgte efter, kom i radioforbindelse med betjentene i bilen foran og vedblev at køre lige efter dem, til jagten var forbi i Conway lige nordvest for Pittsburgh. I Conway fik betjentene øje på en politimand derfra, Frank Panzanella, som holdt øje med genstanden, og de standsede op ved siden af Panzanella. Kort tid derefter for genstanden lodret op med meget stor hastighed og forsvandt ud af syne, fremgår det af alle fire betjentes vidneudsagn.

Bluebooks undersøgelse af dette tilfælde ville have været overstået med en første, fire minutters telefonopringning fra Major Ouintanilla til Spaur, (hvor-

under Quintanilla prøvede at overbevise Spaur om, at han havde set en Echo-satellit flyve over himlen - og derefter rettet blikket og opmærksomheden mod Venus, som på det tidspunkt "stod op" i sydøst), dersom det ikke havde været for den lokale presses opmærksomhed om sagen. Den lokale og den offentlige interesse blev udbredt gennem indgående omtale af hændelsen i Ravennas **Record-Courier** og førte gennem flere mellemlid til en anmodning fra Ohio-kongresmedlemmet William Stanton om, at Bluebook sendte en mand til Ravenna for at foretage en personlig efterforskning. NICAP optog dette interview på bånd, og jeg kan - efter at have lyttet opmærksomt til det - kort gengive det som et ret nedtromlende forsøg fra Major Quintanilla på at overbevise betjentene om, at det bare var Echo og Venus, de så. Det gjorde ikke noget indtryk på dem.

Echo-Venus-forklaringen står stadig som den officielle Bluebook-forklaring på dette tilfælde på trods af NICAP's, Dr. J. A. Hyneks, **Record-Couriers** og mine bestræbelser på at få den revideret. Det faktum, at betjenten Huston så genstanden dukke op fra nordvest, udelukker klart, at han skulle have set Venus, og tilmed havde de to første betjente på dette tidspunkt fulgt efter genstanden i meget længere tid, end Echo bruger for at passere hen over hele himmelhvelvingen. Dette, foruden de fire vidners beskrivelse af den lodrette stigning ved observationens afslutning, bliver af Bluebook stille og roligt fejlet af bordet med dennes Echo-Venus-"forklaring".

Den 30. september sendte Oberst Hayden P. Mims, Congressional Inquiry Division, et brev til kongresmedlemmet Stanton, hvori han fortalte, at en supplerende undersøgelse af rapporterne bekræftede den oprindelige Echo-Venus-forklaring. Mine egne samtaler med tre af hovedvidnerne foregik senere end Mims' brev, og jeg udspurgte dem alle omhyggeligt, om Luftvåbnet nogensinde senere var vendt tilbage til dem for yderligere at kontrollere deres beretninger. Ikke en af de tre var blevet udspurgt siden de oprindelige interviews i maj måned. I slutningen af juli 1966 bad jeg Quintanilla, om jeg måtte få lov at se Hustons altafgørende vidneudsagn, men jeg fik ikke tilladelse til at se det hele. I oktober fortalte Huston mig, at han var blevet udspurgt af en interviewer fra U.S.-Luftvåbnet, som nedskrev fyldige notater om den uhyre vigtige detalje: at Huston så genstanden komme langs Route 14 fra nordvest. Alligevel ignoreres denne detalje ganske stille i Bluebooks Echo-Venus-forklaring.

På trods af det absurde i Echo-Venus-forklaringen og på trods af åben kritik af den fra de anførte kilder, står denne forklaring stadig ved magt i de officielle optegnelser fra Bluebook. Kongresmedlemmet Stanton blev tvunget til at acceptere de forsikringer, han fik stukket ud om, at Luftvåbnet omhyggeligt havde vurderet dette tilfælde; og lovens håndhævere måtte tage imod de knubs af latterliggørelse og pres, alt dette medførte for dem. Der er adskilligt flere enkeltheder i denne sag, der fuldt ud bliver dokumenteret i den 125-siders rapport, udarbejdet af William B. Weitzel, undervisningsassistent ved University of Pittsburgh, der ledede Pittsburgh-underafdelingen af NICAP's omhyggelige undersøgelse af denne sag. Kun få tilfælde belyser bedre urimelighederne i Bluebooks attitude over for UFO-

problemet og deres ukvalificerede og overfladiske undersøgelser. Mit memorandum og mine breve til WPAFB, hvori jeg har anmodet om berigtigelse af denne observation, er aldrig blevet besvaret. Det var min forfærdelse over Mims-brevet og Bluebooks vægring mod at ændre stilling i denne sag, der i oktober 1966 fik mig til at indlede min åbenlyse og skarpe kritik af Luftvåbnets undersøgelser. (Ref. 13).

2. Exeter, New Haven, den 3. september 1965.

Denne observation er blevet ret udførligt omtalt flere steder, først og fremmest i en bog af J. G. Fuller (Ref. 16), og en række andre udmærkede omtaler og drøftelser deraf, kan ses i House Document 55 (Ref. 12). Efter adskillige forudgående observationer, som jeg her af pladshensyn vil udelade, fandt den vigtigste - af Exeter-politimændene Eugene F. Bertrand og David R. Hunt samt en 18-årig dreng Norman J. Muscarello - sted kl. ca. 02.00 den 3. september. Jeg har selv interviewet Bertrand og Hunt og har forhørt mig om deres troværdighed hos Exeters politikommissær R. D. Irvine. Ganske kort fortalt så mændene en genstand; den blev bedømt til at være omtrent 100 fod (30 m) lang, og den var udstyret med en del skarpe røde lys, der blinkede. Den foretog manøvrer og svævede lydløst over en bondegård, førend den uden en lyd fløj bort.

Major Ouintanillas første forklaring på dette var ”blinkende stjerner”. Da betjentene skrev til Bluebook og protesterede mod en sådan forklaring - der ville udsætte dem for latterliggørelse og bringe deres anseelse som pålidelige politimænd i fare - blev forklaringen ændret, så den nu drejede sig om en natlig reklameflyvemaskine. Da det nu blev fastlagt, at omtalte maskine slet ikke var oppe den nat, ændrede Major Ouintanilla sin forklaring til at omfatte en B-47 optankning i luften i nærheden af Luftvåbnets base i Pease. Da endelig betjentene fik skaffet sig oplysninger om det nøjagtige tidspunkt for denne operation og derved fik fastslået, at optankningen var forbi på tidspunktet 02.00, hvor ”hoved-observationen” havde fundet sted, rubricerede Ouintanilla den endelig som ”ukendt”. I sandhed en afslørende beretning.

3. Ernest Stadvec, Akron, Ohio, den 4.-5. juli 1961.

Der findes mange flere tilfælde, hvor vidnerne ikke så ihærdigt har stillet krav om korrektion af Bluebooks urimelige forklaringer. Et vidne til en observation i Akron, ejeren af et lokalt luft-taxa selskab, Ernest Stadvec, fortalte mig under et interview vedrørende hans observation, at da Bluebook først havde udsendt en pressemeddelelse om, at han havde set stjernen Capella, og at dette var den korrekte forklaring på to hurtigt flyvende, lysende genstande, han havde set på himlen fra sin private flyvemaskine, ville han helst glemme hele historien og spare sig selv for yderligere vanskeligheder. Hans beskrivelse kunne ikke på mindste måde passe med ”Capella”, eftersom den ene genstand fløj hurtigt nedad fra stor højde, mens den anden kom til syne under hans fly og for af sted i en retning, der slet ikke nærmede sig Capellas position på det tidspunkt. Stadvec sagde, at Luftvåbnets forkla-

ring ”fik mig til at se ud som en idiot”, og han fortsatte med at fortælle mig om andre senere flyver-observationer i området, der ikke blev rapporteret offentligt på grund af den måde, hvorpå Luftvåbnet havde behandlet hans tilfælde.

Stadvec erklærer, at han, efter at den anden genstand var fløjet bort med meget høj fart, kaldte FAA Cleveland, og flyvelederen i kontroltårnet fortalte ham over radioen, at en hurtigt flyvende, lysende genstand var blevet observeret visuelt og på FAA-radar; men dette sidste blev over for pressen dementeret den næste dag.

4. Red Bluff, California, den 13. august 1960.

En ret detaljeret beretning om denne observation findes i Ref. 3 (se siderne 61, 112 og 170). Jeg har interviewet den ene af de to mænd fra California High-way Patrol, som var kronvidnerne, og jeg har talt med to andre personer i om-rådet; mennesker, der var indblandet i begivenheden. C.H.P.-betjentene C. A. Carson og S. Scott, som ved 23.00-tiden kørte østpå ad en bivej syd for Red Bluff, fik pludselig øje på noget, de først antog for at være en flyvemaskine, der var ved at styrte ned lige foran dem. Idet de bremsede hårdt op med deres patruljebil og sprang ud for at være klar til at yde al mulig hjælp, blev de forbløffede ved at se, at den lange, metallisk udseende genstand brat ændrede sit oprindelige voldsomme styrt, igen steg til en højde af flere hundrede fod og derefter holdt sig svævende ubevægeligt. Så nærmede den sig atter lydløst, indtil den, som politimanden Carson udtrykte det over for mig, ”var vel inden for et pistolskuds rækkevidde”. De holdt deres pistoler skudklare og snakkede om, hvorvidt de skulle skyde, når den standede. Deres forsøg på at kalde den nærmeste vagthavende betjent over radioen mislykkedes på grund af kraftig radioforstyrrelse, hvilket skete, hver gang genstanden kom i nærheden af dem under resten af den 2 timer lange observation. Meget store, skarpe lys i begge genstandens ender fejede hen over området. Carson erklærede over for mig, at den ene lyskilde var omkring 6 fod (1,8 m) i diameter; man kunne også skelne andre, mindre lyskilder på genstanden. Efter at genstanden først i nogle minutter holdt sig svævende kun 100-200 fod (30-61 m) borte fra dem og i nogenlunde samme højde over jorden, begyndte den at bevæge sig østpå bort fra dem. De kaldte nu politistationen i Tehema-County, som var deres kontrolsted den nat, og bad om flere biler og om et kontrolopkald til Luftvåbnets radarpost i Red Bluff. Derefter begyndte de at følge efter genstanden. Det er for indviklet at fortælle hele beretningen her (se Ref. 3), men det bør kraftigt understreges, at en række vidner fra forskellige betragtnings-positioner i distriktet bekræftede genstandens tilstedeværelse, og en opringning til Luftvåbnets radarpost gav en bekræftelse på, at de havde sporet noget ”ukendt”, der bevægede sig på samme måde som rapporteret af Carson og Scott.

Da Carson og Scott den næste dag tog hen for at tale med personalet på Red Bluff-radarbasen, fik de imidlertid at vide, at der ikke var forekommet nogen sådan radar-observation. De anmodede den vagthavende officer om tilladelse til at tale med den radarmand, der havde haft tjeneste på tidspunktet for hændelsen,

men dette blev nægtet dem. Bluebooks forklaring, der fremkom nogle få dage senere, henførte denne meget detaljerede observation - på nært hold, af en stor genstand, foretaget af to erfarne betjente - til ”spejling af planeten Mars og de to klart lysende stjerner Aldebaran og Betelgeux”. NICAP henviste spørgsmålet til en af deres astronomi-konsulenter, som fandt frem til, at **ingen** af de tre himmellegemer overhovedet befandt sig på himlen over Californien på det tidspunkt. Så ændrede Bluebook forklaringen til at gælde Mars og Capella! Capella, det eneste af de tre himmellegemer, der overhovedet var på himlen over Californien kl. 23.00, befandt sig slet ikke i nærheden af den observerede genstands position og kunne selvfølgelig ikke give nogen fornemmelse af de forskellige manøvrer, der så tydeligt er beskrevet af betjentene.

Carson erklærede sidenhen: ”. ingen vil nogensinde kunne overbevise os om, at det var en lyspejling, vi var vidne til”. Og over for mig udtalte han med bitterhed om Bluebooks forklaringer: ”Jeg ville sandelig være ked af at skulle fremstille en af mine sager for retten med så svage argumenter”. Dr. Menzel (Ref. 9, side 254) bifalder Luftvåbnets forklaringer og taler om, at dette var en nat med ”fantastiske, flertrins temperatur- og fugtigheds-inversioner”, så at han ville have forventet mange flere rapporter om UFOer. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad det er for radiosonde-oplysninger, Dr. Menzel citerer, eftersom de oplysninger, jeg modtog, ikke passer med denne beskrivelse. Og en så skødesløs tilside-sættelse af enkelthederne i den grundlæggende rapport er simpelthen videnskabeligt uforsvarlig. Dersom Menzel og Bluebook tror, at betjente ved California Highway Patrol trækker deres .44-pistoler frem, fordi de er beklemte ved at se på et spejlbillede af Capella og fejlagtigt tolker dette som en genstand på 100 fod (30 m) med kæmpemæssige, skarpe lys, der svæver over en vej i nærheden af dem, så er jeg bange for, at jeg ikke kan dele deres villighed til så let at miskreditere og affeje pålidelige vidner. Da jeg for få måneder siden talte med Carson, fandt jeg, at denne hændelse stadig gjorde et dybt indtryk på ham mere end 6 år efter, at den havde fundet sted. Han understregede: ”Jeg har aldrig hverken før eller siden set noget, der mindede om det”.

Det nordlige californiske dalområde var skuepladsen for en række andre meget interessante observationer i perioden 13.-18. august, og NICAP har dokumenteret og citeret mange af dem. Under min egen kontrol af Carson-Scott-observationen stødt jeg på endnu en interessant ”skjult UFO-rapport”, der drejede sig om en observation af en skive med røde lys, svævende i lav højde; den blev foretaget af en fysiker i Red Bluff i samme tidsrum; men jeg vil undlade at anføre enkeltheder her.

5. Beverly, Massachusetts, den 22. april 1966.

I dag for lige nøjagtigt et år siden fandt en overordentlig interessant observation sted kl. ca. 21.00 til 21.30 et godt stykke inde i et tætbeboet byområde nær ved krydset Salem Road-Sohier Road, Beverly, Mass. En af NICAP's mest om-

hyggelige forskere, Raymond E. Fowler fra Wenham, Mass., undersøgte dette tilfælde indgående, og det var fra hans detaljerede rapport til NICAP's hovedkvarter, at jeg fik oplysninger til støtte for mit eget interview med et af hovedvidnerne, Mrs. Claire Modugno. Som i alle de sager, der er værd at omtale, er beretningen med alle detaljer så omfattende, at det er umuligt at yde den fuld retfærdighed i en så kort oversigt som denne.

Begivenheden startede, da Nancy Modugno, 11 år gammel, blev forskrækket over et rødt lys, der svævede uden for vinduet til hendes soveværelse. Faderen så TV, og lige idet hun kaldte på ham, lagde han tilfældigt mærke til, at billedet på skærmen begyndte at flimre. Pigen var næsten hysterisk over, hvad-det-nu-var hun havde set, og for at berolige hende gik Mrs. Claire Modugno og hendes to naboersker udenfor for at sikre sig, at det blot var lyset fra en flyvemaskine. De fandt imidlertid i stedet, at der omkring 200 meter fra korsvejen ved siden af, set direkte henover Beverly High Schools idrætsbane, var tre klart lysende ovale genstande med en vurderet diameter på ca. 20 fod (6,1 m), der med en mærkelig pulserende bevægelse kredsede lige over skolebygningen. Mrs. Modugno skønnede, at de kun befandt sig ca. 20 fod over taget, da jeg udspurgte hende om dette punkt. En af kvinderne, den 22-årige Miss Brenda Maria, vinkede efter en pludselig underlig indskydelse, som om hun ville bede dem komme nærmere til gruppen; en af genstandene forlod øjeblikkelig kredsen og bevægede sig hen mod dem, idet den svævede kun ca. 20 fod over en af dem. Fowlers fyldige rapport giver et indtryk af noget af den frygt, disse kvinder naturligvis følte, og dette bekræftede Mrs. Modugno udtrykkeligt over for mig.

Kvinderne løb tilbage til Modugnos hjem og ringede til politiet i Beverly, som sendte en patruljevogn med to politimænd (betjentene Bossie og Mahan). Derefter observerede de to politimænd og adskillige voksne fra nabolaget allesammen de tre uidentificerede genstande, hvis bevægelser og position havde ændret sig noget. Betjentene kaldte over deres radio og bad om at få nogle jetjagere fra Luftvåbnet dertil, men UFOerne fjernede sig, før nogen jet kunne nå frem. Der er aldrig blevet foretaget nogen efterforskning af denne sag fra Luftvåbnet, så vidt det var Mrs. Modugno bekendt. Dette er et eksempel på en observation, der end ikke blev omtalt i de lokale aviser, og alligevel er det så oplagt en begivenhed af stor interesse. Jeg henleder opmærksomheden på det forhold, at dette tilfælde rummer handlinger, der løseligt kan beskrives som "Kontakt", dersom man tolker den ene af genstandenes tilsyneladende øjeblikkelige reaktion på Miss Marias vinken som andet og mere end tilfældig. Man kan nævne andre sådanne eksempler, der omfatter tilsyneladende "reaktion", skønt de er for få i antal til at kunne retfærdiggøre kraftigere generalisationer.

6. Goodland, Kansas, den 8. marts 1967.

Jeg har udspurgt såvel chefredaktør Tom Dreiling fra Goodlands Daily News som Goodland-politimanden Durl Rouse om deres fælles observation af en torpedoformet genstand, der for nogle få uger siden manøvrerede over denne by i det

vestlige Kansas. Rouse havde observeret genstanden (eller muligvis flere end en enkelt genstand) i nogen tid, inden han ved 02.00-tiden satte sig i forbindelse med Dreiling. Den havde mangefarvede, blinkende lys og en skarpt lysende projektør foran og bagpå sit 50-60 fod (15-18 m) lange skrog. Denne genstand hører hjemme i kategorien: de ikke-lydløse UFOer; den frembragte en støj, som Dreiling beskrev som lig en ”kæmpe-støvsugers”, idet han tilføjede, at han aldrig havde hørt nogen flyvemaskine eller helikopter frembringe en støj, der blot svagt minde om denne. Genstanden fløj hen over Dreilings hus i en anslået højde af 1500 fod (457 m). Rouse så gennem kikkert flere enkeltheder i formen, herunder en midter-stolpe med et rødt lys i toppen og en mærkelig farve-stribning. Jeg ved ikke af, at der er givet nogen officiel forklaring på denne observation; Bluebook undersøger kun tilfælde, der er meldt direkte til Luftvåbnet.

7. Davis, Californien, den 13. februar 1967.

Omkring kl. 19.15 så to unge kvinder, der var på vej hjem til Woodland, Californien, efter en indkøbstur i Sacramento, et klart lys, som de begge først antog for en flyvemaskines landingslys, allerede inden de havde omtalt det for hinanden. Idet de kørte bort fra Sacramento-motorvejen (Highway 80) for at komme ind på Mace Boulevard og køre nordpå mod Woodland, syntes genstanden at styre lige hen mod dem, og den fortsatte med at nærme sig deres vogn, til den kom inden for en (meget løseligt) anslået afstand på 100 yards (ca. 90 m). På dette tidspunkt var føreren af bilen, Miss Karen Prather, og hendes passager, Miss Carol Richied, hvem jeg begge udspurgte, blevet noget forskrækkede, og Miss Prather havde øget farten til over 80 miles i timen (128 km/t) i et forgæves forsøg på at komme bort fra det, som tilsyneladende havde været en flyvemaskines styrt-dyk ned mod dem. Men da genstanden kom nærmere, blev de begge klar over, at det ikke kunne være noget fly, for det ”store lys” kunne nu udskilles i tre separate lys, anbragt i en trekant. De beskrev begge to disse lys som ”enorme”. Netop som det så ud til, at genstanden ville flyve lige ind i deres bil, tippede den over, og man kunne se, at dens bund lignede en skive forsynet med et rødt lys i midten og fem til seks svagere hvide lys. Samtidig med, at skiven tippede den nærmeste kant opad, foretog den en skarp drejning mod sydvest og fløj med øget fart bort mod Davis, idet den til slut forsvandt ud af syne mellem denne bys lys og dis. De erklærede, at man ikke kunne høre nogen lyd over støjen fra Miss Prathers hurtigt kørende Mustang (amr. Ford).

Pigerne rapporterede omgående hændelsen til California Highway Patrols Woodland-kontor, og herfra kom den (beretningen) til Daily Democrat i Woodland. Næste dag kontaktede en betjent fra California Highway Patrol dem og fortalte, at de ikke skulle tage sig af de drillerier, de formentlig blev udsat for, for han havde set en genstand, der svarede til deres beskrivelse, omkring kl. 19.45 kun ca. en halv time efter pigernes observation. Jeg har endnu ikke kunnet få opklaret navnet på denne betjent. Jeg har forstået, at et medlem af NICAP i Davis forfølger sagen, og at han håber på at få en åben bekræftelse på betjentens obser-

vation. Rapporter om, at andre motorkørende i samme område har set denne genstand, bliver nu undersøgt, men hidtil er der ikke blevet lokaliseret andre vidner.

8. Omegnen af Cincinatti, Ohio, den 11. februar 1967.

En række indbyrdes uafhængige observationer, der fandt sted i forstadsområderne nord og øst for Cincinatti om aftenen den 10.-11. februar 1967, blev udforsket af L. H. Stringfield fra denne by. Efter at have modtaget hans rapport interviewede jeg personligt tre vidner, der bekræftede hovedpunkterne i Stringfields mere fuldstændige rapport. Det blev beskrevet, at en glødende, rødlig genstand af form som en cigar eller fodbold (amr., oval) bevægede sig hen over eller holdt sig svævende mange steder denne aften. Men det mest interessante var de beretninger, som jeg fik under telefon-interviews med den 21-årige Michael Mc Kee og Miss Sharon Hildebrand, 19 år.

De havde set noget, der for dem så ud til at være en kuppel- eller skiveformet genstand, der den 11. kl. ca. 01.45 svævede over et åløb, i et skovområde nær Milford. Mc Kee lyste med en stavlygte (egl. jernbane-projektør), han havde i bilen, på den svagt glødende genstand og opdagede, at den reflekterede lyset meget stærkt. Der kom ikke en lyd fra den, mens den holdt sig svævende, efter deres vurdering kun ca. 100 fod (30 m) borte. Han begyndte at gå hen mod den for at undersøge den nærmere, men Miss Hildebrand blev meget bange og råbte til ham, at han ikke måtte gå; så han vendte tilbage til bilen. (McKee var meget villig til over for mig at indrømme, at han ikke havde behøvet ret megen overtalelse for at gå tilbage til bilen). Miss Hildebrands far nævnte overfor Stringfield, at hans datter stadig var dybt chokeret, da de to kom tilbage til hendes hjem. Politiet blev tilkaldt og foretog en undersøgelse ca. en time senere; de fandt ingen genstand, men bemærkede, at grenene på træerne var brækket af inden for et groft taget cirkelrundt område, der svarede til den diameter på 30 fod (9 m), de to vidner havde anslået. Et af de andre vidner, der kun meldte at have set genstande, der fløj, Mr. George Dover fra Wyoming, Ohio, fortalte mig i telefonen, at han havde set en rødglødende genstand flyve tæt forbi sit hus med hovedretning mod Milford lige før kl. 01.00 den samme nat. Der skal ikke her omtales andre beretninger, eftersom jeg ikke personligt har kontrolleret dem.

9. Richmond, Virginia, den 24. juni 1966.

Dette er igen en observation, foretaget af en af lovens håndhævere. I almindelighed bemærker man det mønster, at UFO-rapporter fortrinsvis synes at hidrøre fra personer, hvis profession bringer dem en hel del udendørs, eller som er beskæftiget med en eller anden form for iagttagelses-arbejde. Der er flere observationer af UFOer i aften- og nattetimerne end dag-observationer (af ukendte år-sager), og en væsentlig del af aften- og nat-observationerne hidrører fra sherif-medhjælpere, politiofficerer og vægttere. Det er der ikke noget som helst mærkeligt ved.

Ved omkring 03.30-tiden patruljerede en ordensbetjent fra Richmond, William L. Stevens, i udkanten af Richmond, da han fik øje på nogle gule og grønne

lys nogle få hundrede fod oppe i luften. Idet han i sin patruljebil kørte nærmere for at kunne se bedre, opdagede han, at lysene tilsyneladende var anbragt langs kanten af en "luftskibs-formet" genstand, som han bedømte til at være måske 100-125 fod (30-38 m) lang og mere end 30 fod (9 m) i diameter. Lysene var skiftevis grønne og gule, anbragt i en række rundt om genstanden; og hele genstanden syntes at være indhyllet i en dis eller tåge af usædvanlig art.

Da han kom nærmere, bevægede genstanden sig bort foran ham. Han blev ved at følge efter og holdt sig i nærheden af den over en strækning på mere end seks miles (9,6 km), før den øgede farten og hurtigt fløj bort. Da jeg i tlf. udspurgte Stevens, erklærede han, at den bevægede sig, som om den "legede tagfat" med ham; den holdt hele tiden nogenlunde samme afstand foran ham på trods af, at han ændrede fart flere gange. På et vist tidspunkt kørte han 110 miles (176 km) i timen. To andre betjente, i Henrico County rapporterede også at have set lys, der bevægede sig i dette område i rundt regnet samme tidsrum, men der var ingen andre vidner, der rapporterede at have set genstanden på så nært hold som Stevens. Et ungt par meldte om en lignende genstand nord for Newport News samme nat. Denne observation blev omtalt i Richmonds News Leader nogle uger senere (21. juli); Stevens frygtede latterliggørelse og havde ikke af sig selv afgivet nogen rapport forinden.

Som efterskrift til dette sidste forhold, og som en yderligere kommentar til den meget udbredte frygt for latterliggørelse, der har udviklet sig takket være år efter år med "forklaringer" fra Bluebook plus de lokale avisers latterliggørelse, der er vokset frem af misforholdet mellem borgernes oprindelige rapporter og de efterfølgende erklæringer fra Luftvåbnet, kunne jeg passende citere fra et udklip, der tilfældigvis netop nu er havnet på mit bord. Captain Jack Brown fra politiet i Shasta, Californien, er i Record Searchlight, Redding, Californien, for den 17. februar 1967 citeret i forbindelse med nogle usædvanlige observationer, han og andre lokale politifolk for nylig har foretaget i Shasta-området. Jeg vil udelade observationerne, eftersom jeg ikke har kontrolleret dem, men bemærk, at Brown er citeret på ganske selvfølgelig måde for sin udtalelse: "han ved, hvad der er overgået andre politimænd, der har meldt at have set flyvende tallerkener: de blev myrdet af avisomtalen". Det er måske en smule for stærkt udtrykt, men jeg ved fra mange personlige vidneafhøringer, at det ene vidne efter det andet er blevet fyldt med bitterhed over den måde, hvorpå det ufølsomme Luftvåben har bragt deres beretninger i miskredit. Det er på høje tid, at denne sædvane ophører. Men den vil først ophøre, når virkelig kompetent personale, der ikke er forpligtet til at benægte eksistensen af UFOerne, får overdraget ansvaret for undersøgelserne.

10. Randolph, Vermont, den 4. januar 1965.

Dette er igen et tilfælde, der oprindeligt er blevet undersøgt af NICAP-forskeren R. E. Fowler. Omkring kl. 17.15 var Dr. Richard S. Woodruff, Staten Vermonts patolog og professor ved det medicinske fakultet, University of Vermont, på vej tilbage til Burlington efter at have afgivet vidneudsagn for en jury i

Brattleboro. Hans chauffør var en Trooper (menig) fra Vermont State, hvis navn er NICAP bekendt, men ikke frigivet til offentligheden. Mens de kørte nordpå ad Highway 12 mellem Bethel og Randolph, lagde de begge pludselig mærke til en skarpt afgrænset rund genstand, glødende med et rødtligt-orange lys, der for afsted på tværs af deres kørselsretningen, vel omkring 200 fod (61 m) over jorden. Den passerede i retningen vest-øst i løbet af nogle få sekunder uden at frembringe nogen støj, hørbar over bilens egen. Ikke så snart var den forsvundet ud af syne øst for dem, før endnu en tilsvarende glødende genstand for forbi, og endelig en tredje. Alt i alt havde observationen kun varet i ca. 30 sekunder. De vurderede afstanden til genstandene til fra en halv til en hel mile (800-1600 meter); men i tussmørket har deres bedømmelser ifølge Dr. Woodruff, med hvem jeg har drøftet hændelsen, nok ikke været alt for sikre. De var begge fuldstændig sikre på, at det ikke var fly eller astronomiske fænomener, og de bemærkede, at genstandene fløj med en let stigning, mens de bevægede sig østpå. Kant-diameteren svarede ifølge disse vidner målt i arms længde til en baseball eller måske en smule større, d.v.s. mange gange større end månens størrelse (målt på samme måde). Himlen var skyfri og stjerneklar. Fire mænd, der i en anden bil kørte på samme highway, rapporterede at have set tre tilsvarende genstande omtrent på samme tid og sted, og de gav stort set samme beskrivelser; det samme gjorde H. E. Wheatley, direktør for Randolph Board of Selectmen, som så fænomenet, da han kom kørende omkring en mile (1,6 km) nord for Bethel.

D. 27. jan. 1965 modtog NICAP fra Major Marston M. Jacks fra Pentagons Informationskontor, Bluebooks vurdering: meteorer fra Ouadrantid meteor-sværmen. I virkeligheden lå denne sværms radiant-punkt på omtalte tidspunkt omtrent i horisontkanten NNV, betragtet fra observatøernes position, så et hvilket som helst Ouadrantid-meteor, der bevægede sig fra øst til vest som beskrevet af samtlige vidner, ville have været usynligt på grund af netop de træer, over hvis toppe de tre glødende genstande sås bevæge sig. For det andet passer den rapporterede kantdiameter overhovedet ikke med den, der forekommer for meteorer fra sværme; og det forhold, at tre sådanne genstande passerede ad stort set identiske baner inden for et tidsrum på ca. 30 sekunder, gør meteor-hypotesen endnu mere søgt. Med en understregning af, at han er udmærket bekendt med meteor-fænomener, udtalte Dr. Woodruff som kommentar til Bluebooks vurdering: ”Dersom jeg havde ment, der var den mindste mulighed for, at de tre genstande, vi så, var meteorer, ville jeg aldrig have omtalt sagen”.

11. Cherry Creek, New York, den 19. august 1965.

Her er et tilfælde, hvor det ikke har været mig muligt at få forbindelse med hovedvidnerne pr. telefon; men der foreligger en temmelig dybtgående NICAP-rapport. Endnu mere interessant er det, at dette er et ud af den meget lille del af alle tilfældene, Bluebook har placeret i sin officielle ”Uidentificeret” (egentlig ”uforklaret”) kategori. Endelig belyser tilfældet et fænomen, der forekommer i så mange UFO-rapporter, at det ikke kan ignoreres: Panik-reaktioner hos dyr i nær-

heden af en UFO på nært hold. Jeg har en særlig mappe til sådanne sager med dyr, der har reageret, og jeg har samlet dem her, fordi disse sager synes at have stor betydning for spørgsmålet: er UFO-observationerne en eller anden spidsfindighed i den menneskelige psykologi, eller som Jung engang foreslog: ”psykiske projektioner af arke-typiske billeder?”. Dersom køer, heste, hunde, grise, katte og fugle har arke-typiske billeder tilfælles med os og projicerer dem psykisk, så har jeg måske uret, når jeg mener, disse tilfælde udelukker rent psykologiske forklaringer på UFO-fænomenerne. Men indtil nu har jeg imidlertid ikke mødt nogen psykolog, der vover at gå så langt som til at mene, at okse-, hunde- og heste-arke-typiske billeder er identiske med vore.

Omkring kl. 20.20 den 19. august var den 16-årige Harold Butcher i færd med at malke på sine forældres gård. Hans transistorradio var indstillet på et nyhedsprogram, og han benyttede en traktor som drivkraft for malkemaskinen. Pludselig skete flere ting næsten samtidig: I hans radio opstod statisk-lignende forstyrrelser, traktorens motor stoppede, og en tyr, der var tøjret uden for på gårdspladsen, begyndte at stampe og brøle (den lavede en støj, ”som jeg aldrig før har hørt fra et dyr”, som drengen udtrykte det). Da Butcher så ud af staldvinduet, fik han øje på en stor, elliptisk genstand, der med en hørbar bip-bip-lyd dalede ned mod jorden omkring $\frac{1}{4}$ mile (400 meter) borte. Genstanden, der som han sagde var omkring 50 fod (16 meter) lang og af form som en fodbold (amr., altså oval), blev kun stående på jorden i nogle få sekunder, før den skød lige op i skyerne over gården. Da han råbte på resten af familien, at de skulle komme ud, lagde de mærke til en mærkelig lugt og en besynderlig grønlig gløden i de skyer, som drengen sagde genstanden var forsvundet op i; og de opdagede, at tyren, som havde været tøjret til en jernstang, havde bøjet denne under sine forsøg på at komme løs.

Mrs. Butcher ringede til politiet, og inden de ankom, var genstanden igen i en kort tid blevet observeret af fire mennesker. Mandskab fra U.S. Luftvåbnets nærliggende Niagara Falls flyvebase undersøgte sagen. En purpurfarvet væske af ukendt art blev fundet på stedet, hvor Harold angav at have set genstanden røre jorden først (eller tilsyneladende røre). Det høje græs var ”bragt i uorden” og på nogle steder afsvedet. To skinne-lignende fordybninger i jorden blev fundet. Den næste aften så State Trooper (en menig fra statspolitiet), Richard Ward, en genstand med otte cirkelrunde lys; den fløj med en hastighed, som han anslog til at være det dobbelte af en almindelig jets alligevel frembragte den kun en svag, snurrende lyd. Hans observation fandt sted kun nogle få miles fra familien Butchers gård. Luftvåbnets rapport omtaler, at mælkeproduktionen fra Butchers malkekvægsbesætning faldt til mindre end halvdelen af sin tidligere værdi efter denne observation, og den forblev lav i nogle dage. Det kan nævnes, at der foreligger optegnelser om tre tilfælde, hvor kvæg er blevet panikslagne på grund af UFOer i nærheden, og en landmand i Clarinda, Iowa, som jeg har udspurgt vedrørende en genstand, der blev rapporteret at have landet ved hans gård, udtalte, at hans køer flygtede ned i det fjerneste område af den indhegnede græsgang og i flere dage ikke ville vende tilbage til det hjørne, hvor genstanden var landet. Der findes

mange tilfælde med voldsomme reaktioner hos hunde, der var i nærheden, når der blev meldt om UFOer. Ved hændelsen den 3. september 1965 ved Exeter, N. H., var der heste, der begyndte at stampe og sparke i båsene næsten nøjagtigt i samme øjeblik, som politiofficer Bertrand og den unge Muscarello så genstanden komme ind over træerne ved Dinings gård. Bertrand var, da jeg spurgte ham, ikke sikker på, hvem der først reagerede, han eller hestene.

12. Dexter, Michigan, den 20. marts 1966.

Det var Frank Mannors hunde, der først reagerede på den glødende genstand, der blev midtpunktet i den berømte ”sumpgas”-strid sidste forår. Mannor fik, da han ved 20.00-tiden gik udenfor for at se, hvorfor hans hunde mod sædvane gøede, øje på en lysende genstand, ”der kom nedad i en vinkel på 45°” (”at a forty-five”) mod en nærliggende skovbevokset sump. Genstanden svævede ifølge rapporten et øjeblik og dalede så ned og ud af syne. Sammen med sin søn gik han ud mod stedet og fik igen øje på den, som den glødede derude i sumpen flere hundrede yards (meter) fremme.

Han erklærede, at den syntes at være indhyllet i et tågesløv ca. 10 fod (3 m) over jorden; den havde kuppelfaçon og korallignende eller ”quiltet” overflade-struktur. Pludselig blev lyset blodrødt og forsvandt så i et glimt, ifølge Mannors og hans søns beskrivelser. I mellemtiden var andre blevet tilkaldt, herunder politi-folk, hvoraf nogle meldte at have set den glødende genstand i det sumpede skov-område.

(Jeg har to gange forsøgt at få forbindelse med Mannor gennem telefonen for at få enkeltheder i hans observation bekræftet. Den første gang fortalte hans kone mig, at han ikke ville tale med nogen på grund af al den latterliggørelse, han havde været udsat for. Anden gang var deres telefon blevet afmeldt eller afbrudt. Jeg har hørt et interview med Mannor, optaget på bånd af NICAP, under hvilket han bekræfter hovedtrækkene, som de har været meddelt i pressen, og han korrigerer LIFE's (18.4.66) fejlagtige tegning af formen på den genstand, han så. Han understregede, at den havde flad bund).

Under en stor pressekonference gav Bluebooks videnskabelige konsulent, Dr. J. A. Hynek, udtryk for, at det alt sammen havde skyldtes sumpgas. Kilden, han anførte til støtte for gyldigheden heraf, var Minnaert, en hollandsk astronom, hvis bog omtaler lygtemænd, men som går helt tilbage til en videnskabsmand fra starten af det 19. århundrede for at finde et bekræftende vidne. Sumpgas er metan, og det er stadigvæk et kemisk mysterium, hvordan det sommetider, især om sommeren, når de kemiske reaktionstal er høje, antændes ved naturlige processer og og giver flygtige, blafrende flammer nogle få tommer høje, over sumpede områder. En kollega, som fik sin doktorgrad (Ph. D.) for at samle salamandre i netop dette område, udtalte, at han ikke en eneste gang havde set sumpgas brænde, selv ikke om sommeren, når gasudviklingen er maksimal. Dexter-tilfældet drejede sig om en lysende genstand ”på størrelse med en bil”, som ifølge beskrivelserne gik ned i sumpen og derpå glødede så klart, at den var synlig hundreder af yards borte gennem krattet og træerne - næppe noget, der passer særlig godt med sumpgas.

Ydermere kunne de lave temperaturer på denne årstid kun medføre en meget lav metan-udvikling, og vindhastigheden var ca. 5 miles (8 km) i timen den nat, hvilket i alle tilfælde ville have udelukket ophobning af mere end ganske ubetydelige mængder.

Formentlig har ingen enkelt UFO-”forklaring” bragt Luftvåbnet mere latterliggørelse end dette sumpgas-tilfælde. ”Sumpgas” er næsten blevet et symbol på offentlighedens latterliggørelse af Bluebooks frit opfundne forklaringer. Jeg forsøgte for mange måneder siden at overtale Bluebook til at ændre dette til et ”Uidentificeret”, men Major Quintanilla fortalte mig udtrykkeligt, at enhver korrektion måtte komme fra Dr. Hynek, ikke fra ham, eftersom Luftvåbnet absolut ikke havde noget at gøre med denne forklaring. Da jeg dengang kraftigt anmodede Dr. Hynek om at overveje selv at trække den tilbage, antydede han, at det måske ville være en god ide; men han har ikke gjort det endnu.

13. Damon, Texas, den 3. september 1965.

Mindre end 24 timer efter Exeter-begivenheden kørte to politimænd fra Brazoria County afsted i nærheden af Damon, Texas, da de fik øje på noget, de først antog var en ildebrand i en gasbeholder langt borte. Men da lysene skilte sig ud og derefter steg til vejrs, blev betjentene Billy E. McCoy og Robert W. Goode mere interesserede. De besluttede at køre ad biveje hen for at undersøge det, og de var kørt ind til siden for igen at kontrollere det med kikkerter, da pludselig lysene næsten øjeblikkelig syntes at fare frem mod dem og standse op over en mark, kun omkring 150 fod (45 meter) fra dem i en højde af vel omkring 100 fod (30 meter) over marken. Jeg har udspurgt begge mænd, og på trods af, at de var erfarne politifolk, skjulte de ikke den kendsgerning, at genstandens pludselige tilsynekomst nær dem og dens forbløffende størrelse skræmte dem begge.

Genstanden var overordentlig stor; den ene sammenlignede den med størrelsen på en fodboldbane, den anden anslog dens længde til 200 fod (61 m) eller mere. Tykkelsen målt lodret over midterpartiet med kuplen anslog de til 40-50 fod (12-15 meter). Et meget klart purpurfarvet lys på genstanden oplyste ikke blot jorden i nærheden af den, men endog patruljebilens indre. Goode sad ved rattet, og han kørte med venstre arm uden for bilen. På trods af, at armen var dækket af skjorte og jakke, mærkede han heden på den i det øjeblik, der gik, inden de for afsted så hurtigt, patruljebilen kunne køre. McCoy så sig tilbage, da Goode kørte bort, og så genstanden fare bort med høj fart tilbage i den retning, hvorfra den kom, derefter dreje opad og forsvinde på himlen. Bluebook-kontoret indsamlede oplysninger om stjernen Antares' position og om lokale inversioner, og på et tidspunkt var dette deres forsøgsvisse forklaring på denne yderst uastronomiske observation. Men den endelige vurdering, der nu gælder for denne, er ”uidentificeret”.

Bluebook fremsætter en gang om året, og sommetider ind imellem, forsikringer om, at der i (det meget ubetydelige antal i) deres uidentificerede tilfælde ikke findes nogen, der ”unddrager sig forklaring i nutidige videnskabelige og tekniske vendinger”. Når man undersøger nogle af de officielt kategoriserede uidentifice-

rede tilfælde, som for eksempel observationen i Damon, eller Exeter, eller Cherry Creek, eller den berømte Socorro-observation, eller enhver anden af en række andre officielt betegnede Ukendte tilfælde, som ikke i mindste måde minder om noget som helst inden for rammerne af vor nutidige teknologiske eller videnskabelige viden, spekulerer man på, nøjagtigt hvordan Bluebooks så hyppigt gentagne frase mon egentlig skal forstås.

14. Salt Lake City, Utah, den 2. oktober 1961.

En fast metallisk-udseende skive, der blev observeret om dagen af flere vidner, fik stor omtale i Salt Lake's Tribune for den 3. oktober 1961, selv om nyhedsbureauerne ikke tog nyheden alvorligt. En forsikringsmand i Salt Lake, Waldo J. Harris, der fløj i sin privatmaskine, startede fra Utah Central-lufthavnen næsten præcis kl. 12.00 middag. Under opstarten på Bane 160 lagde han tilfældigt mærke til noget, han regnede med var en flyvemaskine nogle miles borte i sydsydøst. Efter at han var lettet, lagde han atter mærke til den på tilsyneladende samme sted. Efter at være kommet rigtigt i luften og var drejet ud fra vindretningen, bemærkede han den tilfældigt for tredje gang, og denne gang blev han forbløffet over, at den ikke mærkbart havde ændret sin tilsyneladende position. Han tænkte, den måske udførte snævre S-drejninger (8-taller?), fortalte han mig under et interview for nogle få måneder siden; og han ville sikkert ikke have lagt mærke til den mere, havde det ikke været for det forhold, at den pludselig udførte den første af flere "slingrende" manøvrer og glimtede klart i middagssolen, hvorved han fik et mere tydeligt indtryk af formen. Han syntes, den så ud som en diskos. Man da han stadig ikke var sikker, fløj han hen imod den og steg til 6000 fods højde (1830 meter). Da han kom inden for en vurderet afstand på 2-3 miles (3,2-4,8 km) fra den og i samme højde som genstanden, fik han bekræftet sit indtryk af, at den lignede to tallerkener (egl. underkopper) med dobbelt-konveks eller linseformet totalomrids. Den så fra hans flyvehøjde ud til at stå ubevægeligt midt i luften, og det er betydningsfuldt, at den på et tidspunkt lå mellem ham og Nebo-bjerget i det fjerne, således at han betragtede den med det fjerntliggende bjerg som baggrund.

Han forsøgte at komme på nærmere hold, men pludselig skød genstanden stejlt opad, antagelig 1000 fod (300 meter); og da han kom endnu nærmere, begyndte den at bevæge sig mod syd med betydeligt større fart end hans, og derefter syntes den atter at holde sig svævende omkring 8-10 miles borte (13-16 km). Da han fortsatte imod den, men længe inden han atter kom på nært hold, skød genstanden pludselig opad med fantastisk høj fart mod sydvest og forsvandt ud af syne. På det tidspunkt, hvor Harris først opdagede dens usædvanlige form, havde han kaldt tilbage over radioen til Utah Central-lufthavnen og anmodet om, at personale derfra måtte tage deres kikkerter og undersøge genstanden nede fra jorden. I alt syv iagttagere på jorden bekræftede hovedtrækkene i hans observation. Blandt vidnerne var Mr. og Mrs. Jay Galbraith, som driver lufthavnen, Robert Butler, en mekaniker, Virgil Redmond og flere andre. Genstandens rokkende

bevægelse, mens den holdt sig svævende, blev bekræftet af iagttagerne på jorden. En række andre observerede enkeltheder skal her udelades.

Den oprindelige Bluebook-forklaring, udsendt af Pentagons pressetjeneste, var, at Harris havde set enten en ballon eller Venus. Jeg drøftede ret indgående balloner med Harris; han havde øjensynligt set en mængde af dem, store og små, under sin tid som flyver. Han var helt sikker på, at det ikke kunne have været en ballon. Han sagde, at da det første gang blev fortalt ham, at en Luftvåben-talsmand fra Pentagon havde ment, det var Venus, han observerede, havde han atter fremhævet, at hans beretning understregede, at genstanden på et tidspunkt under observationen klart lå på samme højde, altså 6000 fod (1830 meter) som han, mellem ham og terrænet i det fjerne. Han sagde, at han på tidspunktet for denne bekendtgørelse fra Luftvåbnet var fremkommet med en spydig offentlig erklæring gående ud på, at han var en smule bekymret for vor nations sikkerhed, hvis der er folk i Pentagon, som tror, man kan få anbragt Venus nede i Salt Lake-dalen mellem ham og Nebo-bjerget.

Jeg kontrollerede i juni 1966 Harris-rapportens nuværende status, og jeg fortalte ham derefter, at den nu officielt er kategoriseret som "bi-sol (parhelion)". Jeg vil ikke gentage hans kommentarer.

Man kan nemt tage denne observation og vise, hvor urimelige såvel "Venus" - som "bisols"-forklaringen er. Venus befandt sig på den sydvestlige himmel i en vinkelhøjde et godt stykke over horisonten, målt fra Harris' position, og den ville være ganske vanskelig at få øje på uden ihærdig søgen. Men Harris så genstanden mod sydøst, "lige ud ad Bane 160", og den befandt sig vandret ud for ham, da han var kommet op i 6000 fods (1830 meters) højde. På samme måde er "bisols"-forklaringen det rene nonsens. Solhøjden ved middagstid var den dag over Salt Lake City omkring 40°, og bisole ville, hvis der havde været nogen, have vist sig til højre og venstre i stort set samme vinkelhøjde, langt over den position på himlen, hvor Harris og andre så genstanden svæve. Ydermere var himlen næsten skyfri, blev det understreget af observatøerne. Dette tilfælde er blot endnu et ud af hundreder af grelle eksempler på overfladisk fejlagtige Bluebook-forklaringer, fremsat af uskoledede folk og videregivet til pressen og offentligheden af Public Information-officerer, der er lige så ukvalificerede og ikke kender elementære, videnskabelige absurditeter, når de ser dem. Men netop denne form for sludder for en sladder har ladt hovedparten af offentligheden tilbage med det indtryk, at UFOer ikke kan eksistere, eftersom Luftvåbnet har modbevist praktisk taget alle de rapporter, de overhovedet har modtaget.

15. Midt-Indiana, den 3. oktober 1958.

Der er rapporteret mange (formentlig en hel del mere end to hundrede) tilfælde, hvor UFOer har "lammet" biler; og der er også fra forskellige steder i verden eksempler på, at uidentificerede objekter har fløjet hen over jernbanetog på en måde, der kunne tyde på noget mere end lutter tilfældige sammenstræf. Et interessant eksempel drejer sig om et fragttog fra Monon Railroad, der gentagne gan-

ge blev overfløjet af fire glødende skiver under en langvarig episode tidligt den 3. oktober 1958. Jeg har udspurgt tre af de fem togfolk og fået bekræftet enkeltheder, der kan findes i NICAP's rapport - og i en mere fuldstændig beretning af Frank Edwards, som oprindeligt efterforskede observationen. Det er en meget kompliceret rapport, eftersom genstandene i en time og ti minutter fulgte toget og manøvrerede frem og tilbage i nærheden af det; som følge heraf vil kun et kortfattet referat blive givet her.

Genstandene blev først observeret lidt efter kl. 03.00 et godt stykke foran toget; de krydsede det sydgående fragttogs spor, da det befandt sig i nærheden af Wasco, Indiana. Fyrbøderen, Cecil Bridge, fik først øje på dem og udpegede dem hurtigt for lokomotivføreren Harry Eckman og et andet medlem af besætningen i lokomotivet, Morris Ott. Kort tid efter foretog genstandene en drejning, kom skråt op imod toget og passerede lige oven over det i en højde vurderet til noget i retning af 100 fod (30 meter) eller så. Mændene i lokomotivet havde over radioen kaldt mandskabet i tjenestevognen, og togføreren i tjenestevognens kuppel (vogn med højt glastag), Ed Robinson, fortalte mig, at han så lige ned over hele rækken af vogne, da de fire skive-lignende tingester strøg hen over toget. Han bedømte deres diameter til 30-40 fod (9-12 meter). Mine interviews med Eckman, Bridge og Robinson kan ikke på tilfredsstillende måde bringes i sammendrag, for alle de manøvrer, der derefter blev foretaget, vil tage for meget plads at genfortælle. På et tidspunkt til- og frakoblede toget vogne i Frankfort, Indiana, og under de 10-15 minutter, dette arbejde varede, syntes genstandene at være "landet" en mile (1600 meter) eller så bagude på banelegemet, sagde Robinson. Han kunne skelne gnister eller glødende lys, men ikke mange enkeltheder. Da toget atter satte i gang, fulgte genstandene dem på ny; og de holdt ikke op hermed eller forlod dem, før toget nåede udkanten af Kirklin, Indiana. Jeg kontrollerede omhyggeligt, om der i forbindelse med denne observation var stof i rapporten, de havde fået besked om at tie stille med; dette benægtede de alle tre udtrykkeligt. De var ikke blevet udspurgt af nogen fra U.S. Luftvåbnet om denne observation. Jeg tror, jeg har ret, når jeg siger, at denne vigtige sag aldrig fik nogen dækning fra telegrambuureauerne.

16. Washington National-lufthavnen, den 19. og 26. juli 1952.

Man har ikke noget fuldstændigt billede af UFOerne og den officielle udforskning af dem, før man omhyggeligt har studeret mange af tilfældene fra slutningen af 1949 og begyndelsen af 1950erne, forud for vendepunktet i 1953 med Robertson-udvalget og CIA's ordre om benægtelse. I det forløbne år har jeg temmelig indgående gennemgået flere snese betydningsfulde sager fra denne periode, og jeg har fundet frem til - og besøgt - vidner til mange af dem. I tilfældet med begivenhederne i Washington-lufthavnen har jeg aldrig fundet frem til vidner, jeg selv kunne udspørge; men de grundlæggende fakta i denne den mest berømte af alle UFO-episoder er velbevidnede i de presse-optegnelser, jeg har gennemgået, så personlige interviews er ikke så altafgørende her.

Jeg skal ikke forsøge at fremlægge nogen fuldstændig beretning, eftersom der foregik så meget, at end ikke et helt kapitel i Ruppelts bog (Ref. 1) yder det fuld retfærdighed. Hovedpunkterne, der fortjener særlig opmærksomhed, er følgende: Ukendte genstande (egl. reflekser) blev fanget på ikke mindre end tre forskellige radar-anlæg i Washington-området (se ill. i till. 111), og på visse tidspunkter fik alle tre radaranlæg overensstemmende ekkoer. Visuelle observationer af disse hurtigt flyvende genstande blev foretaget fra jorden og fra luften, især det sidste. Trods en vanvittig forvirring ved begge disse lejligheder ligger det nogenlunde klart i optegnelserne, hvem der så hvad og hvor. CAA-radar-observatorerne fastholder endnu den dag i dag, at ekkoerne var gode, faste ekkoer, ganske forskellige fra de velkendte jord-tilbagekastninger, forårsaget af forstyrrelser under inversioner. Den dengang fremsatte officielle forklaring var, at radar-billederne skyldtes forstyrrelser, og at de visuelle observationer var forårsaget af genspejlinger i kraft af de samme inversioner, som var ansvarlige for radar-forstyrrelserne.

Jeg har undersøgt radiosonde-oplysningerne fra begge nætter, beregnet spejlingsindex-gradienterne og finder, at når man giver plads for træghedsfænomener i radiosonden, har **radar-ledning** (overgang) ikke kunnet forekomme. Den formodning, at en inversion - af den form, der udvistes ifølge radiosonde-oplysningerne for Washington den nat - forårsagede de rapporterede visuelle virkninger, er helt og **aldeles absurd**. Først og fremmest var inversionen meget svag i henseende til spejlinger (by mirage standards), således at end ikke iagttagerne på jorden kunne have set spejlinger. Men værre endnu: spejlings-optik og ”optik” for radarreflekser fra jorden er signifikant forskellige i flere henseender, således at falske genstande ikke ville forekomme at være placeret på samme sted på himlen for en iagttager, der så med det blotte øje, og en, der betragtede dem gennem radar. Ydermere forekom de vigtigste visuelle observationer ikke fra jorden, men fra luften, af flere piloter (og tilmed af en jetpilot, der blev dirigeret tæt ind på et af radarmålene, der bevægede sig over Capitol). Endelig kunne temperaturangivelserne i flyvehøjde på himlen end ikke i mindste måde fremkalde noget i retning af det, der blev beskrevet af piloterne.

Der er aldrig senere blevet gjort indsigelse mod disse 1952-”forklaringer”, og det kortfattede resume af denne sag, Bluebook stadig udsender, når de får forespørgsler om tilfældet, er et ordret sammendrag af de forhastede bemærkninger, afsindigt oprevne officerer fremsatte i et forsøg på at få Luftvåbnet ud af kniben i juli 1952. Jeg fandt tilmed i den løbende udsendte sags-oversigt en passage, hvori det hævdes, at ”der uheldigvis kun forelå vejrberetning for (den ene af dagene), den 26. juli 1952”, netop den påstand, jeg fandt i et memorandum dateret den 29. august 1952 fra kaptajn James (en radar-officer) til kaptajn Ruppelt (kopi af dette memorandum beror i Bluebooks mappe med denne sag). Men morsomt nok fandt jeg - en halv snes sider med æselører længere fremme i selvsamme mappe, som major Quintanilla lånte mig - de påståede manglende radiosonde-oplysninger for den 19. juli fra Vejrtjenesten! Da jeg kortlagde det, blev det helt klart, at ingen forstyrrelser kunne have frembragt de faste radar-reflekser, der så udtrykkeligt blev beskrevet for pressen af de erfarne CAA-radarobservatorer, der havde vagt den nat.

Donald Keyhoe beskriver i en af sine bøger levende den pressekonference, hvorunder alle disse falske oplysninger blev fremsat over for pressen, Kongressen og offentligheden. Flere journalister havde forinden stillet spørgsmål til erfarne radarobservatører, og de prøvede at indvende, at vejrberetningerne simpelthen ikke understøttede Luftvåbnets påstand om reflekser fra jorden; men de blev afbrudt i deres protest-spørgsmål.

17. Mount Rainier, den 24. juni 1947.

På baggrund af flere langvarige diskussioner over telefonen med Kenneth Arnold, privatflyveren, der rapporterede UFO-observationen, som indledte denne æra - og på baggrund af en undersøgelse af vejrberetningerne for denne dag, må jeg kategorisk afvise Luftvåbnets gamle forklaring: at dette var en "spejling". Dr. Menzel tilslutter sig i sin anden bog også denne hypotese. Radiosonde-oplysningerne for den dag viser ingen kraftig inversion i luften af den art, der ville være påkrævet for at få fremkaldt selv en beskedent spejling; men intet tyder på, at hverken Bluebook eller Menzel foretog nogen som helst kvantitative overvejelser, inden de nåede frem til deres forklaring. Ydermere beskrev Arnold, at genstandene langsomt fløj opad, mens de med høj fart flagrede af sted fra Mount Rainier-området til Mount Adams'-bjergets udkant, en distance på stort set 45 miles (72 km), som de efter hans målinger tilbagelagde med en hastighed på omkring 1.500 miles (2.400 km) i timen. (Det vil mere videnskabsmænd at høre, at denne fart i den officielle, sammenfattede Bluebook-analyse er angivet som "1656,71 miles i timen".) I starten blev genstandene af Arnold betragtet med Mount Rainier-bjergets yderliggende tinder som baggrund; dette placerede deres højde til rundt regnet den samme som hans egen flyvehøjde på ca. 9.500 fod (2.900 meter). Men Arnold erklærede, at de forreste genstande i gruppen på ni, på det tidspunkt, hvor de nåede frem til Mount Adams-området, var steget til omkring 13.000-14.000 fod (3.960-4.270 meter). En så stor forøgelse af højden forudsætter en så stor forøgelse i vinkelhøjde, at muligheden for en naturligt opstået inversion, der kunne forårsage disse syner på spejlingsbasis, er fuldstændig udelukket. Og udover alt dette må man da spørge, hvilke reelle genstande Bluebook og Menzel kunne tænke sig at foreslå som genstande, hvis spejlbilleder blev forvrænget og tilbagekastet som disse flyvende skiver? Deres azimuth (placering mellem Zenit og horisonten) skiftede med omtrent halvfems grader i de ca. 1½ minut, Arnold så dem stryge forbi sig. At antage, at han betragtede en spejling, der bevægede sig i en azimuth-bue gennem et sådant udsnit, er tydeligvis absurd. Dog er dette blot endnu et eksempel på den type af absurditeter, der kendetegner mange flere "forklaringer" i Bluebooks arkiver og i Menzels bøger.

18. White Sands, den 24. april 1949.

Charles B. Moore, Jr., foretog sammen med flere assistenter pilot-ballon-observationer (forsøgsballon-opsendelser) af vindforholdene i den øvre atmosfære som del i en ballonflyvning i stor højde denne dag. I løbet af en række etaper, der

ikke skal omtales fuldstændigt her, fik de øje på og begyndte med deres teodolit at spore en hvidlig, elliptisk genstand, der med stor vinkelhastighed bevægede sig fra sydvest til nordøst. I løbet af ca. 60 sekunder bevægede denne genstand sig helt over i nordøst, og lige før den forsvandt ud af syne i teleskopet, der forstørrede 25 gange, begyndte dens vinkelhøjde langsomt at øges! Endnu en ballon blev øjeblikkelig opsendt, så de kunne efterkontrollere vindretningen, men der var ikke nogen hurtig øvre luftstrømning, der kunne blæse noget af sted med noget i retning af denne genstands hastighed. Jeg har flere gange drøftet denne tidlige observation med Moore. Dr. Menzel gør med lethed rede for hele historien, på side 33 i Ref. 8: "Det, Moore så, var et spejlbillede ude af fokus og ringe astigmatisk, af ballonen ovenfor", som skyldtes, synes han at fortælle sine læsere, "linser af luft" på himlen. Nonsens.

Pladsen tillader ikke her at komme ind på blot en lille del af de signifikante, tidlige observationer, som burde have fået videnskabsmændene ved Luftvåbnet til alvorligt at beskæftige sig med UFO-problemet så tidligt som i 1950. Disse tilfælde kan i store mængder findes i Ref. 3, og mange er ret pænt behandlet i Ref. 1. Bevismaterialet taler, når man ser tilbage på det, kraftigt for, at usædvanlige genstande har været til stede i 20 forsømte år, og deres generelle karakter har ikke ændret sig væsentligt i løbet af dette tidsrum. Jeg kan ikke nu begynde at forfølge det beslægtede, uhyre vigtige spørgsmål: Hvad med tiden forud for 1947? Men kort fortalt ser svaret på dette ud til at være, at der findes observationer tilbage til før århundredeskiftet, og at de synes at ligne UFO-observationer anno 1967 så meget, at det er muligt, at UFOerne har været tilstede i årtier. Det er overflødigt at sige, at dersom dette ved mere fuldstændig analyse af de gamle optegnelser påvises at være sandt (eller i høj grad sandsynligt), har det overordentlig betydningsfulde konsekvenser.

*

Pressens kommentarer . . .

Efterhånden som rapporter som de netop anførte eksempler i årenes løb er indkommet, har det ikke manglet på kritik fra pressens side over for de officielle UFO-undersøgelser. Der har været en stille, men støt strøm af tvivle fra pressen om, hvorvidt Luftvåbnet virkelig undersøger dette problem på tilfredsstillende måde. Ind imellem har kløerne rigtigt været ude i disse kommentarer. NICAP aftrykker fra tid til anden bemærkninger fra pressen i sin bulletin, »**The UFO Investigator**«, der udkommer hver anden måned. Eftersom medlemmer af ASNE nok vil mene, de har interesse, indfører jeg her en række af dem, taget fra NICAP's blad og fra andre kilder:

"Dersom jeg tidligere har næret tvivl om offentlighedens interesse for Uiden-tificerede Flyvende Objekter, er jeg nu kommet over den.. med

andre ord: mange, mange mennesker er enige med NICAP i deres hypotese, at UFOerne er 'virkelige genstande'.. 'under levende væsens kontrol'". Charles H. Ball, luftfarts-redaktør, Boston **Traveler**.

"Får De nogensinde fornemmelsen af, at når det drejer sig om flyvende tallerkener, fremsætter Luftvåbnet sine dementier et halvt år i forvejen?" Seattle **Times**.

"Offentligheden har krav på de bedste svar, der kan fremskaffes. Muligvis ville en landsomfattende høring om sagen, længe efterlyst af ihærdige tallerken-observatører, ikke være nogen særlig dårlig ide". Springfield, Ohio, **Sun**.

"Luftvåbnet siger, alle observationer kan forklares ud fra kendte fænomener, og tilføjer så, at de ikke kan forklare 633 af de rapporter, de har modtaget. Det minder os om den engelske 'Astronomer Royal', der i 1957 lige inden Sovjet-unionen forbløffede verden ved at opsende sin første Sputnik, råbte op om: 'Rumfart er det rene vrøvl. . .'" Dallas, **Morning News**.

"Når vi kan lade ting suse mod Månen og andre planeter, så er det også muligt, at andre planeter lader ting suse omkring Jorden.. Der ligger i U.S. Luftvåbnets arkiver mange rapporter, afgivet af kvalificerede piloter, som under flyvning har mødt UFOer med fantastiske flyve-egenskaber. Disse officerer er ikke charlataner, og det er ej heller mange af de intelligente mennesker, der har iagttaget enestående genstande på himlen". Meriden, Connecticut, **Journal**.

"Dersom nogle af disse flyvende genstande virkelig er planetariske rumfar-tøjer, er det logisk at formode, at regerings-embedsmænd, forudsat de ligger inde med sådanne beviser, måske holder nyhederne hemmeligt at frygt for, at en pludselig afsløring kan få drastiske emotionelle og økonomiske konsekvenser". Medford, Oregon, **Mail Tribune**.

"Nu kan de godt holde op med at holde os for nar ved at sige, at sådan noget som 'flyvende tallerkener' ikke eksisterer". Fort Worth, **Star-Telegram**.

"Emnet UFOer bliver ikke blot ved med at være et område af vedholdende interesse, men et emne, der rettelig fordrer yderligere efterforskning". Wichita **Eagle**.

"Nu mener vi, tiden er inde til, at Luftvåbnets kendskab til disse genstande og resultatet af de foretagne undersøgelser burde offentliggøres". Coos Bay, Oregon, **World**.

".. men hvad nu end grunden kan være til, at Luftvåbnets talsmænd er blevet mindre højrøstede.. det er på allerhøjeste tid, at regeringen over for offentligheden afslører alt, hvad den ved om UFOer". Alameda, Californien, **Times-Star**.

"Forsøgene på at affeje de rapporterede iagttagelser som logisk begrundede, som det gøres af Project Bluebook, kan imidlertid ikke løse mysteriet; og det tjener kun til at skærpe mistanken om, at der er noget derude, som Luftvåbnet ikke ønsker, vi skal vide besked med. Hvis Project

Bluebooks mandskab ønsker, at UFOerne skal forsvinde, må de hellere ønske ved et andet stjernesud". Richmond, Virginia, **News-Leader**.

"Der hersker den kraftige opfattelse, at militærets ledere ved mere om uidentificerede flyvende objekter, end de lader slippe ud, men at de beholder det som en velbevogtet hemmelighed for ikke at gøre offentligheden panikslagen". Shawville, Ouebec, **Entity**.

"Nu er det snart på tide, at Kongressen foretager en offentlig undersøgelse af dette mysterium.. Luftvåbnet er stadig ubøjeligt: alle og enhver ser syner". Houston, **Chronicle**.

"Det er på allerhøjeste tid, at vi får en oprigtig afsløring af opdagelserne". Aurora, Illinois, **Beacon-News**.

".. vel tilrettelagt Kongres-undersøgelse kan hjælpe til at få fastlagt kendsgerningerne og neddæmpe unødigt frygt hos offentligheden". Indianapolis, **News**.

"Dersom der foreligger vægtige tegn på, at nogle af observationerne kan henføres til enten inter- eller ekstraplanetariske genstande, burde Luftvåbnet afsløre det for os". Cincinnati, **Enquirer**.

I disse citat-eksempler bemærker man en undertone af bekymring for, at UFOerne måske ikke bliver tilfredsstillende udforsket. I løbet af blot det sidste par måneder eller tre har et stort antal UFO-observationer af meget usædvanlig karakter i nærheden af Houston, Texas, fremkaldt tilsvarende kommentarer, fremsat i en god serie om problemet, bragt i Houston **Tribune**. Folk dernede begynder at spørge, om der overhovedet er **nogen**, der virkelig kontrollerer alle disse fantastiske observationer.

Jeg baserer min kommentar på et års indgående udforskning, når jeg siger, at svaret er: ingen i vor regering har taget problemet så alvorligt, at de har foretaget en tilfredsstillende undersøgelse. Når kendsgerningerne kommer frem, vil en utryk skare borgere se, at deres rapporter blev ignoreret, latterliggjort og glemt.

Bemærk i de citerede udtalelser fra pressen de gentagne udtryk for hypotesen om, at officielle kredse på højt plan ved besked med UFOerne, og at de beskytter publikum mod nogle nyheder, der kan udløse panik. Dette ligger så milevidt fra den sande tingenes tilstand, at jeg finder teorien grinagtig. Der er ingen i Washington, der beskytter nogen mod panik. Luftvåbnet, NASA, agtværdige videnskabelige organisationer og alle de andre **ved**, at UFOerne er en stor gang vås. Der findes ikke nogen skjult sandhed, der kan afsløres for den afdeling, der fik overdraget ansvaret at kontrollere problemet: de uidentificerede flyvende objekter, har udført deres arbejde inkompetent, er bukket under for sin egen propaganda i den sidste halve snes år, og har vildledt os allesammen siden 1953.

Ovennævnte citater indeholder en række anmodninger om en virkelig grundig kongres-undersøgelse. Det er min øjeblikkelige opfattelse, at dette er den eneste måde overhovedet, hvorved vi hurtigt kan få hævet den videnskabelige udforskning af UFO-problemet op til det førsteklases niveau, jeg mener det fortjener. Og

der kan ikke tænkes nogen vægtigere tilskyndelse til en kongres-undersøgelse end et kompakt krav fra pressen over hele landet.

*

Er der mulighed for, at UFOerne kan være interplanetariske sonder?

Spredt rundt om i de netop citerede kommentarer finder man bemærkninger, der tyder på, at der måske er nogle få redaktører, der spekulerer på, om UFOerne har ikke-jordisk oprindelse.

Jeg tror - på baggrund af min intensive udforskning af UFO-problemet - at man rent faktisk må ofre denne hypotese den allerstørste, alvorlige videnskabelige opmærksomhed.

Lad mig straks indskyde, at jeg så udmærket kender alle de gængse begrundelser for, at denne hypotese forekommer meget fjerntliggende. Solsystemet synes ikke at rumme gode niches for udvikling af intelligent liv. Nyere afsløringer af manglen på magnetfelter i nærheden af Mars og Venus, påvisning af Mars-atmosfærens ekstreme tyndhed og af de høje temperaturer i Venus-atmosfæren og alt det øvrige, vi ved om vore naboplaneter, synes på overbevisende måde at vise, at det forekommer højst usandsynligt, at solsystemet har udviklet andre livssystemer end vort - og i sandhed usandsynligt, at det har et livssystem, der er kommet langt videre end vort.

I løbet af den sidste halve snes år er det, pudsigt nok, blevet respektabelt ud fra et videnskabeligt synspunkt at antage som et aksiom (en selvindlysende sandhed), at der inden for de milliarder af solsystemer, der findes, alene inden for vor Mælkevej, må have udviklet sig liv igen og igen, og at det har gået veje, der måske har ført det langt videre frem end vor nuværende civilisation, kultur og teknik. Nu kan man, uden at risikere noget, sige dette i en videnskabelig kreds. Men alt dette intelligente liv skal og må siges at befinde sig langt, langt derude - ikke her! Den principielle videnskabelige indvending mod at tænke, at vi (nogensinde) kan blive besøgt af væsener fra andre solsystemer, er knyttet sammen med fremdrifts-energi. Edward Purcell fra Harvard har fremlagt en vidunderligt ødelæggende analyse af vanskelighederne ved interstellare rejser (Ref. 18, side 121 ff.). Jeg er sandelig ikke den rette til at fremkomme med vægtige indvendinger mod hans argumentation udover på en enkelt, mangelfuld (men muligvis relevant) måde. Alle hans - og mange andres - argumenter mod muligheden for interstellare rejser er nødvendigvis affattet ud fra nutidens videnskabelige viden og teknologi. Purcells argumentationsmetode synes ganske vist at lade enhver tvivl komme modparten til gode ved at skue langt ind i den fremtid, det er muligt at forudse, og udelukker alligevel tanken om interstellare rejser. Men tilføjelsen: ". . . det er mu-

ligt at forudse” kan måske netop være anstødsstenen. Måske findes teknologiske niveauer så umådelig højt hævet over noget, vi nu kan forestille os, at ting, vi nu betragter som fuldstændig udelukkede, kan gøres. Sandt nok er det et letkøbt argument, ved hjælp af hvilket man snart kunne hævde, at alt og hvad som helst er muligt. Jeg søger i sandhed ikke i mit daglige arbejde tilflugt til sådanne argumenter, og jeg vil gerne tilføje, at jeg i almindelighed ikke bryder mig om at bevæge mig i science-fiction-baner.

Men efter et år med udforskning af yderst ukonventionelle fænomener, troværdigt rapporteret fra alle dele af landet og (tror jeg) fra næsten hele verden, er jeg blevet tvunget til at overveje muligheder, jeg almindeligvis ikke ville spille en tanke - inden for mit eget specielle nummer i ortodoksi. Det er UFO-bevismateriale, der langsomt tvinger den omhyggelige UFO-forsker til alvorligt at overveje den interplanetariske hypotese - bevismateriale, jeg kun kan betegne som ekstraordinært i hele sin natur. (Jeg må tilstå, at jeg blandt de eksempler, jeg har valgt, er gået uden om en stor mængde UFO-fænomener, som erfaringen har lært mig at udelade under alle korte drøftelser. De er simpelthen for forbløffende til at kunne fremlægges for uforberedte tilhørerskarer).

Over hele kloden rapporterer mennesker fra alle samfundslag, repræsenterende et bredt udsnit af uddannelses- og kulturtrin, ofte ansigt til ansigt med ubehagelig latterliggørelse, observationer af genstande, der ser ud til at være fuldt virkelige genstande, men som dog har karakteristika, der ikke stemmer overens med noget som helst, vi på nuværende tidspunkt har kendskab til. Der er stadig nogle få mennesker, der formoder, at disse genstande må være hemmelige forsøgsmaskiner fra Luftvåbnet. Det kan de godt slå ud af hovedet: Ingen testpilot ville nogen sinde drømme om at foretage sig det, som disse genstande atter og atter foretager sig - svæver over hurtigt kørende lastbiler, læsset med benzin; manøvrerer lavt hen over beboede områder; farer afsted side om side med Texas-politibiler eller dykker lige ned mod lastbiler, traktorer, motorcykler og tog. Ingen amerikanske forsøgsmaskiner ville blive afprøvet i Australien og Polen; ingen russiske forsøgsmaskiner ville blive prøvefløjet i Canada eller Brasilien. UFOerne er med garanti for hemmelige forsøgsmaskiner af revolutionerende karakter. Arnolds observation i juni 1947 omhandlede fænomener, der ikke var forskellige fra observationer i 1967. Ingen nation kom ud af 2. verdenskrig med nogen hemmelig aerodynamisk teknologi, der kunne have frembragt de fartøjer, Arnold og hundreder andre betragtede sommeren 1947. Og så er der endda hele det kapitel, jeg her udelader, omhandlende observationerne fra før 1947, som går tilbage til tiden inden brødrene Wright.

Og jeg kan ikke acceptere de psykologiske forklaringer, som jeg har følt mig forpligtet til atter og atter at vende tilbage til, med henblik på yderligere kontrol og yderligere drøftelser med kolleger inden for psykologi og hermed beslægtede studieområder. Her er min konklusion: Genstande, som undertiden får flyvemaskiner til at vugge, som efterlader fordybninger i jorden og i jernbanesveller, og som plasker, når de dykker ned i vand, er næppe projektfænomener. Og alle reaktionerne blandt dyr taler temmelig kraftigt mod forklaringer som illusioner

eller hallucinationer hos mennesker. Tilfælde med mange vidner udelukker hallucinationer, faktisk pr. definition. Man kunne sige meget mere, men skrivebords-spekulationer over psykologiske tolkninger har ikke megen værdi, når man meget omhyggeligt gennemgår hele billedet.

Andre alternative hypoteser, såsom narrestreger, bedrag og frit opfundne historier kan forklare en lille, men procentuelt forsvindende lille del af UFO-observationerne. Fejltolkede meteorologiske og astronomiske observationer og lignende forklarer mængder af dårlige UFO-rapporter, men erfarne forskere lærer at genkende sådanne næsten ved første øjekast og undlader at beskæftige sig mere med dem. Det er de detaljerede observationer på nært hold, foretaget af personer, hvis troværdighed ikke for alvor kan anfægtes, der har den store betydning. Disse forekommer stadigt hyppigere, ser det ud til. Og det ser ud til, at observationer i byområder bliver hyppigere. Man finder næsten ingen rapporterede by-observationer fra slutningen af 1940'erne. I løbet af det sidste år har der været snesevis af dem. Hvad betyder alt dette? Hvad er det, der sker? Hvis De gerne vil vide det, så skal De ikke spørge Project Bluebook.

Kapflyvning med flyvemaskiner og standsning af biler fortsætter temmelig støt. Disse tilfælde peger så tydeligt på noget, der kan minde lidt om overvågen eller rekognoscering, at forskeren af problemet tvinges til at overveje den mulighed, at UFOerne kan være en form for sonder, der er beskæftiget med noget, vi løseligt kan kalde "iagttagelse". Der findes mange andre kategorier af observationer, der peger på den samme forsøgsvisse hypotese. Hvordan kan det være? Der findes efter min nu gældende opfattelse intet rimeligt alternativ til den yderst chokerende hypotese, at UFOerne er interplanetariske sonder andetsteds fra.

*

Hvad må der nu gøres?

Vi er tyve år bagefter med videnskabelig udforskning af dette spørgsmål.

Videnskaben er så længe blevet forsikret om, at Luftvåbnet har udforsket problemet, at det ikke er sandsynligt, videnskabsmændene pludselig vil begynde at undersøge UFO-problemet uden et fornyet pres om at gøre det.

Formentlig vil intet mindre end en tilbundsående kongresundersøgelse være tilstrækkelig til at få fastslået de bundløse mangler ved det program, der stod bag disse 20 års forsikringer.

En tilfredsstillende kongres-undersøgelse kan kun iværksættes gennem et ydre pres - som ikke med det første vil udgå fra videnskaben. De, mine herrer medlemmer af The American Society of Newspaper Editors, befinder Dem i den ideelle position til at frembringe det pres, der er fornødent for at fremtvinge en kongresundersøgelse, der vil vække videnskabsmænd her og i udlandet til klarhed over UFO-problemets virkelige stilling.

Da, og først da, vil problemet blive genstand for opmærksomhed fra de førende videnskabsmænd i verden - som burde have ofret opklaringen af dette ekstraordinære problem deres kræfter gennem alle disse tyve år, hvor vi har ignoreret det.

Det er blevet min faste overbevisning, at problemet: de uidentificerede flyvende objekter, i sandhed er det største videnskabelige problem i vor tid.

*

Litteraturhenvisninger:

1. Ruppelt, E. J.: »Report on the Unidentified Flying Objects«, Doubleday & Co., New York 1956. (Den indbundne udgave er udsolgt. En billigbogs-udgave er under forberedelse fra Ace Books).
2. Lear, John: »The Disputed CIA Document on UFOs«, Sat(urday) Rev(iew) Lit(terature?), 3. september 1966, side 45 ff.
3. Hall, R. H., red.: »The UFO Evidence«, National Investigations Committee on Aerial Phenomena, Washington, D.C. 1964.
4. Oklahoma Department of Public Safety: »Unidentified Flying Objects«, stencileret 9-siders oversigt over teletype (?) aktivitet på ODPS-system under bølgen af UFO-rapporter i august 1965. Tilrettelagt af Mr. P. D. Waller, underdirektør ved Division of Public Information, ODPS.
5. »The UFO Investigator«, 111. årgang, nr. 1, NICAP.
6. »The UFO Investigator«, 111 årgang, nr. 11, NICAP.
7. Stanton, L. J.: »Flying Saucers: Hoax or Reality?« Belmont Books, New York 1967.
8. Menzel, Donald H.: »Flying Saucers«, Harvard University Press, Cambridge, 1953.
9. Menzel, Donald H., og Lyle G. Boyd: »The World of Flying Saucers«, Doubleday & Co., Garden City, N. Y., 1963.
10. Vallee, Jacques, og Janine Vallee: »Challenge to Science«, Henry Regnery Co., Chicago 1966.
11. Klass, Philip J.: »Plasma Theory May Explain Many UFOs« i Aviation Week, 22. august 1966; tillige »Many UFOs Are Identified as Plasmas«, Aviation Week, 3. oktober 1966.
12. Committee on Armed Services, House of Representatives: »Unidentified Flying Objects«, høringer den 5. april 1966; House Document 55.
13. McDonald, J. E.: »The Problem of the Unidentified Flying Objects«, tale afholdt ved Department of Physics, University of Arizona, den 5. oktober 1966, og ved Washington D.C., sektionen af American Meteorological Society den 19. oktober 1966. Sammendrag af dette udleveres til ASNE-medlemmer på forlangende.
14. Fuller, J. G.: »Incident at Exeter«, Putnam's Sons, New York 1966.
15. Hynek, J. A.: »Are Flying Saucers Real?« Saturday Evening Post, 17. december 1966.
16. Se under 14.
17. »The UFO Investigator«, 11. årgang, nr. 1.
18. Cameron, A. G. W.: »Interstellar Communications«, W. A. Benjamin, New York, 1963.

HVEM ER DENNE MAND?

Lapidarisk biografi og litteratur-oversigt.

Dr. James Edward McDonald er født i Duluth, Minnesota, den 7. maj 1920. Han blev i 1942 »Bachelor of Arts« ved University of Omaha, og i 1945 (efter deltagelse i 2. verdenskrig som efterretningsofficer) »Master of Science« ved Massachusetts' Institute of Technology. Udnævnelsen til Ph. D. i fysik modtog han ved Iowa State College i 1951, hvor han fra 1946-49 havde været beskæftiget med Instrumental Physics, og hvor han i perioden 1950-53 fungerede som Assistant Professor. I 1953-54 var han optaget af forskning inden for emnet: "Cloud Physics" v. afd. for Meteorologi University of Chicago. Kom i 1954 til University of Arizona, Tucson, Arizona, hvor han til 1956 beklædte en post som Associated Professor. Siden 1957 har McDonald været professor i Meteorologi og Klimatologi samt Senior-Fysiker ved samme universitets Institut for Atmosfærisk Fysik. 1965-66 deltager i National Academy of Sciences komite vedrørende modifikation af vejrforhold, og hovedansvarlig for denne komites positive rapport om muligheden for kunstigt at fremkalde regn - en mulighed, der tidligere var blevet hårdnakket bestridt af mange videnskabsmænd.

Af hensyn til læsere, der måtte ønske at få et mere indgående kendskab til Dr. McDonalds indsats inden for andre arbejdsområder, bringer vi neden for en kort oversigt over nyere artikler og afhandlinger, alle med J. E. McDonald som forfatter eller medforfatter. Samtidig bringer vi Atomenergikommissionens Bibliotek, Risø, og Danmarks Tekniske Bibliotek, København, vor varmeste tak. Deres elskværdige medvirken ved indsamling af materiale har muliggjort denne oversigt.

Dr. James E. McDonald: **Critical evaluation of correlation methods in climatology** and hydrology, Arizona. Univ. Institute of Atmospheric Physics, Scientific Report, No. 4, 25. januar 1957.

Dr. James E. McDonald: **Annual and seasonal persistence of precipitation in Arizona**. American Meteorological Society, Bulletin, 41 (2):106, Februar 1960.

Dr. James E. McDonald: **Rates of descent of fallout particles from thermonuclear explosions**. Journal of Meteorology, Boston, 17(3) :380-381, Juni 1960.

Dr. James E. McDonald: **Variability factors in mountain-watershed hydro-meteorology in an arid region**. Arizona Academy of Science, Journal, 1 (3) : 89-98, Juli 1960.

Dr. James E. McDonald: **What is a "meteorological engineer"**. American Meteorological Society, Bulletin, 42(2) :122-123, Februar 1961.

Dr. James E. McDonald: **An historical note on an early cloud modification experiment**. American Meteorological Society, Bulletin, 42(3): 195, Marts 1961.

- Dr. James E. McDonald: **On the ratio of evaporation to precipitation**. American Meteorological Society, Bulletin, 42 (3): 185-189, Marts 1961.
- Dr. James E. McDonald: **An analysis of civil defense hazards being created by emplacement of intercontinental ballistic missiles near Tucson**. Arizona Academy of Science, Journal, 2 (1): 1-19, August 1961.
- Dr. James E. McDonald: **Mean atmospheric residence times for particulate air pollutants**. American Meteorological Society, Bulletin, 42 (9). 664-665, September 1961.
- Dr. James E. McDonald: **On radar detection of non-spherical ice particles**. Journal of Meteorology, Boston, 18(5) :695-697, Oktober 1961.
- Dr. James E. McDonald: **The surface chemistry of ice nucleation**. American Meteorological Society, Bulletin, 42 (10): 723-725, Oktober 1961.
- Dr. James E. McDonald: **Airlight simulation experiments**. Journal of the Atmospheric Sciences, Boston, 19(1):114-116, Januar 1962.
- Dr. James E. McDonald: **Collection and washout of airborne pollens and spores by raindrops**. Science, Washington D.C., 135(3502):435-437,9. Februar 1962.
- Dr. James E. McDonald: **Large-sphere limit of the radar back-scattering coefficient**. Royal Meteorological Society, Quarterly Journal, 88(375) :183-186, April 1962.
- Dr. James E. McDonald: **The evaporation-precipitation fallacy**. Weather, London, 17(5):168-170; 172-177, Maj 1962.
- Dr. James E. McDonald: **Note on anomalous adiabatic cooling rates in clouds**. Journal of the Atmospheric Sciences, Boston, 19(4):309-312, Juli 1962.
- Dr. James E. McDonald: **Some models of interest in meteorological thermodynamics**. American Meteorological Society, Bulletin, 43(7):292-298, Juli 1962.
- Dr. James E. McDonald: **A gigantic horizontal cloudbow**. Weather, London, 17 (7): 243-245, Juli 1962.
- Dr. James E. McDonald: **Visibility reduction due to jet exhaust carbon particles**. Journal of Applied Meteorology, Boston, 1 (3) :391-398, September 1962.
- Dr. James E. McDonald: **Thermodynamic relation in the theory of homogeneous nucleation of supercooled droplets**. Journal of the Atmospheric Sciences, Boston, 21 (2) :225-226, Marts 1964.
- Dr. James E. McDonald: **Raindrop spatterspots**. Weather, London, 19(6):177-179, Juni 1964.
- Dr. James E. McDonald: **Atmospheric exclusion limits for clouds of water and other substances**. Journal of Geophysical Research, Wash., D.C., 69 (17) :3669-3672, 1., September 1964.
- A. Richard Kassander; Lee L. Sims og James E. McDonald: **Observations of freezing nuclei over the southwestern U.S.** Foredrag afholdt ved Conference on the Physics of Cloud and Precipitation Particles, Woods Hole Oceanogra-

- phic Institution, 7-10. September 1955. Udgivet af Symposium Publications Div., Pergamon Press, 1957. Oversigt af F. H. Ludlam i: Royal Meteorological Society, Quarterly Journal, 84(359):84, Januar 1958.
- G. G. Goyer; J. E. McDonald; F. Baer m. fl.: **Effects of electric fields on water-droplet coalescence**. Journal of Meteorology, Boston, 17 (4): 442-445, August 1960.
- James E. McDonald og H. D. Orville: **Effect of momentum-exchange on the fall velocity of an accreting hydrometeor**. Journal of the Atmospheric Sciences, Boston, 19(3) :278-280, Maj 1962.
- Dean O. Staley; James E. McDonald og Carroll W. Frenzel: **Atmospheric jet streams**. Science, Wash., D.C., 143(3605) :489-490, 31. Januar 1964.
- J. E. McDonald og B. M. Herman: **On a point of terminology in the optics of the rainbow**. American Meteorological Society, Bulletin, 45(5):279-280, Maj 1964.

Forud for udfærdigelsen af denne rapport har Dr. James E. McDonald gennem et år beskæftiget sig næsten udelukkende med omfattende undersøgelser af UFO-problemet. Arbejdet har til dels været finansieret af et lokalt stipendium, han sidste sommer modtog fra sit universitet med henblik på interviews af kronvidner.

Luftkaptajn Nash svarer dr. Menzel

Gennem mere end 10 år har erfarne piloter fra alle store amerikanske luftfarts-selskaber afgivet beretning om iagttagelser af ”uidentificerede flyvende objekter” - enkelte eller i formation.

Nogle af disse UFOer ledsagede, omkredsede eller fløj mod trafikflyene i ”skin-angreb”. I nogle enkelte tilfælde måtte piloterne trække deres fly brat opad eller styrtdykke for at undgå en ulykke, da de troede, at et sammenstød med UFO-en var uundgåeligt. I mindst 2 tilfælde blev flypassagerer kvæstede under disse hastige undvigelsesmanøvrer.

De mænd, som afgav disse beretninger, hører til eliten af trafikpiloter. De opfylder i enhver henseende de høje krav, som fordres af deres flyveselskaber og luftfartsmyndighederne. Deres fysiske og psykiske tilstand - såvel som deres flyvetekniske kvalifikationer - bliver regelmæssigt efterkontrolleret.

Mange af disse iagttagelsesmeldinger fra piloter bliver fuldt og helt bekræftet af jordpersonalet i lufthavnene, af radareksperter og andre kvalificerede observatører. Til trods herfor bliver disse erfarne og ofte konservative piloter latterliggjort - endog fra officiel side. De bliver betegnet som inkompetente, uligevægtige og udelige til at kunne erkende velkendte himmelfænomener, have tilbøjelighed til overdrivelser og sågar beskyldt for drikfældighed, vel vidende at det er ethvert besætningsmedlem strengt forbudt at nyde alkohol 24 timer før et flys afgang, og at endnu ingen pilot er straffet for overtrædelse heraf.

Adskillige piloter har svaret deres kritikere, men er blot blevet latterliggjort endnu mere fra officielt hold. Nu lider de fleste af dem i stilhed - eller undlader direkte at rapportere møder med UFOer.

Nu har luftkaptajn William B. Nash fra »Pan American Airways« på alle trafikpiloters vegne imidlertid taget til orde i denne sag. Hans redegørelse har en særlig værdi, fordi han beskriver alle de prøver og efterprøver, som en besætning foretager, inden de overhovedet melder om en observation.

Kaptajn Nash var under krigen pilot ved U.S.marinen og vendte tilbage til PAA, hvor han i 1946 bestod prøven som kaptajn. Nu er han senior-kaptajn med tusinder af flyvetimer bag sig. Han har fløjet over Nord- og Sydamerika og over Atlanten. Desuden er han ledende medlem af »Foreningen af Trafikpiloter« og var, indtil han for kort tid siden blev forflyttet til Europa, tid efter anden frivillig pilot hos politiet i Florida.

Gennem mere end et år er kaptajn Nash - og hans UFO-beretning - blevet kraftigt angrebet af Dr. Donald Menzel fra Harvard Observatoriet. Dr. Menzel tilbageviser UFO-rapporter fra alle piloter som værende indbildning, hysteri eller manglende kendskab til naturfænomener. (I 1953 erklærede ATIC, at det ikke havde accepteret dr. Menzels argumenter, og at han i vigtige tilfælde havde draget slutninger uden overhovedet at have taget hensyn til U.S. Luftvåbnets rapporter).

Dr. Menzels angreb på Nash vedrører sidstnævntes nu berømte rapport om en UFO-formation, afgivet i 1952. Hovedpunkterne skal her gengives:

Om aftenen den 14. juli 1952 fløj en DC-4 fra PAA i en højde af ca. 2.400 meter i nærheden af Newport News, Virginia, på vej mod Miami. Seniorkaptajnen befandt sig inde i kabinen. Kaptajn Nash fungerede midlertidigt som 1. pilot og sad til venstre ved styrepinden, mens hans medpilot, Wm. Fortenberry, sad til højre. I nærheden af Newport News så Nash og Fortenberry pludselig seks store skiver, der glødede som hedt metal, nærme sig med meget stor hastighed. På grundlag af senere foretagne beregninger angav begge piloter en diameter på ca. 30 m.

Denne i ca. 600 m højde i kølvandslinje flyvende UFO-formation fløj under DC-4 maskinen, hvorunder alle seks skiver med en brat bevægelse stillede sig på skrå og bøjede af i en ret vinkel mod vest. Derved forsvandt det glødende næsten helt. Da skiverne atter ved en brat bevægelse lagde sig horisontalt, fløj yderligere to skiver ind under DC-4 maskinen, sluttede sig så til formationen, hvor på alle otte skiver accelererede til en uhyre hastighed og forsvandt. Observationstid: 12-15 sekunder.

Denne observation blev over for ATIC bekræftet af syv vidner, der havde fundet sig på jorden, herunder en korvetkaptajn (?) fra marinen. Nash og Fortenberry blev indgående afhørt af eksperter fra luftvåbnet, og efter en månedlang vurdering udelukkede ATIC alle konventionelle forklaringer og kom endelig til denne konklusion: Ukendte genstande. Major Dewey Fournet fra luftvåbnets efterretningstjeneste - han var dengang beskæftiget som kontrolofficer ved UFO-projektet i Luftvåbnets hovedkvarter - betegnede senere Nash-Fortenberry-observationen som en af de mest detaljerede og pålidelige beretninger, luftvåbnet indtil da havde modtaget.

Dr. Menzel har gentagne gange - i breve til et medlem af NICAP's bestyrelse, Professor Charles A. Maney - latterliggjort de to piloter fra PAA og betegnet deres observation som et optisk bedrag.

Her er hovedpunkterne i kaptajn Nash's svar til dr. Menzel:

"Nu kommer jeg til Deres åbenbare mening om trafikpiloter: De antager, at piloter benytter deres indbildningskraft.. at de let lader sig narre af ting, som de ser.. De insinuerer, at vi altid kun 'antager'. Ved De, hvad vi tænker om dette ord? Vi betegner dette som morderisk. Nej, Sir, den måde, hvorpå vi flyver et luftfartøj til en værdi af 5 millioner dollars og med 150 passagerer fra en lufthavn til en anden, beror på ingen måde på antagelser og skøn. Vi kontrollerer og efterkontrollerer. Vi simulerer nødstilfælde og mestrer den opstående situation, til hvilken vi i hvert enkelt tilfælde har fra 3-5 forskellige planer til rådighed. Vi tilbringer hver måned 120 timer i luften og kan af den grund betegne os som de mest erfarne iagttagere af ting, som vi kan se fra vort cockpit. Kan De ikke forestille Dem, dr. Menzel, at vi har set og studeret i tusindvis af reflekser? Tror De ikke, at vi har set tusindvis af meteorer? Jeg har iagttaget dem nætter igennem. Tror De ikke, at vi kunne identificere et refleks fra et konventionelt luftfartøj, og tror De aldrig vi har set nordlys? Til trods herfor ANTAGER vi aldrig, at et objekt er en bestemt 'ting'. Nej, vi prøver og prøver endnu en gang. Det er blevet en vane for os, og vi

går til værks på samme måde med UFO-tilfældene. Først efter nøje prøvelse og overvejelse af kendsgerningerne går vi så vidt som til at afgive en offentlig erklæring eller beretning til militæret.

For nu at tage nøjagtige detaljer:

Kl. 7 om morgenen efter observationen blev vi telefonisk kaldt til luftvåbnet for at afgive forklaring. Vi traf fem herrer, hvoraf den ene bar uniform. De andre viste papirer, hvoraf fremgik, at de var særlige undersøgere under USAF. I adskilte rum blev vi forhørt i 1¼ time hver for sig og derefter i 1½ time sammen. Vi udfærdigede skitser og tegnede objekternes flyvebaner ind på kort. Alle vore oplysninger om flyvebaner stemte overens - alle vore oplysninger stemte overens - og hvert ord blev optaget på bånd.

Undersøgerne havde en fuldstændig vejrberetning. Den stemte overens med vore observationer og flyveplan. De sagde til os, at de allerede havde 7 andre beretninger, hvoraf den ene hidrørte fra en korvetkaptajn og hans hustru. De beskrev en formation af røde skiver, som fløj med stor hastighed og udførte bratte kursændringer uden kurvning. Alene disse andre beretninger var fuldstændig tilstrækkelige til at overbevise undersøgerne om, at det ikke var 'reflekser', vi havde set.

Det er sandt nok, at kun den ene af os så manøveren, da objekterne ændrede kurs, i sin fulde udstrækning. Det var Mr. Fortenberry, medpiloten.. Jeg havde revet mit bælte af og rejste mig fra sædet, da jeg så, at de (UFOerne) tilsyneladende ville flyve under os, og jeg nåede medpilotens sidevindue tids nok til at se, hvorledes formationen atter overgik fra lodret til horisontal flyveretning. I så henseende ser jeg ingen diskrepans. De derimod, Sir, hentyder gennem anvendelse af dette ord atter til, at trafikpiloter ikke er ansvarsbevidste folk. Sig mig, Sir, benytter De undertiden trafikfly? Hvis jeg havde den samme mening om trafikpiloter, som De har - så gik jeg hellere til fods.

Med hensyn til hastigheden: vi forsøgte også her i vore beregninger at være konservative. Objekterne kom så nær til vort luftfartøj som 800 m, ændrede retning og overfløj de vestlige randområder af byen. Derpå fløj de over et mørkt område mindst 16 km uden for lysene, hvorefter de kippede over i en 45° skråstilling... .

Vi trak en linje gennem det oplyste område og målte afstanden fra vort fly (og vi kendte vor nøjagtige position gennem direkte observation og gennem VAR-navigation under anvendelse af en ILS-viser) til den gennem det oplyste område trukne linje. Afstanden var 40 km. Da vi havde set, at de to gange overfløj denne linje, vidste vi, at de mindst havde fløjet en strækning på 80 km. For at erholde en observationstid, trykkede vi hver syv gange på vore stopure på instrumentpanelet og lod i tankerne tiden gå i den tid, vi havde betragtet objekterne. Hver gang kom vi overraskende nær til 12 sekunder. For at være konservative forhøjede vi tiden til 15 sekunder.. 80 km i 15 sekunder bliver 19.200 km/t. Også her har De, dr. Menzel, 'antaget' (et stygt udtryk for os alle!), at vi bare gættede 'frit ud i luften' - og endes om et tal, der ikke var baseret på tænkning eller erfaring.

Hr. dr. Menzel, ganske uden hensyn til Deres antagelse skal det være sagt, at den vestlige horisont ikke var 'temmelig lysl, og med hensyn til Deres refleksteo-

ri skal bemærkes, at objekterne for det første befandt sig mellem os og vest og for det andet havde de måttet været meget vedholdende og konsistente, fordi det er umuligt, at reflekser samtidig og på nøjagtig samme måde kan manifestere sig i tre cockpitvinduer.

De siger også, at vi er blevet alt for ophidsede over det, vi har set, til at vi kunne foretage de mest elementære, videnskabelige prøver. Endnu en gang, doktor - piloter bliver ikke så let ophidsede - ellers ville de for længst være færdige som trafikpiloter. Kunne De i det mindste vise os en lille smule respekt? Jeg har opnået en universitetsgrad i naturvidenskab, og dette område har altid været min hobby. De fleste af piloterne har i øvrigt en universitetsgrad. Fortenberry tjente to år ved en marineforsøgeseskadrille og har større kendskab til U.S.-flyudviklingen end gennemsnitspiloten eller borgeren. Også jeg har været pilot ved marinen.

De udler os og mener, at man inden for 12 sekunder ingen nøjagtige indtryk kan opfatte. Under vor tjenestetid blev Fortenberry og også jeg selv så vel som andre militærpiloter godt skolet i genkendelse af genstande. Vi måtte kunne erindre konturerne af hvert skib i den tyske og japanske marine. Det samme gjaldt fjendtlige fly. Selvfølgelig måtte vi også hurtigt og sikkert kunne genkende egne skibe og luftfartøjer. Under prøverne måtte vi udfærdige omridsskitser. Når vi havde lært dem at kende, blev de i ganske kort tid projiceret op på en skærm, først 1/10 sekund og senere 1/100 sekund, hvorefter vi måtte nævne typer, nationalitet og antal af de sete skibe og luftfartøjer for vor lærer. De ser altså, at vi havde endog megen tid til at gøre vor UFO-observation.

Og, Sir, jeg må igen beskyldte Dem for Deres ringe vurdering af trafikpiloter, når De siger. . det er let senere at erindre sig ting, som måske aldrig er sket. .

Jeg kan simpelthen ikke konstatere, at artiklen (en beretning om observation) skulle lade sig erkende som noget som helst hysteri, således som De hævder. Når jeg ikke bliver hysterisk i luften - og ønsk Dem inderligt, at jeg heller ikke bliver det, hvis De kommer op at flyve med os - så bliver jeg det med garanti heller ikke under det møjsommelige arbejde med at skrive en artikel (kaptajn Nash har skrevet flere videnskabelige artikler (ikke om UFOer), derunder en om kometer, of-fentliggjort i »Science Digest«).

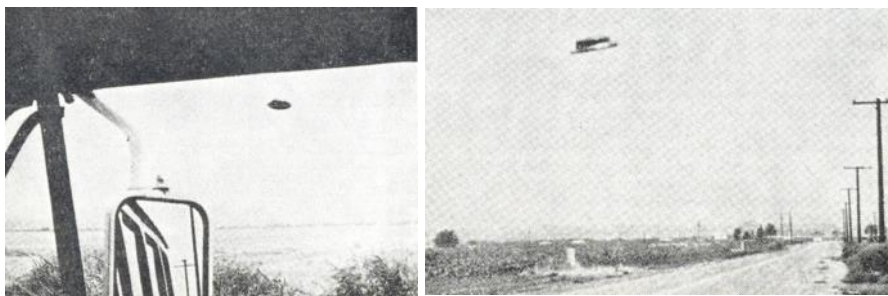
De siger videre, at de angivne enkeltheder er en smule for mange for en så kort observationstid. Hvor længe ville det vare for Dem at nedskrive enkelthederne i en kompliceret kollision med flere biler, hvortil De var vidne i 12 sekunder? Det tager længere tid at fortælle det end at se det. Akkurat således er det også med denne observation.

Ved et så ukendt område som dette har jeg fundet det mest fornuftigt kun at holde mig til beviser. Luftvåbnet spiller her Vorherre, når det træffer afgørelse om, hvad folk må - eller ikke må - vide om UFOer. Jeg kan kun håbe på, at en kongresdebat må gøre en ende på alt dette. .

Med højagtelse

(sign.) William R. Nash, kaptajn i PAA.
UFO Investigator, 11. årgang, nr. 6⁷

REX HEFLIN-BILLEDER

Hovedvejs-inspektøren for Orange County, Californien, Rex Heflin, er beskæftiget med undersøgelser af trafikulykker, opståede komplikationer i trafikken og problemer med vejprojekter. Af denne grund medfører Rex Heflin også i sin bil det Polaroid-kamera, hvormed disse billeder er taget. Rex Heflin rapporterede den 3. august 1965, at han samme dag ved middagstid havde set og fotograferet dette UFO med kuppel, som han anslog til at være 30 fod (ca. 9 meter) i diameter og ca. 8 fod (2112 m) højt. Genstandens flyvehøjde bedømte han til omkring 150 fod (45 meter). Observationsstedet er lige nord for U.S. Marinens EI Toro-luftbase ved Santa Ana.

Heflins overordnede og andre pålidelige mennesker garanterer for hans ærlighed.

Kort tid efter, at et af fotografierne var blevet offentliggjort gennem UPI, udtalte talsmanden for Project Bluebook, Major Hector Quintanilla, over for pressen: ”Jeg tror ikke, vi vil få besvær med at træffe en afgørelse”. På samme tid kaldte Quintanilla efter stabens foto-analyse (af UPI-billedet, ikke af negativerne) billederne for et falsum (en spøg) og antydede, at UFOen var en model på 1 til 3 fod i diameter (30-90 cm), som var blevet kastet 15 fod (4,5 meter) op i luften.

En omfattende undersøgelse blev foretaget af NICAP's afdeling i Los Angeles under ledelse af dr. Leslie K. Kaeburn. Undersøgelsen blev koordineret af mrs. Idabell Epperson, som blev bistået af ingeniør Johs. R. Gray (ved North American Aviation), rumingeniør Edward Evers og Albert Cocking (geodætisk opmålingsingeniør). Teknisk undersøgelse af billederne blev foretaget af Ralph Rankow, NICAP's fotografiske rådgiver.

Luftvåbnet påstår, at de har bestemt UFOens størrelse ved at sammenligne dens skarphed med skarpheden af hovedvejens midterlinje.

De udtaler: ”Landskabet i baggrunden var sløret på alle tre billeder”.

Sandheden er den, at baggrunden står så skarpt, at selv de tynde telefontråde er synlige på masterne langs San Diego-motorvejen, som løber tværs over billedet i det fjerne. Ifølge de data, der opgives for det anvendte Polaroid kamera, fremkalder det en ekstra dyb zone med skarp fokus, som gør det umuligt at lokalisere positionen og sige noget om objektets størrelse i forhold til fokus. På det ene billede er et rørstativ 247 fod borte skarpt, og det samme er 5 elektricitetsma-

ster 1500 fod borte. Det er tydeligt, at en UFO på 30 fod i diameter 673 fod borte, som beregnet, også ville være i fokus.

Solens stilling på observationstidspunktet blev bestemt af ingeniør Gray med det formål at undersøge, hvor UFOens skygge ville falde ved forskellige afstande. Hvis det havde været en model på 1-3 fod, ville den have været tilstrækkelig tæt på til at kaste en skygge på vejen i en afstand af mellem 22,5 og 67 fod (8-22 m) fra Heflin. På større afstand ville den have været for stor at kaste op i luften. Da to af Heflins tre billeder blev taget inde fra bilen - det ene gennem forruden, det andet gennem et sidevindue - skulle der desuden have været to personer om "spøgen" - den ene til at kaste modellen op i luften, den anden til at tage billederne inde fra bilen. Den eneste anden mulighed ville være at benytte fjernstyring til udløsning af kameraet - og dette ville kræve en meget omhyggelig beregning af tider og vinkler. Selv om objektet var passeret hen over den nærmeste mast (i stedet for i en afstand af 673 fod), ville det have været lige så bredt som en tosporet vej, og ikke 1-3 fod i diameter.

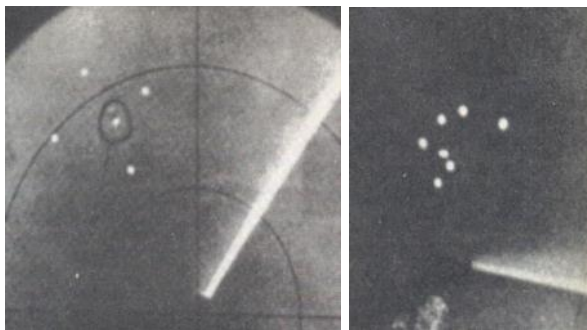
En overordentlig vigtig detalje i Heflins rapport - som luftvåbnet i sin forklaring er "krøbet uden om" - er det forhold, at han siger, han kaldte trafikkontrolposten gennem sin radiotelefon, da UFOen kom til syne. Forbindelsen blev øjeblikkelig afbrudt, erklærede han. Dette forhold bliver fuldt ud verificeret af den tilsynshavende på trafikkontrolposten, som har bekræftet, at han på kontoret kunne høre forstyrrelsen i radioen. Radiotelefonen fungerede efter kort tids forløb igen normalt - så snart UFOen var fløjet bort, sagde Heflin. Senere gav den tilsynshavende Heflin besked om at lade radiotelefonen efterkontrollere på deres værksted (egl. forretning), og man fandt der ud af, at den fungerede upåklageligt.

Ralph Rankow ikke blot afviser luftvåbnets forklaring som umulig, men fordømmer også luftvåbnets ubegrundede påstand om et falsum. Denne anklage har ikke alene voldt vidnet alvorlig fortræd, sagde han, men det vil sikkert betage fremtidige vidner lysten til offentligt at fremkomme med UFO-billeder.

Kilde: UFO Investigator, nov./dec. 1965 og jan./feb. 1966. FP (IOKj)

Radar - fotos

Disse billeder af en radarskærm er taget under Washington-Airport observationerne den 26. juli 1952. De bliver - sammen med observationerne den 19. juli sammesteds - behandlet af Dr. McDonald under punkt 16 i denne bogs udvalg af karakteristiske UFO-rapporter.

Billederne viser, hvorledes to flyvemaskiner (i midten på det Iyse billede markeret med en ring) er omringet af henholdsvis 4 og 5 "flyvende tallerkener".

TRINIDADE-OBSERVATIONEN

Mens det for mange UFO-billeder gælder, at de af tilstrækkeligt hårdnakkede skeptikere kan affærdiges som falske, må man med bestemthed betragte disse som autentiske, da de er offentliggjort i kraft af en præsident-bemyndigelse, og da observationen ydermere er overordentligt velbevindnet.

UFOen blev omkring middagstid den 16. januar 1958 observeret i nærheden af - og over selve - den lille brasilianske ø Trinidad. øen ligger midt i Atlanterhavet i ca. 1200 km's afstand fra havnebyen Vitoria, 20° 30' sydlig bredde. »Almirante Saldanha de Gama« - et sejlskib med hjælpemotor, der hører under den brasilianske militærflåde - foretog her undersøgelser inden for rammerne af det verdensomspændende program »Det Internationale Geofysiske År«. Ombord på skibet befandt sig over 100 mennesker - videnskabsmænd, militærfolk og civile.

Da den usædvanlige genstand første gang blev bemærket af kaptajnen, Viégas, havde den udsende som en mørkegrå skive med rundt regnet samme tilsyneladende diameter som månen.

Den manøvrerede lydløst og var selvlysende; lyset var kraftigere end månens. Genstanden så ud til - især på den forreste del - at være omgivet af en slags for-tættet tåge eller damp, der var grønlig og selvlysende. Selve genstanden syntes at være helt fast, og den fløj med bølgende bevægelser, som en flagermus. Hastigheden bedømtes til 900-1.000. km/t.

Det lykkedes fotografen, Almiro Barauna, at tage seks fotos af genstanden, hvoraf fire efter fremkaldelsen var tilfredsstillende. Negativerne blev indgående undersøgt af eksperter i det brasilianske marineministerium, og disse erklærede,

at de ikke havde grund til at betvivle fotografier-nes ægthed. Under disse omstændigheder - og da mange af de ombordværende allerede på dette tidspunkt havde udtalt sig om observationen - besluttede præsident Kubitschek at tillade billedernes offentliggørelse i aviserne.

Kilde: Phenomènes Spatiaux, 1. kvartal, 1967/IOKj.

